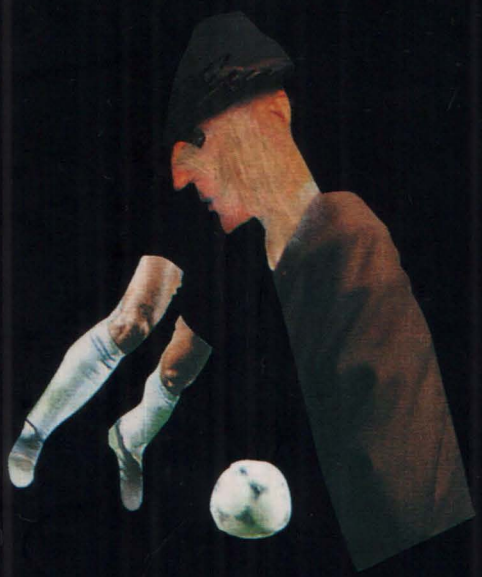
KARA AYRINTI

TEKMEYİ YAPIŞTIRMAK

Dan Kavanagh

İngilizceden çeviren: Serdar Rifat Kırkoğlu

AYRINTI

TEKMEYİ YAPIŞTIRMAK • Dan Kavanagh

DAN KAVANAGH

1946'da, İrlanda'nın Sligo kentinde doğdu. Gazetecilik ve amatör futbol takımı yöneticiliği gibi çeşitli işlerde çalıştıktan sonra Londra'ya yerleşti ve hayatını polisiye romanlar yazarak kazanmaya başladı. *Onunla Tanıştıktan Sonra* (1979) başlıklı ilk romanını takma bir adla kaleme aldı. 1980'de yayımlanan *Duffy* (1980; Bendeniz Duffy, Çev.: Serdar Rifat Kırkoğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000) ile yaygın bir üne kavuştuktan sonra, *Fiddle City* (1981; Yalan Dolan Kenti, Çev.: Serdar Rifat Kırkoğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000), Putting The Boot In (1985; Tekmeyi Yapıştırmak, Çev.: Serdar Rifat Kırkoğlu, Ayrıntı Yayınları, 2001) ve *Going To The Dogs* (1987; Çulsuzlar, Çev.: Serdar Rifat Kırkoğlu, Ayrıntı Yayınları, 2001) adlı romanlarıyla Duffy serisini sürdürdü. Dan Kavanagh, Kuzey Londra'da yaşamaktadır ve bir kız çocuk babasıdır.

Ayrıntı: 320
Kara Ayrıntı dizisi: 16

Tekmeyi Yapıştırmak
Dan Kavanagh

İngilizceden çeviren
Serdar Rifat Kırkoğlu

Yayına hazırlayan
Erdal Alova

Kitabın özgün adı
Putting the Boot in

Penguin Books/1988
basımından çevrilmiştir.

© Dan Kavanagh & Akcalı Ajans

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Nurcan Azaz

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. Tel.: (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım *2001*

Baskı adedi *2000*

ISBN 975-539-325-0

Dizi yönetmeni
Hüseyin Boysan

AYRINTI YAYINLARI
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Dan Kavanagh

Tekmeyi Yapıştırmak

Antonia ile Martin'e

Bir serçenin kanatları olsaydı bende
ve bir de bir karganın kıçı,
yarın Tottenham'ın üstünde uçar
aşağıdaki piçlerin üstüne sıçardım.
Eski Şarkı

ISINMA HAREKETLERİ

Bir futbolcunun bacağını kırmanın birçok yolu vardır. Yani, futbolcuların bakış açısından birçok yolu. Başka kişiler bu seçme özgürlüğünü cesaret verici bulabilirler.

Duffy, ceza sahasının kenarını adımladı ve Danny Matson'ın başına ne gelmiş olabileceğini merak etti. Her şey orada başlamıştı. Danny Matson zemin kattaki otoparktayken. Olayın halk tarafından duyulmasının ilk işareti buydu. Ve olay halk tarafından duyulup da biraz ciddileşme tehdidi yarattıktan sonra, canına okunmuş zavallı bir Üçüncü Lig oyuncusu olan Danny'den çok daha fazla kaygı duyulacak şeyler olmuştu. Dünün futbolcularını kim anımsıyor ki? Hatta ünlü olanları bile kim anımsıyor –ortası avlulu çiftlik

üslubunda evleri, Mercedesleri, hakiki sarışın karıları olan ve televizyondan yayınlanan golf maçlarında şişman komedyenlere partnerlik yapan futbolcuları şimdi kim anımsıyor?– Futbolu bırakır bırakmaz akıldan çıkıveriyorlar. Pohpohlanan cakacılar ışıl ışıl aydınlatılmış futbol sahasını kasılarak, son kez adımlıyorlar, hayranlarını selamlıyorlar ve tünele dalıp gözden kayboluyorlar. Birdenbire, oranın daha soğuk olduğunu fark ediyorlar; o kadar da uzun boylu olmadıklarını hissediyorlar; hiç kimse onları alkışlamıyor. Hafif bir sidik kokusu, başlarının üzerinde 40 vatlık bir ampul ve ayaklarının altında beton zemin var. Artık çim yok: Eğer düşecek olsanız, canınız bu kez gerçekten yanacaktır. Ve o tünel de yaşamınızın geri kalan kısmıdır. En tepedeki oyuncular için bile böyle duygular söz konusuysa, Danny Matson gibiler için ne şans olabilirdi ki?

Kaygılara son verme vakti ya da farklı bir şey için kaygılanmaya başlama vakti. Şu hızlı, ufak tip, topu yine almıştı. Duffy kalesine doğru geriledi. "Onu indirin, Tanrı aşkına onu indirin!" Bell her zamanki gibi çok yavaş davrandı, ama Maggot ciddi bir sakatlığa neden olacak kadar ona yaklaştı, bu yüzden ufak tip, topu sol yandaki oyuncuya attı. Duffy açıları kontrol etti, ayak parmakları üzerinde yaylandı, eldivenlerini birbirine vurdu ve kanat oyuncusu tam arkaya doğru vurduğunda topa yavaşça uzanmaya başladı. Elbette, arkaya doğru vuracaktı herif. Daha önce üç kez böyle yapmıştı, sorun yoktu. Top bir kez içeri girmiş, bir kez dışarı çıkmış ve bir kez de kendisini de çalımlayarak herkesin gözü önünde adamakıllı madara etmişti. Bu kez hangisini yeğleyecekti acaba ?

Rakip oyuncu basit yolu seçti –yani, uygulanabilecek en acımasız yöntemi–. Defans oyuncusuna topun her bir santimini göstermek, ona bir iki metrelik bir şans tanımak, sonra da önünden son hızla adeta "Bu oyundan vazgeç be birader... Hiç zahmet etme, çok şişmansın, çok yavaşsın, yeterince de zeki değilsin" dercesine geçip gitmek. Ve bu, her şeyi Duffy'ye bırakmak demekti. Hızla çık, açıyı daralt, kanat oyuncusunun seçeneklerini azalt, onu yollardan birini ya da ötekini seçmeye zorla, kendini çok çabuk yere atma, ama attımı da, iyice yayıl... Duffy eşlik olsun diye kendi kendine kalecilik elkitabının düsturlarını mırıldanıyordu; takım arkadaşlarından alabileceği fazla bir yardım yoktu. Kanat oyuncusu hızla

yaklaşıyordu. *"İşte tam sırası"* dedi Duffy ve kendini atmaya kalkıştı. Tam böyle yaparken, kanat oyuncusu bir bilek hareketiyle topu sağa aldı ve hızla sol tarafa yöneldi. Kanat oyuncusu, kurallara uygun ya da aykırı olarak, kendisine parmağını bile değdirememiş olan Duffy'yi alt etti, ama bunu yaparken vuruş açısı da adamakıllı daraldı. Çizgiye çok yakındı ve yüzü kıpkırmızı olmuş bir savunma oyuncusu son hızla arkasından geliyordu; bu yüzden, açısı güzel ayarlanmış bir çapraz vuruş yapmayı denedi, ama vuruş yan ağları bile bulmadı. Kızarak yere tükürdü ve sanki top son anda, beklenmedik bir şekilde yön değiştirmiş gibi çimenleri sorumlu tutarcasına baktı. Duffy yerden sakince kalktı; her şeye kendisi hâkim olmuş gibi görünmeye çalışıyordu. Hatta zafer kazanmış gibi bir hali vardı; ancak, çok geçmeden bir başka atak olacağını ve bu adamda daha çok numaralar olduğunu biliyordu.

Duffy kuruntulu bir kişiydi. Kalecilerin kuruntulu olmaya eğilim duydukları söylenir. Bazıları spor yaşamlarına böyle başlarlar ve kalede olmayı seçerler, çünkü bu, mizaçlarına uyar. Bazılarıysa sakin, yetenekli kişiler olarak başlar ve sonra, kendi savunma oyuncularının zayıflıkları ya da antrenmansız kaldıklarında ani form kaybetmeleri yüzünden tükenip giderler. Topun kanatlardan orta sahaya çabucak atılıvermesini ya da Aberdeen Angus'un uyluklarına sahip, kaleye atması gereken şeyin kaleci mi, yoksa top mu olduğunu pek bilir gözükmeyen psikotik bir forvet oyuncusunu akıllarına getirince, soğuk terler dökerler. Oyun sahasının başka bir yerinde gizlenebilirsiniz, hatta başkalarını suçlayabilirsiniz. Ama bir kaleci tehlikelere açıktır. Yanlış yaptığı her şey hayati önemdedir. On adam size bir oyunu kazandırabilir ve beceriksizin biri de size o oyunu kaybettirebilir; böyle derler hep. Öteki on oyuncuya bağırarak kendi bek oyuncunuzu birazcık haşlayabilirsiniz: Kalecilerin bağırmalarına izin verilir; hatta kaleciler bazen gol yedikten sonra savunmanın en güçsüz oyuncusuna çullanıp ona zılgıt çekerek kendi kabahatlerini onun üzerine atabilirler. Ama çoğunlukla kendi başlarınadırlar ve sıkıntıyla korku arasında mekik dokurlar.

Duffy, Western Sunday Reliables'ta oynamaya başlamazdan çok önce de kuruntulu bir kişiydi. Ne zamandan beri böyle biri olduğunu... işte bunu hiç anımsayamıyordu. O bu konuda da kaygıya kapılıyordu: Acaba belleği mi zayıflıyordu? Başka kaleciler kendi

işleri söz konusu olduğunda, kötü oynamak konusunda, kaybetmek konusunda, takım arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmak, tekme yemek, penaltı atışıyla karşı karşıya kalmak ve "kumbara" kaleci diye adlandırılmak konusunda kaygı duyuyorlardı. Duffy bütün bunlar için de, başka şeyler için de kaygı duyuyordu; öncelikle niçin kaleci olduğu konusunda bile kaygı duyuyordu. Belki gerçekte kuruntulu bir kişi değildi; belki su katılmamış bir nevrotikti.

Kalecilikten hoşlanmasının –ve kaygı duymasının sebeplerinden biri– düzenli şeylerden hoşlanmasıydı. Ceza sahasının düzgün çizgilerinden hoşlanıyordu; bu çizgilerin onun bölgesini, onun alanını belli etme şeklinden hoşlanıyordu. Bu alanın içinde olan her şey *senin* sorumluluğundadır Duffy. İlk kez görev verilen genç bir polis gibi hissediyordu kendini. Bu alanın içindeki her şeyin köşeleri olmasından da hoşlanıyordu: Ceza sahası, altı pas bölgesi, kalenin tahta direkleri; hatta ağlar bile köşeli yapılmıştı. Bu dik açılardan hoşlanıyordu; ona güven veriyordu bu açılar. Alanında köşeleri olmayan tek şey penaltı noktasıydı. Sanki tepelerinde uçan, Tanrının cezası, koskoca bir güvercin dosdoğru Duffy'nin özel malikânesinin orta yerine pislemeye karar vermişçesine, orada büyük, yuvarlak tebeşirimsi bir leke vardı. "Birisinin o pisliği temizlemesi gerekir" diye düşündü Duffy: "Canımı sıkıyor bu." Penaltı noktasından hoşlanmıyordu. Bir kere, kaleye çok fazla yakındı.

Kendini, başını eğmiş halde, bacaklarına, beyazlıklara, üşüyen cildine bakarken buldu. Oyun sahasında bir mart sonu rüzgârı esiyordu. Gerçi, üşümekten diken diken olmuş tüylerine bakmıyordu; küçük kahverengi lekeler arıyordu o. Bunca aydan sonra, hâlâ aynı şeyi yapıyordu. Büyük bir olasılıkla şimdi güvendeydi; büyük bir olasılıkla öyleydi. Ama o vakitler, o iş sürüp giderken, kaygı duyduğu bir başka şey olmuştu. Gerçekte, korkudan ödü bokuna karışmıştı. O zamanlar barlarda ve kulüplerde korkuya kapılmış çok sayıda kişi vardı ve Duffy de bir istisna sayılmazdı. Öyle günler olmuştu ki birisi elini Duffy'nin koluna koyduğu an, Duffy ceketini dosdoğru kuru temizleyiciye yolluyordu. Ve işin komik yanı –evet, geriye bakınca, bunun komik olduğunu düşünüyordu– bunun Carol'la ilgisiydi. Carol'la ilgisi. Çok tuhaftı. Duffy gülümsedi.

Tanrım, yine o herif! İnsan, maçın bir araya getirdiği sekiz seyirciden oluşan dilsiz kalabalık arasında, Juventus'ün, Benfica'nın

ve Manchester United'ın ateşli taraftarlarının gizlenmiş olduğunu düşünürdü. "Onu indir, onu indir!" diye bağırdığını fark etti Duffy; gerçi rakip oyuncu hâlâ kendi yarı sahasındaydı. Bell her zamanki başarısızlığıyla bir hamle yaptı, Maggot çok geniş alanda gafil avlandı, diğer oyuncular geriye koştular ya da marke etmeleri gereken adamlara sıkı sıkıya yapıştılar ve rakip oyuncu birdenbire serbest kalıp dosdoğru Duffy'nin bölgesine ilerlemeye başladı. Duffy kaleden hızla çıktı. Savunması neredeydi? Tanrının cezası savunması neredeydi? Aklına bir fikir geldi: Oraya, ceza sahasının dışına çıkıp herifi aşağı indirmek.

Belki de Benfica taraftarı gerçekten de oradaydı. Duffy bir hışımla kalesinden çıktı, neredeyse ceza sahasının çizgisine kadar gelmişti ki birden tuhaf bir şey olduğunu fark etti. Adam ona doğru koşmayı bırakmıştı. Aslında koşmayı tamamen bırakmıştı. Ayağını topun üstüne koymuştu. Duffy bir metre daha ilerleyemeden çilli, ufak tefek adam topu kırk elli santim havalandırmış ve dibine doğru bir vuruşla, kendisine doğru gelen kalecinin üzerinden aşırtmıştı. Daha top arka ağlara çarpmadan, işaret parmağını alçakgönüllü bir zafer ifadesiyle yukarı kaldırmış ve dönüp sahanın ortasına doğru koşmuştu: Bir-sıfır.

"Tanrım!" diye düşündü Duffy: "Bir de, bir pub takımıdır demişlerdi onlar için. Nereden çıkmıştı bu *herif*? Özellikle klas bir adam mı getirmişlerdi acaba?" Buna pek ihtimal veremiyordu: Western Sunday Reliables'a karşı klas oyunculara gerek olmadığını herkes biliyordu. Belki de o, bir sakatlanma olayından sonra fazladan biraz egzersiz yapabilmek için sahaya çıkmış olan bir lig oyuncusu falandı. Ya da barda içki içerken keşfedilmiş ve klası sahadaki herkesten daha üstün biriydi sadece. Çok geçmeden *ona* birinin mutlaka iyi bir kötek çekmesi gerekecekti, yoksa burnu büyüyecekti.

Reliables takımının oyuncuları suçu birbirlerinde bulmaya bile kalkışmadılar. Bir ikisi "İyi gol" dercesine, adama başını salladı. Duffy, daha uzun boylu olmuş olsaydı ya da zıplasaydı, topa dokunabilme şansının olup olamayacağını merak etti. Tek güçlük şuydu ki, insan son hızla koşarken zıplamak o kadar kolay değildi ve zıplasanız bile, bunu o kadar belli ederdiniz ki, herifçioğlu topa şöyle parmak ucuyla, hafifçe vurarak onu altınızdan kaleye tıngır mıngır

yuvarlardı ve o zaman da tam bir enayi durumuna düşerdiniz. Kaleciliğin sorunlarından biri de buydu. Aynı anda birkaç farklı boyda olmanız gerekiyordu. Eğer uzunsanız, yüksek çapraz vuruşlara uzanabiliyor ama alttan gelen topları yiyordunuz. Eğer kısaysanız, yerden gelen toplarda müthiş performans gösterebiliyor, gel gelelim ağları rakip takımın forvetlerine davetiye çıkarırcasına geniş gösteriyordunuz. Eğer tıknaz biriyseniz, top ayağında olan bir oyuncunun önüne iyice yayılabiliyor, ama kale içinde o kadar çevik olamayabiliyordunuz. Ve eğer narin biriyseniz, hızlı hareket edebiliyor, ama kornerlerde irikıyım herifleri kale önüne getirdiklerinde kendinizi yerde bulabiliyordunuz. Duffy orta boyluydu –yıllar önce yaptığı polislik mesleği için ancak uzundu– ve yapılıydı. Bu ona dünyaların en kötüsü gibi geliyordu. Ona kaygı veriyordu.

Bir-sıfır. "Temiz çarşafım gitti işte!" diye düşündü Duffy. Bu ifadeden hoşlanıyordu: "Çarşafını temiz tutmak." Bu ifade insana, kaleciliğin tamamen düzenlilik ve titizlikle ilgili bir şey olduğunu anlatıyordu. Bazen şöyle konuşmalar hayal ediyordu: "Dün keyifler nasıldı, Duffy?" "Valla, yine temizdi çarşafım." Bu konuşmaları hayal etmek zorunda kalıyordu çünkü bunlar çok ender olarak gerçekleşiyordu. Ona futbolu hakkında soru soran çok kişi olmuyordu ve sordular mı da çoğu kez hayal ettiği yanıtı verecek durumda olmuyordu. Temiz çarşaf. Komik bir ifadeydi bu. Hafifçe gülümsedi. Bir tek, bacaklarında kahverengi lekeler arayıp iki günde bir, ateşini ölçtüğünde art arda temiz çarşaflar kullanmıştı; yani Timsah Kulüp'le bütün öteki kulüplerde korkunun kol gezdiği vakitler.

Reliables takımı Duffy'nin şimdiye değin oynadığı en büyük takım değildi. Oyuncularının bazıları birazcık şişman, birazcık kel, ayakları birazcık ağırdı; bir ikisi apaçık yaşlıydı. Ama istekliydiler; sahaya çıkmaktan kaçınmıyorlardı. Bir takım dolusu top sihirbazına sahip olmak iyiydi hoştu ama, bunların sadece dokuzu sahaya çıkar ve bu dokuz kişiden biri de daha oyunun başında usturuplu bir dirsek darbesi yerse, işiniz bitik demekti. Duffy böyle birkaç pazar günü takımında kalecilik yapmıştı. Pazar gününün kötü tarafı cumartesinin ardından gelmesiydi ve ola ki yaratıcı orta saha dinamosu önceki gece geç saatlere kadar içki âlemlerinde eğlenmiş, kelle

kulak yerinde bir başka topçuysa ilk kez garip bir yatak odasının etrafında çevresine bakınırken Londra'nın bir ucundan bir ucuna varabilmek için sadece altı buçuk dakikasının olduğunu ve formasının da yanında bulunmadığını fark etmiş olabilirdi. Duffy böyle çoğu takımda oynamıştı. Bir kere, bu takımlar kalecilerini korunmasız bırakmaya eğilimli oluyorlardı. Oysa Reliables takımında, arkada her zaman dört oyuncu bulunacağına güvenebilirdiniz. Takım üç yıl önce kurulduğunda, kendilerine Western Sunday Casuals adını vermişti. Adları oldukça zekice görünüyor ve hatta, herkesin sahaya pijama üstü ve baldırlarına kadar şortlarla çıktığı günlerden beri onların zamana bir hayli uygun bir takım olduklarını ima ediyordu; ama gerçekte uygun bir ad değildi bu, nitekim birkaç ay sonra Casuals adı Reliables olmuştu.

İlk yarının bitmesine on dakika kala durum bir-sıfırdı. Duffy birkaç korkulu an daha yaşamıştı, ama genelde çok da kötü değillerdi. O herifçioğlunu bir şekilde alt etmeleri gerekecekti; belki de o kanat oyuncusunu da birazcık tekmelemeleri gerekebilirdi. Ve belki de dün geceki bira âlemi ikinci yarıda işlerine yarıyabilirdi. Yapmaları gereken tek şey konsantrasyonlarını kaybetmemeleri ve son bir iki dakika içinde fazla beceri gerektiren bir şeye kalkışmamalarıydı. Skor iki-sıfır oldu mu işleri bitik demekti. Kaybederlerdi. Arkalarında iz bırakmadan kaybederlerdi. Tıpkı... tıpkı Danny Matson gibi. Danny Matson şimdi neredeydi acaba?

BİRİNCİ YARI

Bir futbolcunun bacağını kırmanın birçok yolu vardır. Elbette bundan tamamen emin olmak istiyorsanız, yere gereken noktalarda birkaç yüz papel düşürmeniz yeter; adamınız cebinde küçük bir çekiçle orada belirecektir. Hiç kuşkusuz, birazcık gürültülüdür bu; öte yandan, çoğu insanın birazcık gürültülü olmaya aldırış etmemesi de şaşırtıcıdır. Daha sakin olmak isterseniz, doğru fikstürü, karşı taraftaki doğru oyuncuyu araştırabilir –bir kere, iyi ve güçlü bacakları olan birisi– ve ona fazladan birazcık para kazanmayı önermek için birini gönderebilirsiniz. Beceriksiz şekilde ve vakitsizce bir top kesme, yüzde elli kazanma şansının olduğu bir top için rakibe biraz sert girme, belki sarı kart bile görmez. Bununla birlikte, daha sakin yollar bile vardır.

Danny Matson'ın biraz canı sıkılmıştı; o bile bunu kabul ediyordu. Ama o gece arabasını zemin kattaki otoparktan çıkarmaktan alıkoyan kişiler, öncelikle yollardaki sarhoş sayısını azaltmakla ilgileniyor falan değillerdi. Daha sonraları, onların kaç kişi olduklarından bile emin olamadığını fark etmişti Danny. "Kaç kişi olduklarını tahmin ediyorsunuz?" diye sormuştu dedektif ona. "Çok çok kalabalıktılar" diye yanıt verebilmişti Danny. Dedektifin kafasını karıştırmıştı bu yanıt. Danny'nin üstünde sadece otuz papel vardı: Yani, bugünlerde iki bardak bira almaya ancak yetebilecek bir para.

Danny o cumartesi kendini çok iyi hissediyordu. Takımıyla art arda on ikinci birincilik maçına çıkmıştı. Takıma uyum sağlamıştı; görevini yapmıştı; durumu eşitlemesi için Brendan'a bir pas çıkarmıştı. Öteki maçlarda daha da hoş şeyler yapmıştı –on bir maçta atılan beş gol bir orta saha oyuncusu için hiç fena sayılmazdı, özellikle de takım mücadele ediyorken– ama bu kez, oyunundan her bakımdan memnundu. Çocuklar memnun kalmışlardı. Patron memnun kalmıştı. İyi bir sonuç elde etmişlerdi. Barnsley'e karşı alınan bir-birlik sonuç hiç de yabana atılacak bir skor değildi. "Tünelin ucundaki ışığı görüyorum, çocuklar" demişti patron sonradan. Patron her zaman böyle fiyakalı laflar ederdi.

Ve iyi bir sonuç elde etmenin güzel yanı, bir kere, cumartesinin geri kalan kısmını daha keyifli geçirmeyi sağlamasıydı. Elbette, keyiflerince sarhoş olacaklardı; ama Barnsley'e karşı alınan bir-birlik sonucu kutlamak için sarhoş olmak, kötek yemeyi unutmak için sarhoş olmaktan çok daha iyiydi. Beri yandan, The Knight Spot Kulübü'ne gittiğinizde, kapıdaki güvenlik görevlisinin gözünün içine dosdoğru bakabileceğiniz anlamına da geliyordu bu.

Birinci takım olmanın bir başka hoş yanı da şuydu: Size The Knight Spot'a bedava girme şansını veriyordu. Bedava giriş; ilk içki gece kulübündendi. Ortalıkta dolaşan Vince da zaman zaman yanlarına gelip maç hakkında sohbet ederdi. Danny uzak kale direğine o kafa şutunu atıp da Athletic'e sekiz deplasman maçında ilk galibiyetlerini kazandırdığında Vince yanına bir buz kovası ve şampanyayla gelmişti. Şahsen gelmişti. İnsanların The Knight Spot'tan hoşlanmalarının bir sebebi de buydu: Vince burnu büyük biri gibi davranmıyordu.

Bu yüzden o cumartesi, felekten bir gece çalmışlardı. Çocukların birkaçı oradaydı ve bir hayli Bacardi içip sarhoş olmuşlardı. Hatta Danny'den, Denise adında bir kızla dans etmesi bile istenmişti. Bir hayli etine dolgun, esmer, canlı bir kızdı bu –vücudunun çoğu yanını göstermiş, bazen de Danny'ye dayamıştı–. Çekiciydi. "Acaba Barnsley'e karşı iki-birlik bir galibiyet bana ne kazandırırdı?" diye aklından geçirdi Danny. Sönüp yanan ışıkların altında Denise'in oldukça iyi göründüğünü düşünüyordu.

Monica ortaya çıktığında –Danny'nin son zamanlarda bir iki kez çıktığı Monica –Denise onu yanından kovdu. Zorbaca değil; sadece kararlı bir tavırla. Birkaç Bacardi daha içildi ve gitme vakti geldiğinde, Denise'in onun yanından ayrılmadığı görüldü. En azından, kapıya kadar.

"Sen arabayı getir tatlım, tamam mı" diye onun kulağına fısıldadı Denise, biraz ürperip, görünüşe bakılırsa, kolundan büyük bir isteksizlikle ayrılarak.

"Tanrım!" diye düşündü Danny şaşkınlıkla; ayaklarında biraz sıkıntı vardı. Kızlar kendini beğenmişçe davranıyorlar, otoparka kadar onunla birlikte yürümeye hiç de istekli görünmüyorlardı. Belki de kendisinin bilmediği bir şeyi biliyorlardı.

Birinci zemin kata vardı ve eski Cortina'sına doğru, aşağı yukarı düz bir çizgiyi izleyerek yürüdü. Denise'in pek fazla hayal kırıklığına uğramayacağını umuyordu. Cortina'da aksayan çok şey vardı. Sözgelimi, arabanın anahtarları insanın cebinde saklambaç oynayıp duruyordu. "Aa, buradaydılar işte." Şimdi, şu ötedeki su birikintisine dikkat etse iyi ederdi. Bu otoparklardaki ızgaraları hiç onarmamaları ne kadar tuhaftı! Günlerce yağmur yağmadığı zamanlarda bile etrafta daima yağ dolu, büyük gölcükler oluşuyordu. Acaba şu anahtar nereden giriyordu?

Önce, başına vurduklarını sandı, ama daha sonra bundan emin olamadı. Hiç kuşku yoktu onu yere devirmişler, birazcık tekmelemişler, suda yuvarlamışlar, elbisesini kirletmişler, cüzdanını aşırmışlar ve saatini kolundan almışlardı. Kendisine bütün bunları niçin yaptıklarını ve cüzdanını aldıktan sonra bile niçin bu kadar kaba davrandıklarını merak edecek kadar sarhoştu. Acaba kendisini ne diye hâlâ yerde tutuyorlardı, biri yüzünü yağ karışmış suya doğru iterken, biri de bacağından asılıyordu. Belki de onlara tekme at-

maya uğraşıyordu; emin değildi. Yerde sürünen ayaklar ve solumalar dışında hiç ses yoktu ve Danny birazcık bağırmayı aklına getirdiğinde de böyle yapması için kendisine yeterince gerekçe vermişlerdi. Belki de etrafına tekmeler falan savuruyordu, çünkü birdenbire ayak bileğinin arkasında, tam topuğuna yakın, alttaki bir noktada, o korkunç darbeyi hissetti. Derken, daha şiddetli olarak bir kez daha ve sonra bir daha, bir daha ve ansızın, şimdiye değin futbolculuk yaşamında aldığı darbelerin hepsinden daha acı verecek kadar, hatta Scunthorpe'daki o omuz ağrısı darbesinden bile daha güçlü bir darbe yedi. Haykırdı ve haykırmayı kestiğinde adamlar gitmişlerdi; takım elbisesi berbat olmuş, Rolex'i çalınmıştı. Denis, beklemekten vazgeçip eve gitmişti. Danny'nin meslek yaşamı mahvolmuştu.

Jimmy Lister Athletic takımının menajeri olarak ilk ve büyük olasılıkla da son sezonundaydı. Önlerinde oynanacak on maçla Üçüncü Lig'de sondan dördüncüydüler. Ülkedeki her menajer bunun ne anlama geldiğini biliyordu. İnsanı futbol sezonunun sonundan önce kovmazlardı, çünkü "Hiç menajere sahip olmamaktansa bir menajerin olması her zaman daha iyidir" diye düşünülürdü. Zaten, başka hiç kimse de görevi bu aşamada kabul etmezdi. Bu yüzden önlerinde oynanacak on maç vardı. Eğer takım küme düşecek olursa, kapı dışarı edilirdiniz; buna şüphe yoktu. Öte yandan, eğer takımı küme düşmekten kurtarırsanız, bu da sizi bir kahraman yapmazdı. Teşekkür ederlerdi, ama o kadardı işte. "Bravo, oğlum Jim, son altı haftada iyi çaba gösterdin, ama gelecek sezonun başlangıcında birtakım düzenlemeler yapmamız gerekecek sanırım. Kırgınlık falan yok, değil mi?"
Jimmy'nin Athletic'te göreve başlamasından bir yıl sonra başında hiç saç kalmadığına ilişkin birçok şaka yapılıyordu; ama işin gerçeği şuydu ki, takıma katıldığında da fazla yoktu. Futbolculuk yaşamı sona erdiğinde saçının çoğunu kaybetmişti, bu yüzden onu pençesine alan stres şimdi büyük bir olasılıkla başka bir yerine vuruyordu.. Ülserden kuşkulanıyordu.

Jimmy Lister'ın genel olarak iyi bir kariyeri olmuştu. Kanat oyunculuğunun hâlâ var olduğu günlerde futbolculuğa böyle bir

mevkide başlamıştı. Pek de en iyilerden değildi, ama yine de klaslardan sayılırdı. İngiltere B fikstüründe üç kez kupa görmüş; Birinci Lig'de altı ve sonra da İkinci Lig'de üç yıl top koşturmuş ve bütün bunlardan iyi bir ad yaparak ayrılmıştı. Az çok kafalı olduğunu söylerlerdi Jimmy'nin; birazcık da matraktı. Kale direklerine çok güzel çapraz vuruşlar gönderirdi Jimmy. Oyunu da iyi okuduğunu söylerlerdi; belli olan hareketleri asla yapmazdı; yakalanmadan hep gizlice derin pozisyonlardan içerilere sızardı. Jimmy Lister'ın oyunu hakkında daha başka bir sürü şey söylerlerdi ve o da bunları hiçbir zaman yadsımayacak kadar kurnaz biriydi. İnsan kelleşmeyegörsün, hemen çok kafalı biri olması gerektiğini düşünürler. Eh, istedikleri eğer buysa...

Jimmy Lister, yönetim kademelerine erken bir vakitte sıçradı ve küme düşe düşe sıradan bir ligde sıradan bir takım olma yoluna doğru giden o sıkıntılı gidişattan kaçındı. İki yıl yardımcı ve sonra da West Midlands'taki bir ikinci küme kulübünde üç yıl menajer olarak çalıştı. Görevi aldığında takım altıncı sıradaydı; ayrıldığındaysa on dokuzuncu sırada. Parlak biri olamamıştı. Ancak, takımı tepetaklak ligin dibine gönderen felaket biri de olmamıştı; gerçekten olmamıştı. Her zamanki hayal kırıklıkları yaşanmıştı; yeni oyuncular almak için yeterince para yoktu, çünkü gişelere para veren yeterince insan yoktu; gişelere para ödeyen yeterince insan yoktu, çünkü onlar için görmeye gelebilecekleri heyecan verici yeni oyuncular yoktu. Kariyerlerinin sonlarına yaklaşan, göbekleri sarkmış, çok sayıda yaşlı yönetici; kulübe yeni katılan birkaç yeni delikanlı; ama bu katılmalar o kadar da hızlı olmuyordu. Gerçekten iyi, çabuk, şeytan zekâlı bir delikanlı buluyorlar ve yönetim kurulu banka açığını ödemek için onu satıyordu. "Bankada açığımız olmasının bir sebebi de" diye açıklıyordu kurul üyelerine, "kalabalıkları çekecek şansı daha elde edemeden böyle delikanlıları satmamızdır." Senin oyuncularına olan sadakatine hayranız, Jimmy" diyorlardı ona, "ama banka denilen yerdeki sihirli değnek sahibi birine sadakatimiz de var." "Sizler bir futbol menajerine sahip olmaktansa bir banka yöneticisine sahip olmayı yeğliyorsunuz" diye karşılık veriyordu Jimmy Lister. "Bizimle konuşurken haddini bil, Jim, yoksa seni bırakmak zorunda kalacağız oğlum" diyorlardı.

Üçüncü sezonunun bitiminden tam önce, birileri yerel gazeteye

onunla kulüp doktorunun karısı hakkında bir haber sızdırmıştı. Spor sayfalarında aleyhinde bir yığın yazı çıkmıştı; insan bir kez köşeye sıkıştırılmayagörsün, başına neler neler gelir: Jimmy Lister'ın işi elinden gitti; Bayan Lister da ondan ayrılmayı düşündüğünü açıkladı; bunlar çok kötü zamanlardı. Maçlardan bir yıl uzak kaldı; formunu yitirmemek için bir iki okul takımını çalıştırdı; Avrupa'ya gitmeyi aklından geçirdi ve bir yıl boyunca da kendine yeni bir gömlek alacak kadar bile para bulamadı. Melvyn Prosser'dan telefon geldiği vakitlerde depresyona girmesine ramak kalmıştı. Kime teşekkür edeceğini bilmiyordu, bu yüzden Melvyn Prosser'a teşekkür etti. Melvyn Prosser'ın kim olduğu hiç önemli değildi.

Athletic takımının sıkıntısı, Londra'nın şan şöhretten en yoksun takımlarından biri olmasıydı. Otuzlu yılların ortalarında kupada yarı finalist olmuşlar, lig kupasında da bir yıl boyunca iyi performans göstermişlerdi. Yönetim kurulu odalarında sararmakta olan birkaç gümüş kupaları vardı; ama yıllar geçtikçe, başka hiçbir takımı dize getirecek gibi görünmeyen bir averaj takımına dönmüşlerdi. "Acaba problemimizi kim çözebilir" sorusuna yönetim kurulunun yanıtı, Melvyn Prosser olmuştu (ya da en azından Melvyn Prosser'ın çek defteri); yeni başkanın "Peki menajerimiz kim olacak" sorusuna yanıtıysa, Jimmy Lister'dı.

Jimmy bu kez birazcık daha yükseklerden uçmaya karar vermişti. İmaj her şey değildir, ama hiçbir şey olduğu da söylenemez. Sözgelimi, yabancı bir oyuncu alırsın: Daha az paraya İskoçya liginden alabileceğiniz herhangi bir oyuncudan zorunlu olarak daha iyi değildir o oyuncu; ne var ki yıldırım gibi hızlı bir Danimarkalı ya da boyu posu yerinde bir Slav, yerel gazetelerde iyi vitrin yapar ve sırf merak uyandırarak da olsa gişelerden birazcık daha fazla para getirir. Bir menajer için de aynı şey söz konusuydu. Aralarında karakteri biraz zayıf kişilerin bulunduğunu söylemek hiç kimseye zarar vermezdi ve Jimmy Lister bu sefer, ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, kulüp doktorunun karısından uzak duracağına dair kendine söz verdi.

Özenli giyiniyordu: Mavi kruvaze blazer, çizgili gömlek, kızıl renkte bir kravat, gri pantolon, beyaz ayakkabılar. "Bir çeşit saçı dökülmüş Robert Redford'um ben" diye düşünüyordu. Ve yağmurda bile hep beyaz ayakkabılar giyiyordu. Tepesi uzunlamasına kat-

lanmış, keçe bir şapka giymeyi de düşünmüştü ama bunu daha önce yapmıştı. Hem, kel bir baş da kendi başına bir şeyler ifade ediyordu: Ve beyaz ayakkabılar da asortiydi. Basınla iyi geçiniyordu; her zaman baş sayfalardaydı; görevi alışının ilk haftasında bir iki dükkân açılışında bulundu ve yerel gazetede, kucağında oturan West London Güzellik Kraliçesi'yle birlikte bir resmi çıktı. Playboy Kulubü'ne telefon etti ve takımla birlikte poz vermeleri için onlardan on bir tavşankız göndermelerini istedi. Ona, Athletic takımının tavşankızlarla birlikte poz verecek kadar şanlı şöhretli bir kulüp olmadığı ima edildi. "Ben de tam bunun için istiyorum ya" diye yanıt verdi Lister, "kendimizi şanlı şöhretli gösterebilmek için."

Melvyn Prosser'a bu küçümsenme olayından söz ettiğinde, şöyle dedi başkan: "Umarım, Dagenham Gaydacı Kızlar Grubu'nu getirtebiliriz."

Melvyn ile Jimmy birbirlerini anlıyorlardı. Tavşankızlar yerine, kuyruğuna HAYDİ BASTIR MAVİLER yazılı, büyük bir bez bağlanmış bir planör kiralayıp bunun haftaymda sahaya inmesini planladılar. Haftaymda Maviler iki sıfır yenikti ve kalabalık içinde bulunanların bazıları uçağın benzin parasının bir bankaya yatırılıp onunla pekâlâ yeni bir oyuncu alınabileceğini önerdiler. Bu yüzden, bir sonraki hafta, Athletic formaları giymiş altı kız, maçtan önce sahaya çıkıp her biri kalabalığa doğru bir top şutladı ve şov yapılırken, "Melvyn Prosser'dan teşekkürlerle" diye bağırıldı. Topların ikisi geri atıldı.

Athletic, kendi sahasında art arda aldığı üç galibiyetle sezona iyi başladı; kupanın ilk iki turundan hiç sıkıntıya düşmeden geçtiler, ancak bir sonraki turda İkinci Lig'in en çetin ceviz takımlarıyla eşleşmek talihsizliğine uğradılar. Deplasmanda oynadıkları maçta, son dakikada yedikleri bir ofsayt golüne boyun eğdiler.

"Yazık oldu, Jimmy" dedi Melvyn: "Bu küçük kupa çok çok işimize yarayabilirdi."

"Yine de, yukarılara tırmanmaya konsantre olmamız açısından bizi özgür kılıyor" dedi Jimmy. Athletic'in puan cetvelinde on dördüncü olduğu düşünülürse, sözü spekülasyon yapmaya biraz açıktı.

"Küme düşme lafı falan etmedin, öyle değil mi, James?" diye sordu Melvyn.

"Yok, yok."

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Senin için de, tabii."

Yukarılara tırmanmaya konsantre olmakta tek sıkıntı, ligde daha çok konsantrasyon gücü gerektiren başka birçok şeyin olmasıydı. Havalar kötülemişti; oyuncuların formasına yeni bir şekil verdiler ve bundan iyi bir haber çıkardılar; ama takım aşağılara düşüşünü sürdürdü. Şubatın ilk günlerinde Melvyn, Jimmy'yi bürosuna çağırdı. Melvyn'in tuhaf bir duruş tarzı vardı; sanki siz gerçekte onun düşüncelerinin merkezi değilmişsiniz gibi, sanki o gerçekte sizin birkaç metre arkanızda duran ve pekâlâ ardılınız olabilecek hayali bir figüre hitap ediyormuş gibi, size pek bakmıyordu. Jimmy'nin biraz canını sıkıyordu bu.

"Jimmy satın aldığım bu takımın sıkıntısını biliyorsun, değil mi?"

"Kulağım sizde."

"Bir köpek bu takım. Aksayan yanı bu. Bir hav-hav."

"Peki ne yapıyoruz o zaman?"

"*Yapacağımız şey*, James, *sana* yapacağımızı söyleyeceğim şey olacak. Eğer bu takım bir köpekse, o zaman yapılacak tek bir şey var."

"Evet, patron?"

"Ona yeni numaralar öğretmelisin."

"Pekâlâ, patron."

Riske girme vaktiydi. Bacakları beyinlerinin arkasına düşen bir iki ihtiyar oyuncuyu emekliye ayırdı, Danny Matson'ı ve mücadeleci bir başka genci kadroya aldı, Brendan Domingo'yu forvette biraz daha ileriye çekti, onlardan daha fazla mücadele istedi, sarı kart gören oyunculara duyduğu sempatiyi açığa vurdu ve rakip takımın oyuncularından hangilerinin ne pahasına olursa olsun alt edilmelerini beklediğini her zamankinden daha açık bir şekilde belirtti. Jimmy Lister'ın görevi tehlikedeydi ve bu da Üçüncü Lig'in dibi demekti. "İşi sıkı tutun, adam adama markaja girmeyin ve ne zaman korner atacak olursanız uzun boylu adamları ileriye götürün. İşin esasına dönüyoruz."

Bunların hiçbirisi, topu hâlâ eskisinden daha yaman sürebilen İngiltere B grubu eski kanat oyuncusuna pek fazla zevk vermedi. Ve taktik değişikliği işe yaradığında, bu kez de onda karışık duygu-

lar uyandırdı. Birkaç puan aldılar, cetvelde bir iki sıra yukarı tırmandılar, ama hâlâ tehlike hattının dışında değillerdi. Gerçi, ufak tefek Danny Matson çaba harcamıştı: Puan cetvelinde hızla yukarılara tırmanmak iri yarı Brendan'la gerçek bir anlaşma içinde olduğu anlamına geliyordu. Renkli oyuncu Danny'nin onu oynamaya teşvik etmesiyle kendine olan güvenini kazanıyordu; bunu Melvyn'e belirtmiş ve Melvyn de aynı görüşte olduğunu söylemişti. Bunu belirtmişti çünkü Melvyn bile Jimmy'nin yaptığı diğer değişikliklerin çoğunu fark edebiliyordu –sözgelimi takımı eskiden yaptığından çok daha sert faulller yapıyordu– ancak Danny ile Brendan'ın nasıl bir ikili oluşturduklarını görmek için oyundan biraz anlamak gerekiyordu.

Nasıl da budala biri çıkmıştı bu oğlan! Jimmy bunu daha önce, onun gibi canlı, ufak tefek oyuncularda görmüştü. Sahada heyecan doluydular. Ceplerine bir ikramiye girdi mi, karınlarını da birkaç Bacardi'yle doldurdular mı –hatta bir çekilişin heyecanı ve yarım şişe bira– anında kavgaya tutuşuveriyorlardı. Yirmi yıllık profesyonel futbol yaşamında gördüğü, en kötü Aşil tendon vakasıydı. En azından altı ay sahalardan uzak kalacaktı; belki de daha fazla. Aşil tendon konusunda söylenenler Jimmy'nin deneyimleri çerçevesinde her zaman doğru çıkmıştı: Ne kadar iyileşirse iyileşsin, sonradan adımlarınızda bir iki metrelik bir kaybınız oluyordu. Ve Jimmy, Danny'nin futbolculuk yaşamının tamamen sona erdiğini bilecek kadar futbol seyretmişti.

Jimmy başka bir şeyi daha biliyordu: Kendisi için kovulma günü gelip çattığında, Melvyn çok nazik davranacak ve ona James diye hitap edecekti.

Duffy üç yıldır, Acton, Goldsmith Caddesi'ndeki dairesinde oturuyordu. Oraya sanki iki gün önce taşınmış da eşyalarının geri kalan kısmı hâlâ gelmemiş gibiydi. Ne var ki "eşyalarının geri kalan kısmı" diye bir şey yoktu; eşyaları, yatak, masa, mutfak ve telefondan ibaretti. Bunlar, kapının önünde paslanan F plakalı kamyonetiyle birlikte, Duffy Güvenlik'in altı yıllık bir çalışma döneminden sonra sahip olduğu gözle görülür malvarlıklarının tamamıydı. Duffy'nin canını sıkmıyordu bu: İnsanın ne kadar az şeyi olursa,

düzenli olmak o kadar kolaydı. Birkaç müşterisinin canını sıkabilirdi bu durum, ama onlar Duffy Güvenlik'in "ofisleri"ni ziyaret etme fırsatını gerçekte hiçbir zaman bulamıyorlardı. Duffy –eğer onların yüzünde "Sarı Sayfalar'dan ne diye *seni* seçtim ki?" diyen bir bakış yakalayacak olursa– bir kamyonete sahip olma gerekçesini bunun gözetim işini daha kolaylaştırmasıyla açıklıyordu. "Her aklı evvel kendine bir motor satın alıp onu vergiden düşebilir" diye de kendi kendine güvenli bir tavırla eklerdi Duffy. İşinin ilk günlerinde müşteriler kamyonetinden etkilenmemiş gözüktüklerinde, hâlâ bir köpek almak için para biriktirdiğini söyleyerek zaman zaman espri yapardı. Çok geçmeden müşterilerin şakalardan hoşlanmadıklarını fark etti. Onlar da, komik bir şekilde, köpek almak istiyorlardı. Duffy bir köpek istemiyordu. Köpekler ısırıyordu. Köpekler Duffy'yi kaygılandırıyordu.

Onu başka şeyler daha fazla kaygılandırıyordu.

"Sırtıma bakabilir misin?"

"Hmmm?" Carol henüz uyku mahmuruydu. Bir pazar sabahı saat sekizdi ve Carol nöbetten gece ikide dönmüştü.

"Ben bacaklarıma baktım, sen de sırtıma bakabilir misin?"

Carol gözlerini yavaşça açtı ve omuzlarından kıçına kadar gözlerini onun üzerinde gezdirdi.

"Hâlâ oradalar Duffy, gitmemişler."

"Aynı mı gözüküyorlar?"

Carol, mahmurluğu içinde elinden geldiğince dikkatle gözlerini yine kıstı.

"Kürek kemiklerinin üzerinde kıllar var Duffy, bunu biliyor muydun?"

"Başka tür bir şey yok yani?"

"Biliyorsun ki, iğrenç bu, Duffy."

"Ne, ne?" Tanrım, bir şey mi görmüştü Carol?

"Senin yerinde olsam tıraş ederdim onları. Hiç de seksi değil." "Aa, o mu?" "Bunu senin için yapabilirim, Duffy. Yani, benim için hiç problem değil, demek istiyorum."

Duffy yeniden uykuya dalmıştı; Carol da dalmıştı ama daha bir zorlukla.

O sabah kahvaltıda Duffy ona birdenbire, "Lenf düğümlerini nerede aramak gerektiğini biliyor musun?" demişti.

"Bir çeşit tahıl onlar, değil mi, Duffy?"

Duffy birazcık surat asmış ve meyveli tahıl gevreklerini yemeye koyulmuştu. Bir şey sormanın hiçbir şeye yaramadığını biliyordu Carol. Duffy insana ya bir şey söyler ya da söylemezdi. Belki de onun futboluyla bağlantılı bir şeydi bu. Bir maça çıkmadan çok önce vesvese etmeye başlamaktan hoşlanıyordu.

"Ben döndüğümde sen burada olacak mısın?"

"Sanmıyorum Duffy. Yapılacak şeyler var."

"Anlıyorum." Duffy bazı şeyleri sormamayı da biliyordu. Bazen, vakitlerini bazı şeyleri sormayarak geçiriyor gibiydiler. Gözlerini kadın polis görevlisi Carol Lucas'ın hoş, esmer, İrlandalı, sabah mahmuru yüzüne çevirdi ve bunca yıldan sonra bile sabahları onu görmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu düşündü. Ona bunu da söylemiyordu. "Şey, biliyor musun, bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm de..."

Bir şeyler yapmak? Ne demek istiyordu Duffy? Onlar hiçbir şey yapmıyorlardı. Son kez ne zaman bir şeyler yapmışlardı ki? Önceki yaz gittikleri şu Yunan lokantası mı? Ya da onu kamyonetiyle gezmeğe götürdüğünde mi –evet, kamyonetin kapı·kilitlerinden birinin bozulduğu ve Duffy'nin başka bir yere giderken yolda bir müşterisini görmek zorunda kaldığı o vakitten beri–. Carol, kamyonetin içinde ne olduğunu bilmediği bir mukavva kutuya yarım saat bekçilik ederek oturmuştu. Son kez o zaman "bir şeyler yapmışlardı"

Carol'ın arkadaşları onların çok fazla dışarı çıkmadıklarını, çünkü her zaman yatakta olduklarını düşünüyorlardı. Carol onlara Duffy'nin biraz ağırlık kaldırma sporu yaptığını söylemiş (şey, Duffy'nin yatak odasındaki dolapta sakladığı ve Carol'ın kaldıramayacağı kadar ağır bir iki kas yapma aleti vardı) ve onlar da hemen belli sonuçlara varmışlardı. "Dün gece yine ağırlık çalışması vardı, değil mi?" diye sorarlardı bazen. Gerçek olmaktan fazlasıyla uzaktı bu, ama Carol her zaman gülümserdi. O ve Duffy yıllardır dünya iffet rekorunu ellerinde tutuyorlardı. Ne? Beş yıl mı olmuştu yoksa? Kabul edilir bir şey değildi bu. Duffy'den hâlâ hoşlanıyor olmasının tuhaflığını düşünüyordu Carol. Duffy'nin onun her an yanında olmasını istemesi de tuhaftı. O müthiş şey Emniyet'ten atılmasına neden olduğunda, ona reşit olmadığı ileri sürülen

siyahi bir oğlanla o tezgâhı kurduklarında, Carol'la bu işi hepten yapamaz olmuştu. Her şeyi denemiş, ama hiç sonuç alamamıştı. Çoğu kişi için de böyle olurdu; ama onlar komik bir biçimde ayrılmadan kalmışlardı. Ancak, çok fazla soru sormamak kaydıyla.

"Eğer arzu edersen yarın gelebilirim" diye öneride bulundu Carol.

"Fırında pişireceğim yeni bir spesiyalitem olacak."

"Harika, Duffy. En güzel elbisemi giyeceğim."

Gerçi Duffy arabasıyla maça giderken, Carol'ın sırtına doğru dürüst baktığından endişe etmeye başladı. Küçük, kahverengi, düzensiz lekeler...Bir yerlerde böyle okumuştu. Ürperdi. Adı da iğrençti, doğrusu. Kaposi Sarkomu. İnsanın iyileşebileceği bir şeye benzemiyordu. Bu Kaposi denilen herif de kimdi acaba? Hollywood'un eski sinema yıldızları gibi bir adı vardı: Bela Kaposi.

Elbette, ona yakalandığını gösteren hiçbir şey yoktu. Ama öte yandan, ona yakalanmadığını gösteren de hiçbir şey yoktu. Duffy'ye pek doğru bir mantık gibi gelmedi bu.

Önceleri, gazetelerde okuduğu bir korku hikâyesi gibi bir şeydi: ASRIN VEBASI AMERİKALI GAY'LERİ ÖLDÜRÜYOR. "Lejyoner hastalığı gibi orada olan şeylerden biri" diye düşündü. GAY'LERİ NE ÖLDÜRÜYORDU? "Cinsel ilişki konusunda aşırı serbestlik" diye düşündü Duffy manşeti okuyup bir sonraki manşete geçerken: AMERİKALI HIRİSTİYANLAR TANRI'NIN GAY'LERİ CEZALANDIRDIĞINI SÖYLÜYOR. Ve manşetler böyle sürüp gidiyordu: AIDS KURBANLARI İÇİN HENÜZ ÇARE YOK. Sonra şöyle bir manşet vardı: GAY'LER YAŞAM TARZLARINI MI DEĞİŞTİRMELİLER? Ve son olarak, daha korkunç bir manşet vardı: ASRIN VEBASI ÖLDÜRÜCÜ AIDS BURADA.

Duffy çok geçmeden bu ilk harflerin ne anlama geldiğini öğrendi. Edinilmiş Bağışıklık Yetersizliği Sendromu. Hastalık eşcinsellere, eroin bağımlılarına, Haitililere ve hemofili hastalarına saldırmaktaydı. Adlarında E ve H olan herkese: Tıpkı bir sözcüğün içinde R ya da başka bir harf varsa sadece kabuklu deniz hayvanı yemek gibi. Homoseksüelin biseksüeli de içerdiğini okudu Duffy. Duffy vakti zamanında oldukça biseksüeldi. Şey, şimdi bütün bunların sona ermesi gerekiyordu. Zaten bu hastalığa yakalanmışsa, her şey sona erecekti. Her şey. Teşhis edilen bütün vakalar için üç

yıl kadar sonra yüzde yüz ölüm ihtimali söz konusuydu. Hastalığı kapıp kapmayacağınızı bilmenin hiç yolu yoktu, daha önce kapıp kaptığınızı bilmenin yolu ve tedavisi de yoktu.

Özellikle çok sık eş değiştiren eşcinseller risk grubu içindeydiler. Edilgin eşcinseller özellikle risk grubu içindeydiler. Şey, tabii ki çok sık eş değiştiren biri olmuştu. Kadınlarla da çok sık eş değiştirmişti –bunun bir yardımı dokunuyor muydu acaba?– Carol'la işler kötüye gittiğinden beri çok sık eş değiştirmişti; aslında sadece tek gecelik ilişkileri bir kural haline getirmişti, çünkü duygusal olarak bağlanmak istemiyordu. Aynı zamanda Carol'a sadık kalmak istiyordu ve tek gecelik ilişkilerden başka hiçbir ilişkiye girmemek; bunların sayısı ne kadar çok olursa olsun, komik bir biçimde Carol'a sadık kalmak demekti. Çoğu insan muhtemelen bunu böyle görmezdi, ama Duffy görüyordu. Bir iki yıl çalkantılı bir yaşantısı olmuştu. Sonra her şey hale yola girmişti ve şimdi ancak orta karar sık eş değiştiren biriydi. Tek gecelik ilişkiler kuralına zorunlu olarak uymuyordu, çünkü Carol'la ilişkisinin artık herhangi bir şekilde tehdit altında olduğunu düşünmüyordu. En azından kendi tarafından düşünmüyordu. Onun tarafı başka bir meseleydi. Bunu düşünmekten hoşlanmıyordu.

Edilgin eşcinseller özellikle risk grubu içindeler. "Yorum yok" diye mırıldandı Duffy kendi kendine.

"Önce hastalık sana bulaşıyor" diyorlardı. Bir paket turla San Fransisco'ya giden biri; Timsah Kulüp'ün adını *Spartaküs Dünya Gay Kılavuzu*'nda bulan ve bir av çıkarabilmek için oraya şöyle bir uğramış olan, baştan çıkarıcı bir Amerikalı. Sonra hiçbir şey olmuyordu. Korkutucu olan yan da buydu. Altı ay kadar hiçbir şey olmuyordu. Derken kendinizi birazcık rahatsız hissediyor, gece terlemeleri yaşıyor, biraz kilo veriyor, ishal oluyordunuz, ateşiniz yükseliyordu ve şu lenf düğümleri şişiyordu. Bu durum bir süre devam ediyordu –belki de bir yıl kadar– ve sonra birdenbire geçip gidiyordu. Tamamen. Kendinizi iyi hissediyordunuz. Hiç daha iyi olmamıştınız. Yeniden Timsah Kulüp'e dönüyordunuz ve hiç problem yoktu. Tek problem, bütün bağışıklık sisteminizin mahvolmuş olmasıydı. Geriye direnciniz kalmamıştı: Sıradan bir soğuk algınlığı sizi yere seriyor ya da zatürreenin tuhaf bir biçimine yakalanıyordunuz. Yahut, büyük bir olasılıkla, eski sarkomla birlikte şu bela

Kaposi çıkageliyor ve kahverengi lekeler yeniden başlıyordu; olan buydu. Başınızı naylon bir torbanın içine sokup Ulusal Sağlık Servisi'ni fazladan para harcamaktan da kurtarabilirdiniz.

Bu son yıl içinde kendini rahatsız hissetmiş miydi? Elbette hissetmişti. Elbette bazen geceleyin terleyerek uyanıyordu; kim uyanmazdı ki? Ateşi oluyor muydu? Ara sıra. Kilo kaybı? Evet oluyordu, ama o zamanlar bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu; şişmanlamak istemiyordu, bu yüzden kas yapma aleti kullanmaya başlamış ve perhizine dikkat etmişti. Adeta sağlıklı yiyecekler tüketme manisine kapılmıştı. İshal oluyor muydu? Ara sıra tuvalete kim taşınmıyordu ki? İnsan yine de bunun bir kaydını tutmuyordu, öyle değil mi?

Ya da öte yandan, hâlâ altı aylık kuluçka döneminde olabilirdi. Britanya'da görülen ilk vakalar daha henüz resmen onaylanıyordu. Ama "vaka" sözcüğüyle ölümler demek istiyorlardı. Ve bu vakalardaki kişiler son iki yıllarını daha öncekilerin yaşadıklarından farklı bir şekilde yaşamamış olmalıydılar. Bu yüzden, birbiri ardına yığılan ve patlak vermeyi bekleyen bütün şu altı aylık kuluçka dönemlerini bir düşününce... Tevekkeli değil, kulüplerde insanlar bir hayli gerginleşmişlerdi. Tevekkeli değil, Amerikan aksanlı bir kimse kolay kolay bir içki bile alamıyordu. Duffy Timsah Kulüp'e hâlâ uğruyordu; yeri boykot etmek için hiçbir sebep yoktu –bazı kişiler öyle davransalar da orada biranızın içine AIDS mikrobu bulaştırıyor değildiler–. Ama bugünlerde eve hep yalnız dönüyordu.

Artık erkek yoktu. Bir süre yoktu. Gece terlemelerine dikkat etmeliydi. Lenf düğümlerinin nerede olduklarını arayıp bulmalıydı.

O pazar Duffy'nin Reliables için oynadığı parlak maçlardan biri değildi. Bir kornerde topu tokatlayıp da uzaklaştıramadı: Bir-sıfır. Arkadaki dörtlü gafil avlandığında, çıkmakta çok gecikti: İki-sıfır. Bir serbest atışta böğrüne bir dirsek yedi ve kimin yaptığını göremeyecek kadar da kızgındı. Ve son olarak, şişman bir orta saha oyuncusu onu da çalımlayarak topu ağlara gönderdi; sonra, topu ağlardan kendisi alıp bunun on sekiz aydır attığı ilk gol olduğunu gururla ilan etti: Üç-sıfır.

Sonra, duşta da kendini pek iyi hissetmedi Duffy. Etrafında sergilenen çıplak vücutlara göz gezdirip kendi kendine gülümsediği vakitler olmuştu. "Hiçbirinin de *gay* olmaması yazık" diye düşünürdü.

Şimdi, şortlar indirilirken gözlerini kısıyor ve bu pembe, sağlıklı, heteroseksüel kıçlar duşlardan güvenle dışarı çıkarken, o ürküntüye kapılıyordu. Onların en çok endişe edebilecekleri şey herpesti.

Kıçlardan biri Ken Marriott'a aitti; yani, takım içinde tanındığı lakabıyla Kurtçuk'a, rakiplerinin derilerinin altına sürekli girebildiği için takım arkadaşları ona sevecenlikle böyle bir lâkap vermişlerdi. Kurtçuk'ta diğer oyuncuları sinir eden bir şey vardı. Belki de onlara giriş şekliydi onları sinir eden; buna hiç alışamamış gözüküyorlardı. Kurtçuk uzun boylu, ince, hırçın görünüşlü biriydi ve başında fazla saç kalmamıştı. Bu saçların çoğunu rakip forvet oyuncularıyla mücadelesinde kaybetmişti. Ama öte yandan, fiziksel yanı bu kadar güçlü olmasa, belki de Reliables takımında kendine yer bulamazdı. Çünkü Ken müthiş bir özelliğe sahipti: Futbol üzerine düşünen biriydi. *West London Chronicle*'ın spor sayfasında çalışıyordu; belki de fikirlerini buradan alıyordu. "Vizyonu olmak"tan, "hücum noktasını değiştirmek"ten ve "sahayı enlemesine kullanmak"tan çok söz ediyordu.

"Kurtçuğumuzda büyük vizyon var" dedi Karl French, bir maçtan sonra. Karl French, Reliables takımının en formda, en genç ve en zeki oyuncusuydu; ona sahip oldukları için talihliydiler. "Büyük vizyonu var. Tek sıkıntı şu ki, top bir türlü istediği yere *yakın* gitmiyor."

Kurtçuk kalc direkleri çevresinde her zaman ustalık dolu kavisli şutlar atmaya, hızlı topuk pasları yapmaya ya da topu okşarcasına, bir dokunuşla durdurmaya çalışıyordu. Savunma özelliklerinden dolayı Reliables takımının oyuncuları ondaki bu büyüklük yanılsamalarını görmezden geliyorlardı. Kurtçuk bir topu, takımda hiç kimsenin yapmayacağı kadar vakitsiz kesebiliyordu; uzun boylu, zayıf olduğu ve biraz da sarsak göründüğü için, hakem çoğu kez topuna müdahale etmiyordu.

"Biraz sert oynadığımı biliyorum" diye açıklamıştı bir keresinde Kurtçuk, adeta özür dilercesine, özellikle bayağı sert oynadığı bir maçtan sonra, "ama bende vizyon da var, biliyorsunuz."

"Elbette sende vizyon var Kurtçuk," dedi French onu avuturcasına: "Bunu herkes görebilir. Büyük vizyon. Sorun sadece, takımın diğer oyuncularının kendilerini sana uydurup uyduramayacaklarında."

Kurtçuk ömür boyu ayrılmayacağı bir arkadaş edindiğini düşünmüştü.

Sahadan ayrılırlarken, Marriot, Duffy'den kendisini arabasıyla götürmesini istedi. Vizyonuna karşın, şu ana değin sürücülük sınavlarındaki hiçbir görevliyi yolda eşliksiz araba kullanabileceğine ikna edememişti.

"Son zamanlarda Jimmy Lister'la görüşüyorum" diye sözüne başladı, emniyet kemerinin kayışını çözerken.

"A-ha."

"Problemleri olan bir adam var."

"A-ha." "Benimki gibi değil" diye düşündü Duffy. Bahse girerdi ki Jimmy Lister'ın gece terlemeleri diye bir sorunu yoktu. Ya da varsa bu, tıpkı işini kaybetmek gibi, kısa vadeli bir şeydi.

"Onunla hiç karşılaştın mı?"

"Hayır. Oyuncu olarak hoşlanırdım. Menajer olarak biraz mankafa, öyle değil mi?"

"Ensende boza pişiren Melvyn Prosserlı Athletic'i idare etmeye uğraşıyorsun."

"Ne kazanıyor? On beş bin mi? Yirmi mi?"

"Öyle bir şeyler, sanırım."

"Doğrusu ben o paraya Melvyn Prosser'ın ensemde boza pişirmesine bir şey demezdim."

"Baskı, Duffy. O iş sadece baskıdan ibaret."

"Eğer mankafanın teki değilse, niçin beyaz ayakkabılar giyiyor?" dedi Duffy saldırganca. Endişe etmek için Jimmy Lister'ın iş beklentilerinden daha ciddi sorunları vardı. Bir süre hiç konuşmadan yol aldılar.

"İşler nasıl, Duffy?"

"İyi."

"Sevindim."

"İşler iyi."

"Geri çevirdiğin işler oluyor mu?"

"Pek olmuyor."

"Peki iş ister misin?"

"Bunu hiç sormayacağını düşünmüştüm."

"Aa."

"Nedir peki? Kızıp kavgaya tutuşmasınlar diye Lister'ın oyun-

cularına dadılık etmek mi?"

"Vıdı vıdı etmene bakılırsa insan senin hiç iş istemediğini düşünür."

Duffy homurdandı. Belki de bu işe paydos etmeli ve hayatının geriye kalan son iki yılını keyfince yaşamalıydı. Belki de hastanede ölüm döşeğinde yatarken Carol'la evlenirdi. Ancak hastanaye bile kabul edilemeyebilirdi. AIDS kurbanı hastaları tedavi etmeyi reddeden doktorlar ve hastabakıcılarla ilgili haberler okumuştu. Çok tehlikeliydi bu. Hastalığın yayılma şekli hakkında fazla bir şey bilinmiyordu. Pis ibneler değil miydi zaten bunlar. Şayet şu Kaposi denen şeye yakalanana kadar AIDS bulaşmış bütün bu insanlar Gal dağlarındaki bir cüzam kolonisine def edilirlerse buna hiç şaşırmazdı. İnsanlar geldiklerini duyabilsinler diye boyunlarının etrafına küçük çıngıraklar bağlanırdı. Ding-dong, ding-dong. "Yok, şekerim, o dondurmacının arabası değil, çöp kutularımızı karıştırmaya gelen AIDS'li adam. Hadi koş da hortumu gene onun üzerine çevir, oldu mu? Ya da onu bu sefer ne diye vurmuyoruz, tatlım?"

Jimmy Lister siyah ayakkabılar giymişti. Aynı zamanda polo yakalı bir süveterle eski bir blucin giymişti. Belli ki Batı Londra Güzellik Kraliçesi bu sabah gelip de basın yararına dizlerinin üzerine oturmayacaktı. Duffy'nin onu tribünlerden son seyredişinden beri biraz kilo almıştı; ancak yine de onda, Kurtçuk'un bir yanılsamayla kendini sandığı türden, ince ve zarif bir oyuncunun izleri görülebiliyordu. Kulaklarının üstünde hâlâ bir tutam kırlaşmış saç göze çarpıyordu. Ayağa kalktı, gülümsedi ve Duffy'yle el sıkıştı. Duffy, "Belki hiç de mankafanın teki değildir" diye düşünürken buldu kendini.

"Ken Marriott bana sizin..her şeyle ilgilendiğinizi söyledi."

"Her şeye karışmam."

"Yok. Demek istiyorum ki, her şeyi *inceliyormuşsunuz*."

"Daha çok öyle."

"Bana Jimmy de."

"Pekâlâ."

"Ben size ne diyeyim?"

"Neyi incelememi istiyorsunuz?"

Lister, Duffy'ye şöyle bir bakış attı. Eğer işe böyle adam alıyorsan, çok fazla iş almamana hiç şaşırmam, oğlum. Müşteri ilişkileri

denen şey nerede? Birazcık tebessüm etme nerede? Düşük bir olasılıktı bu, bunu görebiliyordu. Duffy'nin geniş bir yüzde küçük, sıkı bir ağzı vardı ve bu ağız sadece konuşmak için hareket ediyordu. Saçları sanki bir zamanlar alabros kesilmiş ve sonra da kendi haline bırakılmış gibi görünüyordu.

"Athletic'in maçlarını çok sık izliyor musun?"

"Hayır."

"Özel bir sebep var mı?" Marriott'ın bu tuhaf arkadaşı arzu etmese de, Jimmy birazcık müşteri ilişkilerine girmeyi arzu ediyordu.

Duffy bu soruyu bir an düşündü; Lister adeta diken üzerindeydi.

"Pek iyi olduklarını düşünmüyorum, bu yüzden."

"İlginç."

"Zaten ben Queen's Park Rangers'ı tutuyorum."

"Queen's Park Rangers mı? Şu hanım evladı taraftarları olan kulüp mü?"

"Günde elli sterlin, artı masraflar." Duffy'nin bütün söylediği bu olmuştu. Başparmağını sol kulak memesine götürdü, kabuk bağlamış yaraya dokundu ve ovuşturdu. Bir gün birisi iğrenç bir şey yapana değin o kulağına altın bir küpe takmıştı. Sağ kulağını deldirip tekrar küpe takıp takmama hususunda kendisiyle hâlâ tartışıyordu. Aynı şeyin ikinci bir kez olma olasılığı oldukça düşüktü; ama öte yandan, manyak bir herifin elinde bir penseyle kulağını kökünden koparmaya çalışması olasılığı da pek yüksek sayılmazdı, öyle değil mi?

"Danny'yle ilgili haberi okudun mu?"

"Günde elli, artı masraflar."

"Elbette, elbette. Başkanla bu işi halletmem gerekecek, ama halledilebileceğini sanıyorum. Danny Matson'la ilgili haberi okudun mu?"

"A-ha."

"Ne düşündün?"

"Düşünmedim. Para almıyordum."

"Bakın, ee, Bay Duffy..."

"Duffy."

"Teşekkür ederim, Duffy." Demek sonunda sorulara yanıt vere-

bilmişti. "İlk önce, bir kavgaya karıştığını düşündüm onun. En büyük ihtimal, üzerine saldırmışlardı. Ya da olsa olsa Barnsley taraftarlarının bazıları bir sebeple hâlâ etrafta dolanıp duruyorlardı ve ona kötek atmaya karar vermişlerdi... Demek istiyorum ki, onların da bizim gibi fena halde puana ihtiyaçları var."

"Uzun süre maça çıkamayacak mı peki?"

"Hiç çıkamayacak, diyebilirim. Bu ligde. Eğer talihi varsa Güney Ligi'nde belki biraz oynayabilir. Daha yirmi yaşında."

"Zavallı çocuk." Böyle bile olsa, önünde hâlâ ortalama elli yıllık bir yaşam beklentisi vardı; "Ama siz onun saldırıya uğradığını düşünmüyor musunuz?"

"Şey, burası kentin en şık semtlerinden birisi değil, biliyorum. Ama eğer bir dövüş olsa, eğer Danny tekme atmaya uğraşsa, geriye doğru tekme atmazdı, öyle değil mi?"

"At değilse, atmazdı."

"Çok doğru. Sanırım birileri Danny'nin işini bitirdi."

"Fikrinizi değiştiren ne oldu?"

"Birkaç şey. Kısmen şu." Lister yazı masasına uzandı ve dikey olarak katlanmış birtakım uzun kâğıtlar çıkardı. "Bu bir mahkeme ilamı. Ya da daha doğrusu, üç tane mahkeme ilamı."

"Sizin bir avukata ihtiyacınız var."

"Teşekkürler. Bunu hiç tahmin etmemiştim. Üç tane mahkeme ilamı. Hepsi de Layton Road'da oturan kişilerden geliyor. Ateşli taraftarlarımızın sürekli tacizleri yüzünden kulübü dava ediyorlar; geçmiş yıllarda aynı ateşli taraftarlar tarafından yapılan çeşitli boyutlarda hasarlar. Layton Road girişini maç günlerinde kapattırmak için mahkemeye başvuruyorlar."

"O kadar mı kötü durum?"

"İlk iki dava o kadar vahim değil. Yöre sakinlerinin gönlünü hoş tutmak için birazcık para ödemeye bir şey demeyiz. Buna müşteri ilişkileri diyorlar, Duffy."

"Hiç duymadım."

"Yanlış takımın taraftarı olduğun için belki bilmezsin, ama Layton Road girişi bizim bütün belalı taraftarlarımızın girdiği yer. Bu yüzden oradan kaba sözlerle bağırabiliyorlar."

"Belalı taraftarlarınız ne kadar belalı?"

"İnsan ne kadar belalı olabilirse o kadar."

"Queen's Park Rangers'ta böyle değil."

"Gerçekten mi? Sanırım sizin bütün belalı taraftarlarınız sadece çocuk şarkıları söyleyip hakemi alkışlıyorlar ve sonradan da tırnak muayenesi olmak için kuyruğa giriyorlar."

Duffy sırıttı. "Öyle. Terbiyeli bir aile kulübü Queen's Park Rangers. Peki ne olmuş yani?"

"Olan şu: Eğer hem buranın taraftarları hem de başka kentlerden gelen taraftarlar aynı girişten içeri girecek olurlarsa, durum hiç kuşkusuz, biraz daha vahimleşecek, öyle değil mi?"

"Eğer Layton Road'da otursaydım ve sizin bu belalı gençlerinize katlanmak zorunda kalsaydım, aynı şeyi vakit yitirmeden ben de yapardım."

"Buna bir diyeceğim yok. Ama niçin şimdi? Sezonun başlangıcı değil de şimdi. Burada oynayacağımız sadece beş altı maç kaldı geriye..."

"Hmmm. Başka bir şey var mı?"

"Bunlardan birini daha önce görmüş müydün?"

Lister ona üstünkörü basılmış bir el ilanı uzattı. El ilanında şöyle yazıyordu:

ARANIYOR!

GENÇ MİSİN? GÜÇLÜ MÜSÜN?
İNGİLİZ MİSİN?
BU ÜLKENİN YUMUŞAMIŞ OLMASINDAN
USANDIN MI?
BU ÜLKENİN İTİLİP KAKILMASINDAN
USANDIN MI?
IRKLARIN YAN YANA YAŞAYABİLECEKLERİNİ
DÜŞÜNÜYOR MUSUN?
YABANCILARI YURTLARINA GERİ GÖNDERMEYE
İNANIYOR MUSUN?
KUVVET KAZANACAKTIR!
KIRMIZI BEYAZ VE MAVİ HAREKETİ'NE KATIL!

"Bu tür şeyler daha önce burada hiç olmamıştı" dedi Lister, "En azından, takım doktoru öyle diyor. Doktor yıllardır burada. Hiç

böyle bir şey görmemiş."

"Pek hoş bir şey değil" dedi Duffy, el ilanını okuyup dibinde boş yere bir ad aradıktan sonra: "Bunları ne kadar zamandır dağıtıyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Lister; "Haftalar mı, aylar mı? Geçen cumartesi bunlardan birini bir öğrenciye verme hatasına düştüler; çocuk bize gönderdi. Öğleden sonra Anti-Nazi Birliği kokartını takmadığı için biraz rahatlamış olduğunu söyledi."

"Bunun futbolla ne alakası var?"

"Teoride hiç yok. Paralarını ödedikleri sürece gişelerden kaç tane ırkçıyı içeri aldığımıza aldırış etmiyoruz. Ve uslu durdukları sürece."

"Bunlar uslu durmuyorlar mı?"

"Durmuyorlar tabii. Bu şeyleri ne kadar zamandır dağıttıklarını bilmiyorum."

"Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi nedir?"

"Hiç duymadım. Ama bir iki yıl önce Millwall'da benzer bir şeyi anımsıyorum. Olup biten şu: Bunlara her ne diyorsan, Neo-Naziler ya da başka bir şey, statları kendilerine üye bulma ortamı olarak kullanıyorlar. 'Aranıyor!Büyük, güçlü, beyaz adamlar kısa esmer adamları dövmek için aranıyor.' Söyledikleri şey bu, öyle değil mi?"

"Aşağı yukarı."

"Böylelikle Naziler kabadayıları üye olarak aralarına katıyorlar ve bütün kabadayılar futbol maçlarını birlikte seyrediyorlar, kabadayılar Nazi toplantılarına gidiyorlar ve futbol maçı seyretmek üzere yanlarında daha çok kabadayı getiriyorlar. Ve kabadayılar taraftarları uzaklaştırıyorlar. Şimdi ne diye bir kimse, buraya gelip de yağmurda ayakta durmak, takımının kaybettiğini görmek ve sonra da maçtan çıkarken yüzüne on dört yaşındaki bir dazlak tarafından tükürülmek için iki sterlin ödesin ki?"

"Queen's Park Rangers'ın statında bunlar olmuyor" dedi Duffy.

"Şey, burada da günün birinde olmayacak. Ben, birbirlerini bıçaklamaktan ya da güvenlik bariyerlerini parçalamaktan vakit bulabildiklerinde bize ancak şöyle bir bakabilecek bir haydutlar kalabalığı önünde oynasınlar diye takım çalıştırmıyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum, Jimmy. Ama bu biraz uzun va-

deli bir şey, öyle değil mi?" Lister'ın belli ki kuruntucu biri olduğunu düşündü.

"O zaman sana kısa vadeyi vereyim. Haberler henüz gazetelere ulaşmış değil, haberlerin şimdilik yayılmasını engellemeye yardım eden, senin ve benim ortak arkadaşımız Ken Marriott. Ama sahamızda oynadığımız son birkaç maçta çok daha fazla kavga çıktı. Her zamankinden biraz daha fazla hırgür. Bu ise daha fazla polis görevlisi anlamına geliyor. Polisin nasıl çalıştığından haberin olup olmadığını bilmiyorum..."

"Pek yok."

"...ama onlar maçlarımıza sadece yüce gönüllü oldukları için gelmiyorlar, iyi bir futbol maçı seyretmek istedikleri için de geliyorlar. Bir kere, burası özel bir mülkiyet, onları davet etmemiz gerekiyor. İkinci olarak, onlara ne kadar iş vereceğimizi saptamak üzere haftalık konferanslar düzenlememiz gerekiyor. Ve üçüncüsü, onlara para ödememiz gerekiyor. Cumartesi öğle sonraları için, fazla mesai ücretlerini de."

Duffy bütün bunları çok iyi anımsıyordu. Cumartesi günkü dinlenmesinden koparılıp otobüsle Kuzey Londra'ya gitmek zorunda kaldığı günler. Kabadayıların üstünü ne kadar ararsanız arayın, yine de atacak bir şeyler buluyorlardı size. Bir keresinde, sekiz polisin bulunduğu bir kuyrukta duruyordu ki –bir dizi halinde ayakta duran sekiz düzenli kask– tribünden biri onlara doğru yarım bir tuğla savurmuştu. Tuğla havada vızz diye uçarken, aşağı yukarı yüz kadar dost tavırlı taraftar "Hindistan cevizi isteyen! Hindistan cevizi isteyen!" diye bağırmaya başlamıştı. Bu cumartesi öğle sonralarını fazla düşünmemişti.

"Bu yüzden daha fazla kabadayı, daha fazla kavga; buysa daha fazla polis ve daha fazla para demek. Layton Road'u kapatmak daha fazla kavga, daha fazla polis, daha fazla para anlamına geliyor. Ve bir şey daha var. Brendan'ı yuhalamaya başladılar."

"Brandan Domingo mu?"

"Ev-vet. Daha önce hiç olmamıştı bu. Deplasman maçlarında yuhalanmaya alışık, bu normal. Ama o, neredeyse iki sezondur takımda ve kendi sahamızda her zaman sevilen biri oldu. Şimdi de Layton Road taraftarları onu yuhalamaya başladılar."

"Formsuz mu?"

"Brendan mı? Canavar gibi oynuyor. Bu kadar iyi oynamamıştı hiç. Danny'yle birlikte oynadığı beş altı maç onu gerçekten ateşledi. Harika bir top kontrolü var. Hüner desen onda. En iyi oyuncumuz şimdi o bizim. Layton Road bunu sürdürürse böyle kalıp kalamayacağını bilmiyoruz... Kendi taraftarların tarafından yuhalanmak çok moral bozucu bir şey, Duffy. Niye aldırış edesin ki diye insan merak ediyor."

"Biliyorum." Duffy bir pazar günü Reliables Kulübü'nün bütün taraftarlarınca yuhalanmıştı.

"Demek istiyorum ki, eğer onun yerinde *olsam*, ben aldırış etmezdim..." Lister derin derin iç çekti. Yine endişeli görünüyordu. Duffy durumu özetlemeye karar verdi.

"Birisinin, senin ayağını kaydırmaya çalıştığını düşünüyorsun, öyle değil mi? Yani, kulübün."

"Sanırım öyle."

"O zaman benden yapmamı istediğin şeyler, Danny Matson'ı kimlerin dövdüğünü bulmak, Layton Road sakinlerinin birdenbire niçin böyle saldırganlaştıklarını bulmak, kendi sahanızda oynadığınız maçlarda Neo-Nazilerin toplaşmalarını durdurmak, kabadayıların Brendan Domingo'yu yuhalamalarını engellemek, Brendan Domingon'ın formunu kaybetmesinin önüne geçmek, sizi küme düşmekten kurtarmak ve işinizi elinizde tutmanıza yardımcı olmak."

"Yapacak çok işiniz varmış gibi gözüküyor."

"Bir köpek satın almak için para biriktiriyorum" deyiverdi Duffy düşüncesizce, ve anında, bunu söylediğine pişman oldu. Tanrı cezasını versin! Bunu ne diye söylemişti sanki? Ağzından yine niçin kaçmıştı bu? Jimmy Lister'da mizah duygusu olduğunu düşündü. Bak, Duffy, *hiçbir* müşteride mizah duygusu yoktur, anımsadın mı bunu? Çok gülse bile.

"Soracağın başka şey var mı?"

"Şey, başkanla tanışmak isterdim."

"Ancak yarından sonra bürosunda olacak. Nazikçe bir randevu istersen sanırım bürosunda görüşebilir seninle."

"Teşekkürler. Yok, şimdilik yeterli bu."

Ayağa kalktılar. Lister onu kapıya kadar geçirdi. Büroda hiçbir kupa ya da şildin olmaması Duffy'nin dikkatini çekmişti. Gümüş hiçbir şey yoktu. Belki de bütün bunlar kurul odasında muhafaza

ediliyordu. Ya de belki de Athletic hiçbir şey kazanmamıştı.

"Kalede oynuyormuşsun, duyduğum kadarıyla?"

"A-ha. Şey, acaba lenf düğümlerinin nerede olduklarını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Kulüp doktoruna sor."

"Oldu."

El sıkıştılar.

"Ee, şey, Jimmy?"

"Evet?"

"Niçin beyaz ayakkabıları giymiyorsun?"

"Ben mankafa değilim, Duffy."

"Öyle ya."

Danny Matson, bacağı bir ayak taburesinin üzerine uzatılmış halde, mor bir koltukta oturuyordu. Alçı kirletmesin diye taburenin üzerine *Sun*'ın bir nüshası yerleştirilmişti. Bayan Ferris bir dizi temiz pansiyon işletiyordu; on on bir yıl kadar önce Athletic takımının oyuncularını kabul etmeye başladığından beri, hep böyle pansiyonlar işletmişti. Kulüp, oyuncularına bakılmasından hoşlanıyordu. Onlara bakmanın en iyi yolu, elbette, evlendiklerini görmekti. "Bir oyuncunun istikrara ihtiyacı vardır" diyordu kulüp hep: Sahada bütün bu koşuşturma ve hayranların sempatisinden sonra bir oyuncu için en iyi şey, evde güzel bir karısının, bir iki yumurcağının, yıkatmaya götüreceği bir arabasının ve kışın da içinde boya yapacağı bir garajının olmasıydı. Bu onları, kendilerini kaybetmekten, içkiye ve başka kadınlara alışmaktan koruyordu (sözüme kulak asın, evli olanlar bile bazen yaramazlık yapabiliyordu: Sezon öncesi onları dostane bir turla sıcak bir ülkeye götürün de bir görün bakalım. Gözlerinize inanamazsınız!). Ne var ki, futbolcuları evlenmeye zorlayamazdınız; bu yüzden kulüp onları, o vakte değin, sahalarında oynayacakları maçlar için, kendilerine her zaman bedava bilet verilen, dikkatli ve anaç hanımefendilerin işlettiği güvenilir pansiyonlarda gözetim altında tutmaktan hoşlanıyordu. Pansiyoncu hanımlar delikanlılara casusluk ediyor değillerdi; orada, onlara bakmak için bulunuyorlardı; ama tabii, eğer delikanlılardan birinin başı biraz sıkıntıdaysa ve pansiyoncu kadın da kulübün bundan haber-

dar olması gerektiğini düşünüyorsa, o zaman fazladan bir imayı seve seve yapıyorlardı. Kim yapmazdı ki?

Kulüp delikanlıları pansiyona ikişer ikişer yerleştirmekten hoşlanıyordu. "Hayvanlar içeri ikişer ikişer girdiler." İki delikanlı Bacardi Kulüp'te geçirdikleri sıkı bir cumartesi gecesinden sonra gelip de sokak kapısında biraz sıkıntıyla karşılaştıklarında, Bayan Ferris mutfağından onlara böyle bağırmayı alışkanlık haline getirmişti. Delikanlılar birbirleriyle arkadaşlık ediyorlardı; biraz maçtan konuşuyorlardı ve şayet aynı odada kalırlarsa, sahadaki anlaşmalarının ileri gittiğini görmek de oldukça şaşılacak bir şeydi. Danny Matson, Brendan Domingo'yla aynı odada kalıyordu. Duffy aradığında, Brendan dışarıdaydı: Sahada sprintlerini yapıyor, ağırlıklarını kaldırıyor, Danny'nin yerini alması için getirdikleri oyuncuyla birlikte çalışıyor, kornerler ve serbest atışlar kullanıyor ya da sahanın bir ucunda kendi başına çalım hünerlerini geliştiriyordu. Danny, kocaman beyaz bacağı *Sun*'ın bir nüshasının üzerine uzatılmış halde oturmuş, Brendan'ın eve gelmesini bekliyordu. Bütün bu iş onu gerçekten de oldukça kızdırıyordu.

Duffy'ye narin bir genç gibi göründü Danny: Solgun, uzun bir yüzü, dışarıya doğru uzamaya başlayan dalgalı, kıvırcık siyah saçları vardı. Futbolcular her zaman sahada göründüklerinden daha kısa görünüyorlardı; bu da farklı değildi. Duffy'nin sorularını nezaketle bekledi –patron önceden telefon edip ondan elinden geldiğince yardımcı olmasını istemişti– ama tavrında can sıkıntısının karıştığı bir neşelilik de vardı. Bacağını bu hale getirenin artık kim olduğuna aldırış etmiyordu. Olan olmuştu. Faka basmıştı. Danny, Aşil tendon sıkıntısı olan bütün oyuncuları düşündü. Hâlâ iyi olsalar bile, bir daha hiçbir zaman aynı olamıyorlardı. Trevor Francis sözgelimi. Yıldırım gibi bir hız vardı Francis'te, yıldırım. Derken o sakatlık, futboldan uzak kalma.. ve sahalara tekrar döndüğünde hızından bir hayli kaybetmişti. Danny'ye göre, hâlâ iyi bir oyuncuydu –beni yanlış anlamayın, hâlâ iyi bir oyuncu– ama artık dünya çapında değildi. Dünya çapında değildi.

Otoparktaki olayı konuştular; polis aynı şeyi onunla daha önce birkaç kez konuşmuştu. Duffy unutmuş olabileceği herhangi bir ayrıntı olup olmadığını sordu; sonra da ona, kendisini tavlamış olan ya da onun tavladığı (olayların kesin sırası hâlâ biraz bulanıktı) kız

hakkında birçok soru sordu: Adamlar herhangi bir şey söylemişler miydi? Knight Spot'tan otoparka yürümek ne kadar zaman almıştı? Otoparkın güvenliğinden kim sorumluydu? Bunun gibi sorular.

"Eğer söylememde bir sakıncası yoksa, bayım, bu sorular daha önce de soruldu bana."

"Şey, unutmuş olabileceğiniz bir şey olabilir. Küçük bir ayrıntı. Bu yüzden tekrar soruyorum aynı şeyleri."

"Ama polisler bunu yaptılar. Bir kez sordular ve sonra da unutmuş olabileceğim bir şey olabilir diye yeniden birini gönderdiler."

"Şey, üçüncü bir kez şans getirebilir, belki de."

Ancak üçüncü kez şans getirmedi. Adamlar hiçbir şey söylememişlerdi; onların yüzlerini görmemişti; cüzdanıyla saatinden başka bir şeyi almamışlardı; hayır, şu Denise denen kız hakkında daha fazla bir şey anımsayamıyordu. "Siyah saçları vardı" demişti, siyah elbiseler giymişti ve bir hayli gösterişliydi. Elbette hoşlanmıştı ondan; ama bu, onun hakkında daha fazla şey anımsayabileceği anlamına gelmiyordu. Onu yeniden görecek olsa, elbette tanırdı, kalın kafalının teki değildi.

"Danny, acaba benim için bir şey yapar mıydın, diye merak ediyorum. Benimle birlikte bir akşam Knight Spot'a gidip kız orada mı diye şöyle bir bakabilir misin?"

"Şey, eğer şöyle dememde bir sakınca yoksa, çok ince düşünüyorsunuz, Bay Duffy. Ama anlıyorsunuz işte, bunu daha önce polislerle de yaptım. İki kez. Kız orada değildi."

Bu, Duffy'yi çok fazla şaşırtmadı. Kendisi de neticede eski bir polisti: Bazı şeyleri polislerin yaptığı gibi yapması gerekiyordu. Kızın ortadan kayboluşu da şaşırtmamıştı onu: Eğer gerçekten özü sözü doğru, sıradan ve hoş bir kız olsaydı, Danny'yle büyük bir olasılıkla temas kurardı. Saldırı haberi bütün gazetelerde yer almıştı. Peki kız niçin, beklemediği için üzgün olduğunu –ancak o gün dondurucu soğuktu hava– başına gelen kazaya çok üzüldüğünü belirttiği bir iki satır bir şey yazmamıştı ona? Belki arzu ederse, hastabakıcı kıyafetiyle çıkagelip saçlarını da okşardı. Ama öte yandan, kızın hiçbir şey yazmamış olması, onu zorunlu olarak sahtekâr biri de kılmıyordu. Belki de kız, sadece sakatlanmış futbolculardan hoşlanıyordu.

"Umarım Vince'i görmeye giderseniz" dedi Danny.

"Vince kim?"

"Knight Spot'u işletiyor Vince."

"Orayı işletiyor demek."

"Peki Şişko Frankie?"

"Şişko Frankie kim?"

"Şişko Frankie oranın koruması."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Şu var ki, Şişko Frankie'nin kulüpten çıkan birini hatırlaması mümkün değil. O ancak hırgür çıktığında hatırlayabilir. Üstelik, içki problemi de var. Vince bile beni yanımda bir kız varken bütün akşam görmedi."

"Nereden biliyorsun?"

"Polisler her şeyi sorguladılar. Başka nasıl olacak?"

"Danny, benimle birlikte Knight Spot'a bir kez daha gider misin?"

"Yok, olmaz. Olmaz. Bak, yardımcı olmak isterdim, gerçekten isterdim. Ama... şu bir gerçek ki oraya bir daha gitmeyeceğime söz verdim kendime, yeniden takıma girene değin gitmeyeceğim. Sana söylememde bir sakınca yok, polislerle birlikte oraya gitmek bana fena halde dokundu. Şu, Tanrı'nın cezası koltuk değnekleriyle içeri girmek, bütün şu dans eden insanları görmek. Hatta oyuncu arkadaşlardan birine rastladım."

"Evet, anlıyorum."

"Yani demek istiyorum ki, şansların eşit olduğu bir topu almaya çalışmak ya da onun gibi bir şey değil bu. Ben orada ayağım alçı içinde otururken onlar şöyle düşünmezlerdi: 'Aa, baksana, şuradaki Danny Matson değil mi, sakatlandığına üzüldük, yürekli delikanlıdır, acaba bir daha ne zaman döner sahalara, ona niye bir içki ısmarlayıp da neşelendirmiyoruz ki?' Hayır, böyle düşünmezlerdi onlar, tersine şunu derlerdi birbirlerine: 'Şurada oturan Matson'a baksana bir, ne budala bir hali var, takımın ona en çok ihtiyaç duyduğu bir anda başkalarından kötek yedi, insanı sinir ediyor bu, öyle değil mi?' "

"Büyük bir olasılıkla böyle düşünürlerdi" diye aynı görüşte olduğunu geçirdi içinden Duffy, ağzını açmadan. Ancak Danny iyi niyetli bir gençti –her şeyden çok da yanında birinin olmasından hoşnuttu– ve sonunda, bir anlaşmaya vardılar. Duffy onu bir akşam

alacak; arabayı Knight Spot'un önüne park edecekler ve içeriye giren müşterileri inceleyeceklerdi. Danny bunu yapabileceğini düşündü; hem patron da ondan elinden geldiğince yardımcı olmasını istememiş miydi?

"Maçları düzenli takip ediyor musunuz, Bay Duffy?"

"Biraz. Gerçi ben Queen's Park Rangers'ı tutuyorum."

"Aa, demek, Queen's Park Rangers'ı tutuyorsunuz. Sakın patron bunu söylediğimi işitmesin, ama Queen's Park Rangers klas bir takım. Klas."

Duffy başıyla onayladı. Suskunluğa gömüldüler.

"Tuhaf bir oyun bu, Bay Duffy, öyle değil mi?" Duffy aynı görüşte olduğunu belirtti. "Demek istiyorum ki, oyunculuğa başlayalı uzun zaman olmadı, gerçekten olmadı, birinci takım düzeyinde yeniyim, ama daha şimdiden bir iki şey öğrendim." Duffy başıyla onayladı. "Çok kibarca bir oyun olabilir, Bay Duffy, size çok şey verebilir." Duffy yeniden başıyla onayladı. "Ve çok acımasız bir oyun da olabilir. Sizi ayağa kaldırabilir ve sonra da yere devirebilir. Birazcık yaşam gibi gerçekte, öyle değil mi?"

Duffy aynı görüşte olduğunu belirtti.

"Şuradaki ceketin cebine bir dokunsana." Danny, kapının arkasında asılı duran 'blazer'ine işaret ediyordu. Duffy elini cebe soktu ve içinden kare şeklinde, parlakça bir kâğıt çıkardı. Danny'den gelen bir baş işareti üzerine onu açtı ve iki sayfayı yan yana koydu. Üzerinde, bir oturma odasını gösteren büyük bir fotoğraf vardı. Parlak motifli bir halının ortasına çömelmiş duran ve elinde küçük bir çocuğu tutan, güleç çehreli, siyah saçlı bir adam göze çarpıyordu. Çocuk, oldukça eğreti bir biçimde, bir futbol topunun üzerine yerleştirilmişti.

"Trevor Brooking'in odası burası" dedi Danny; "Onu şu son moda pazar gazetelerinin birinde buldum."

Duffy fotoğrafı inceledi. Çoğu kupalarla dolu, camekânlı ahşap iki dolap; sarı, büyük bir deri kanepeyle asorti yapan, sarı, büyük deri bir koltuk; oymalı bir şömine ve üzeri camlı, alçak bir sehpa gözüne çarptı.

"Çok güzel" dedi.

"O Warren. Trevor'la birlikte. Dördüne yeni bastı. Şey, fotoğraf çekildiğinde henüz dört yaşındaydı. Sanırım, şimdi birazcık daha

büyümüştür. Ve şu Colette, yedi yaşındaydı. Ve şu da Hilke, Finlandiyalı. Trevor'ın karısı. Fotoğrafa bakılırsa, Hilke evi gerçekten tertipli tutuyor."

"Çok güzel." Duffy, Hilke adından hoşlanmıştı.

"Trevor'ın şöminenin üzerindeki resmine bak." Duffy altın yaldızlı bir çerçeveyi ancak fark edebildi; içinde, bir aile, bir yerlerde ayakta duruyordu.

"Trevor Buckingham Sarayı'nda Britanya İmparatorluğu Üyeliği nişanını alıyor. Hilke, Warren ve Colette'le birlikte. Fotoğrafçıyı dışarıda bekletiyorlar, o fotoğrafı çekiyor ve sonra da onu çerçeveletiyorsun."

"Güzel."

"İçki sürahilerini görüyor musun? Ve şömineye bak. Gerçek bir şömine değil aslında, bacası falan yok, ama Trevor şömineleri seviyor, bu yüzden bir şömine yaptırmış. Elektrikle çalışıyor."

"Hmmm."

"Tesis edilen stereo düzeneğine bak. Bir servete mal olmuş olmalı. Ve de satranç takımı. Ve sehpanın üzerindeki şamdanlar. Gerçek gümüş olduklarına bahse girerim."

"Çok güzel bir oda, Danny."

"Karısı Finlandiyalı. Adı Hilke."

"Çok güzel."

"Bütün zamanların en iyi oyuncularından biri Trevor Brooking, sence de öyle değil mi?"

"Hiç tartışmasız." Duffy sayfaları dikkatle yeniden katladı. "Gitsem iyi olacak, Danny. Eğer senin için uygunsa bir ara yine uğrayabilirim, tamam mı?"

"Tabii. Ne zaman istersen. Anlayamadığım bir şey var: Oda gerçekten o kadar büyük mü, yoksa fotoğrafı şu geniş açılı lenslerden biriyle mi çekmişler?"

Duffy sayfaları bir kez daha açtı.

"Söylemesi zor."

Gitmek için döndü. Odanın ortasından kapıya kadar ancak bir buçuk metre kadar bir mesafe vardı. Şayet Danny Matson'ın odasını çekmeye gelecek olsalar, kesinlikle geniş açılı bir lense ihtiyaç duyarlardı.

Üç telefon konuşması. Birincisi, Jimmy Lister'la yapılacak ve

kulübün Layton Road sakinleri konusundaki politikası sorulacaktı.

"Geciktir, Duffy. Davayı mümkün olabildiğince geciktir. Demek istiyorum ki, dava mahkemeye bu cuma geliyor, bu yüzden uğraşırlarsa kapıları cumartesi için kapayabilirler. Ama karar bize karşı çıksa bile, temyize falan başvurabiliriz."

"Semt sakinleriyle konuşmaya giden biri oldu mu?"

"Hayır. Bunu düşündük. Ama her şeyi olabildiğince yavaş bir şekilde yaptırmanın en iyi yolunun avukatlar kullanmak olduğuna karar verdik. Eğer sonunda her şey başarıya ulaşırsa, onlara birkaç bedava bilet falan vereceğiz."

"Peki basın ne olacak?"

"Kesinlikle haber sızdırmayacağız, basın konusundaki politikamız bu, Duffy."

"Etrafta haber kokusu almış kimse olamaz mı?"

"Hiç kimse yok."

İkinci telefon konuşması: *Chronicle*'da çalışan Ken Marriott'la yapılacaktı.

"Ken, eğer sana özel bir hikâyeyi duyup duymadığını sorsam ve sen de duymamış olsan, bu durum zorunlu olarak hikâyeyi sana benim anlatmamla aynı şey olmazdı, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Demek istiyorum ki, sen bir iki gün bekleyebilir ve hikâyeyi sana daha sonra anlattığımı iddia edebilirsin, öyle değil mi?"

"Sanırım mümkün bu. Biraz gazetenin basıldığı güne ve hikâyenin ne olduğuna bağlı. Bu hafta.. bu hafta sana kolaylıkla kırk sekiz saat verebilirim. Tabii, hikâyede yapılacak çok iş olmadığı sürece."

"Yöre sakinlerinin Athletic takımını mahkemeye verdiğini biliyor muydun?"

"Hayır. İlginç, doğrusu. Hangi yöre sakinleri. Nerede? Ne için?"

"Kırk sekiz saat mi?"

"Yalnız benimle konuştuğun sürece."

"Tamam."

Üçüncü telefon görüşmesi: Anti-Nazi Birlik'le yapılacaktı.

"Ben *West London Chronicle*'dan Ken Marriott. *West London Chronicle*. Bize yardım edip edemeyeceğinizi merak etmiştim. Fut-

bol maçlarında yandaş toplayan Neo-Nazilere ilişkin bir haber hazırlıyoruz. Bunun Athletic takımının sahasından başlayabileceğini düşünüyoruz. Bazı oyuncular Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi'nin adını andılar. Onlar hakkında bilginiz olup olmadığını merak etmiştik?"

Görünüşe bakılırsa, Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi hakkında yeterli olandan bile daha fazla bilgileri vardı. Özellikle de öteki benzer gruplarla bağlantıları konusunda; Duffy bunların çoğunun adını hiç işitmemişti, iğrenç denebilecek politik tavırlarını, örgütü oluşturan üyelerini, onların ailevi durumlarını ve suç sicillerini hiç bilmiyordu. Etkileyici bir dosyaydı ve Duffy her şeyi kaydediyormuş gibi yapmıştı. Gerçi, asıl sormak istediği şey hareketin ne kadar zamandır var olduğu ve nerede çalıştığıydı. "Altı ay" demişler ve Ealing'deki bir yerin adresini vermişlerdi. Duffy dostça teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Layton Road alçak sıra evler tarzında yapılmış, Victoria üslubu kırmızı tuğlalı villalardan oluşuyordu. Evlerin temiz görünüşleri vardı; bazıları yeni boyanmıştı. Evleriyle gurur duyan sakinlerin yaşadığı, küçük bir sokağa benziyordu burası. Duffy hak verdi. Bir not defteri çıkardı ve 37 numaradan başladı.

"Ah, günaydın, efendim..."

"Olmaz."

"Ama ben..."

"Eşantiyon da yok, din de yok" dedi adam. Kırlaşmış, kıvrık saçları ve çıkık bir çenesi olan, kısa boylu ve sert ifadeli biriydi; emekli bir jimnastik hocasına benziyordu.

"Ben *Chronicle*'danım. *West London Chronicle*." Bu açıklama, en azından, kapının yüzüne kapanmasını kıl payı engellemişti.

"Aa, evet."

"Evet, Bay... Bay..." Duffy elindeki defterde adını ararmış gibi yaptı.

"Ne istiyorsunuz?"

"Çektiğiniz sıktıntıları duyduk da üzüldük."

"Nasıl duydunuz?"

"Bize bunun için para ödüyorlar."

"Zehir hafiyeler" dedi adam. Duffy hiçbir yere varamadığını hissediyordu. Kapı birdenbire ardına kadar açıldı, jimnastik hocası

dışarı çıktı, onu kolundan tuttu ve bahçe kapısına kadar dört metre kadar yürüttü. "İşe bak, bir günlük muhabirlikte her şey oluyor" diye aklından geçirdi Duffy. Bununla birlikte, bahçe kapısına vardıklarında, adam Duffy'nin kolunu tutmayı sürdürdü ve onu kapıya doğru hafifçe itti.

"Bullivant" dedi adam, çok daha önce sorulan bir soruyu yanıtlayarak. "Bak oraya" diye sözünü sürdürdü, sokağı işaret ederek: "Güzel, değil mi? Güzel, küçük evler. Çok temiz, çok sakin. Bütün şu arabaları görüyor musun? Güzel arabalar. Buradaki her maçta onları bir çeyrek mil öteye götürmemiz gerekiyor. Kalabalıklar için daha serbestçe dolaşım, polisler böyle diyor. Holiganların onları hırpalamalarını engellemek; işin gerçeği bu. Şu ön bahçelere bir bak hele. Tuhaf bir şey dikkatini çekti mi? Hiçbir şey yok bahçelerde. Sadece çitler var, başka hiçbir şey yok. Ne çiçek var, ne bitki. Çiçek dikmenin anlamı yok ki, holiganlar onları nasıl olsa sökerler. Pencerelere saksı koymanın anlamı yok ki, holiganlar onları devirirler. Saksılarınızı pervazlarınıza *zincirlemenin* de anlamı yok, bu onları daha da kışkırtır. Hayvanlar!"

"Daha önce niçin şikâyette bulunmadığınızı söyleyebilir misiniz bana?"

"Daha önce şikâyette bulundum. Hiçbir şey fark etmedi ki. Bütün yaptıkları bir sonraki maç için size birkaç bedava bilet göndermek. Athletic gibi boktan bir takımı seyretmek için bedava bileti kim ister? Tottenham'ı seyretmek için bedava bilet gönderseler ya! Her neyse, bu holiganlar konusunda bir tek, onların hepsini de o hayvani seslerini çıkarırken sahanın içinde hapsedilmiş gördüğümde mutlu oluyorum. Benim de içeri girip onların o müstehcen çığlıklarını birazcık daha yakından dinlemek istediğimi kulübün kafasına kim sokuyor Tanrı aşkına?"

"Hiç senin kapından içeri, hazır bir piliç atıldı mı? Elbette ki atılmamıştır. İğrenç bir şeydir bu hazır piliçler! Köpeğe atsan köpek bile yemez. Hiç çişini mektup kutunun içine yapan bir holigan gördün mü sen? Elbette ki görmemişsindir. Hiç def-i hacetini ön bahçene yapan bir holigana rastladın mı sen? Elbette ki rastlamamışsındır. Sen neler olup bittiğini bilmiyorsun, oğlum, ucu açılmış bir kurşun kalemin ve kocaman bir not defterin var ama, hiçbir şey bildiğin yok; gördüğüm kadarıyla defterine de bir şey yazmıyorsun.

Neler olup bittiğini bilmiyorsun. Sen, onların yapmaktan hoşlandıkları başka bir şeyi biliyorsun. Kapıların zillerini çalıp tuvaleti kullanıp kullanamayacaklarını soruyorlar. Elbette kullanamazsınız diyorsun, sahalardakini kullan sen, derken kapıyı üstlerine kapatıyorsun ve büyük bir patlama oluyor. Biliyor musun ne yaptıklarını? Sen kapıyı tam kapatırken kapıya bir elektrik ampulü sıkıştırıyorlar. İki kere yaptılar bunu bana. Eğlenmeyi pek seviyor bu holiganlar. Sonra, tuvaleti kullanmalarına izin vermediğin için, def-i hacetlerini ön bahçende yapıyorlar. Üzerinde Tottenham'ın maçları için bedava bilet falan yok, değil mi, oğlum? Yok, ben de olmadığını düşünüyordum. Sana iyi sabahlar."

Ve Bay Bullivant yeniden, ön bahçesindeki giriş yolunu adımlayıp kapıyı 'güm!' diye kapattı.

Duffy, yolun karşısına geçip 48 numaranın önüne geldi. Kapı, zincirin elverdiği kadar, dört beş santim aralıktı.

"Arthur evde değil."

"Günaydın, ham'fendi, ben *Chronicle*'dan geliyorum. Bay Bullivant'la konuşuyordum..."

"Arthur evde değil."

"Onun yerine sizinle konuşabilir miyim?"

"Daha sonra dönecek."

"Ne zaman uğrasam iyi olur?"

"Şimdi değil."

"Yardımınız için teşekkürler."

57 numarada, sıkı bir başlık ve önlük takmış, kırmızı yüzlü bir hanım çıktı kapıya.

"Aa, *Chronicle* mı? Çok güzel. Her zaman okurum onu. Geleceğinizi bilseydim, önlüğümü çıkarırdım. Fotoğraf istiyor musunuz?"

"Şey, belki bugün değil."

"Aa, onu daha sonra gönderirsiniz, olur mu? Kendime çekidüzen verecek vaktim olur. Ama siz çeki getiren kişi olmalısınız, öyle değil mi?"

"Anlayamadım?"

"Talihli Numaralar'ı kazanamadığımı mı söylüyorsunuz? Kazanamadım demek, anlıyorum. Görüyorsunuz işte, bir başka talih kuşu daha parmaklarımın arasından uçup gitti." Kadın oldukça neşeli

görünüyordu.

"Hayır ben taraftarların yol açtığı sıkıntı dolayısıyla geldim, Bayan..."

"Davis. Yani D-A-V-I-S. Tamam mı?" Duffy edindiği ilk bilgiyi not defterine kaydederken kadın Duffy'nin kolunun üzerine eğildi. "Evet, doğru, E harfi yok. Şey, gerçekte onlara pek aldırış etmiyorum ben. Kötü delikanlılar değiller. Gerçekten de kötü niyetleri yok, sadece biraz uçarılar. Demek istiyorum ki, hepimiz bir zaman gençtik, öyle değil mi?"

Duffy hâlâ genç olduğunu düşündü. Ama belki de insanların mektup kutularının içine yarısı yenmiş, hazır piliçleri tıkıştırmaya hiç eğilim duymamak bir orta yaş işaretiydi. Evet, öyle olmalıydı.

"Ben sadece niçin hepinizin de mahkemeye başvurmaya karar verdiğinizi merak ediyorum, özellikle de burada yapılacak sadece birkaç maç kalmışken."

Bayan Davis bir an için çok heyecanlanmış göründü, sonra kendini toparladı.

"Maalesef bütün faturalarla kocam ilgileniyor. Parayı kazanıyor ve bana evi çekip çevirmem için gerekli harçlığı veriyor –çok adil bir adam benim kocam, bunun tersini düşünerek gitmeyin, lütfen– ve faturalar geldiği vakit, onlarla ilgileniyor. Sıkıntılı günler için her zaman bir yerlere birazcık koyuyor, böyle yapmakta da çok haklı." Kadın nazikçe kapıyı kapattı.

Duffy'nin kafası karışmıştı. Bir bakıma, elbette, her şey son derece düzgün ve anlaşılırdı. Holiganlar gitgide gemi azıya alıyorlardı –Jimmy Lister onların tribünlerde de dövüştüklerini söylemişti– ve semt sakinleri artık bıkıp usandıklarını dile getirmişlerdi. Ama *bu* sakinler? Eğer holiganlar kontrolden çıkıyorlarsa, polise gidebilirlerdi. Yerel gazeteye şikâyette bulunabilirlerdi. Eğer adını hatırlayabiliyorlarsa, yerel meclis üyesine, hatta bir parlamento üyesine durumu bildirebilirdi. Ama bir dava vekiline gidip de bir mahkeme ilamı yazdırmak? Dava vekiline boşanmak ya da vasiyet hazırlamak için gidebilirlerdi. Ama eğer Bay Bullivant gibi bir adam holiganların mektup kutusuna ihtiyaç gidermelerini engellemek istiyorsa, koşa koşa bir dava vekiline gitmezdi. Bay Bullivant gibi biri herhalde böyle yapmak yerine alet kutusunu çıkartır, iyice keskinleşene kadar mektup kutusunun metal kenarını eğeler, zilzurna

sarhoş bir holigan bilmem neyini mektup kutusunun yarığından sokana kadar, o, kapısının yanında bekler ve sonra da *tokatı yapıştırırdı*. Çok da iğrenç bir şey olurdu bu. Çok daha iğrenç ve koşa koşa bir devlet görevlisinin makamına gitmekten çok daha tatminkâr.

"Ne yazık ki Bay Prosser pek memnun değil" dedi Jimmy Lister. Duffy başkanı görmeye giderken ona uğramıştı. "Hiç memnun değil. Seni tutmakla doğru yapıp yapmadığımı düşünüyor, Duffy. Bunu firmanın defterlerinde gösteremeyeceğini söylüyor."

"Ne demek oluyor bu?"

"Eğer çalışmanı istiyorsam, sana para öderim anlamına geliyor, Duffy."

"O zaman hâlâ işte mi sayılırım?"

"Öyle. Ama hesap ettim, sana ödeyeceğim tutar, Duffy, neredeyse benim bütün maaşım kadar tutacak; yani, maliyeciler uğradığında demek istiyorum. Üstelik, şu sıralar nafaka ödüyorum. Otuz beş alır mıydın?"

"Pekâlâ, öyle olsun." Duffy bu pazarlık işine bir gün mutlaka son vermek gerektiğini düşündü.

"Peki, masrafları da düşük tutacak mısın?"

"Concorde'la yolculuk etmeyeceğim, söz."

"Öyleyse birbirimizi anlıyoruz. Şimdi seni Melvyn'le tanıştırmaya götürüyorum."

Melvyn Prosser'ın kurul odası kulübün kupalarının muhafaza edildiği yerdeydi. Odada çift kulplu, sararmış bir kupayla bir iki şilt göze çarpıyordu. Büyük dikdörtgen odanın çam lambrili duvarları fotoğraflarla kaplıydı: Geçmiş yıllara ait çeşitli Athletic takımlarının, Athletic'in çeşitli yönetim kurullarının fotoğraflarıydı bunlar. Yöneticiler takımların kendileri kadar sık değişiyorlar ve duvarlarda kapladıkları yere bakılırsa, takımlar kadar önemli gözüküyorlardı.

Melvyn Prosser, ona meşgul bir işadamı izlenimi veren deve tüyü renginde paltosuyla, yazı masasının yanında, ayakta duruyordu. Ya az önce bir yerlerden gelmişti ya da bir yerlere gitmek üzereydi veya belki vaktinin ne kadar değerli olduğunu anlasınlar diye, paltosunu özellikle onlar için üzerine geçirmişti. Önerdiği şeyleri ka-

bul ettirdiğinden, tatlı dilli biri olmaya hazırlanmıştı. Geniş, etli bir yüzü ve alnının tam ortasında, muhtemelen eski bir yara izine benzeyen dikey bir kırışıklık vardı. Kariyeri basit bir el işçiliğinden masabaşı görevine ve oradan da yönetim kurulu üyeliğine hızlı bir tırmanış olmuştu ve bu tırmanış, şayet Melvyn parmaklarınızın üstüne ayağıyla sertçe basarken nasıl gülümsenmesi gerektiğini bilmeseydi, başarılamazdı.

"James, hoş geldin. Bay Duffy, siz de hoş geldiniz. Sherry mi, bira mı istersiniz? Belki de bir bardak likör alırsınız, Bay Duffy, ne dersiniz?" Duffy başını salladı. Saat sabahın neredeyse on biriydi. "Pekâlâ. Ben de bir şey almayacağım. Gelelim konumuza. James bana sizi tutmak konusundaki ilginç kararından söz etti. Ona şöyle dedim: 'Adam tutma işini sen yapabilirsin, Jimmy, ama onları ben kovuyorum.' Ancak, işin parasal yönleri halledildiğinden eğer arzu ediyorsanız sizin burada bulunmanıza bir itirazım yok."

"Çok teşekkürler..."

"Yine de eğer izin verirseniz, Jimmy'nin, kuşkusuz, size daha önce farklı bir vurguyla yansıttığı durum konusundaki görüşlerimi belirtmek isterim." Prosser, bir başkana yarışır şekilde durakladı; dalkavuk birinin "Hadi lütfen, Bay Başkan" diye mırıldanacağı türden bir duraklamaydı bu. O an bunların hiçbiri olmayınca, Prosser sözünü sürdürdü: "Jimmy'nin söylediklerini dinledim ve size de, ona söylediklerimi söyleyeceğim. Ben komplo teorilerinden hoşlanmıyorum. Böyle yapmakla kendi kuyruklarımızı takip ettiğimizi düşünüyorum. Sanırım *bizler* –yöneticime atıfta bulunmanın nazik bir yolu bu– bahaneler arıyoruz. Sanırım karşımızdaki meseleler üzerindeki konsantrasyonumuzu yitirme tehlikesiyle *yüz yüze-yiz*."

"Şeyi düşünmüyor musunuz..."

"James'i istemeye istemeye eleştiriyorum, ama şunu söylemek zorundayım ki o, özürler arama tehlikesiyle karşı karşıya. Puan cetvelindeki yeri itibarıyla şu sıralar iyi bir konumda değil kulüp –aslında, şöyle dememi bağışlarsanız– durumu birazcık sallantılı. Ne var ki bu labirentten çıkışın çaresi tribünlerdeki holiganların ya da Layton Road sakinlerinin arasında aranmamalı. En azından, olup bitenleri pek bilmesem de benim görüşüm bu. Labirentten çıkışın çaresi otoparkta aranmalı. Başka bir yerde değil. Benim kaygı duy-

duğum konu, dostumuz James'in bu mesele üzerindeki konsantrasyonunun zayıflama tehlikesiyle karşı karşıya olması; bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Başka bir kimsenin şey yapmaya çalışabileceğini düşünmüyor musunuz..." Duffy sözü nasıl tamamlayabileceğinden pek emin değildi.

"Takımı küme düşürmeye çalışmak mı? Kim bu söyleyin? Niçin düşürecekmiş söyleyin? Kulüp küme düşerse bu, kimin umurunda olur? Benim olur, Jimmy'nin olur, Yönetim Kurulu'nun olur, oyuncuların ve eşlerinin olur ve sayıları birkaç yüz olan, eski moda taraftarların olur. Ama başkaları niçin şu ya da bu biçimde aldırış etsinler ki? Dediğim gibi, sanırım biz özürler arama tehlikesiyle karşı karşıyayız. Zihinlerimizi gerçekte olup bitenlerden uzak tutuyoruz: Yani, oyuncuların nasıl oynadıklarından. Görebildiğim kadarıyla, Jimmy'nin görevi her zaman için kendi görevini yapmaktır ve yapmak olacaktır."

"Size özel bir düşmanınız olup olmadığını sorabilir miyim, Bay Prosser?"

Prosser güldü ve sonra Duffy'ye, biraz tepeden bakan bir edayla gülümsedi.

"İçeriye girerken yoldaki arabayı gördünüz mü? Corniche'i diyorum? Altın rengindeki Rolls-Royce Corne, anladınız mı? Bu tür arabaları toplumumuzda birkaç kişinin ayağına basmadan edinemiyorsunuz. Size bu kadarını söyleyebilirim."

"Özel bir kişi yok mu?"

Prosser yine güldü.

"Bakın, eğer biri *beni* haklamak istese, bunu kulüp aracılığıyla yapmazdı. Bir kulübe sahip olmak güzel bir şey, inanın bana, kulübün geleceğini de düşünüyorum, ama eğer ben Mel Prosser'a dünyayı dar etmeye çalışan, koca kötü kurt olsam, onun öteki iş ilişkilerinin ardından giderdim. Bu çok daha kolay. İşe, Davey Matson'larının canına okuyarak başlama zahmetine katlanmazdım."

"Danny, patron."

"Danny Matson'larının. O delikanlı nasıl, Jimmy?"

"Canı sıkkın, patron."

"İyi bir delikanlı o. Takıma girememek onun için sıkı bir darbe olmuş olmalı."

"Ama eğer" diye sorusunda ısrar etti Duffy, "biri..bir düşman olmuş olsa..kim olurdu bu?"

"Vic Rivers, Solly Benson, Ahmak Mountjoy, Sahtekâr Mick, Steve Wilson, Charlie Magrudo, *Bayan* Charlie Magrudo, Dicky Jacks, Michael o'Brien, Tom Clancy, Stacky Stevenson, Reg Dyson..." Prosser konuyu açtı. "Daha ne kadar istiyorsunuz? Dostlarım benim düşmanlarımdır. Onları seviyorum, ama onların canına okurum; onlar için de aynı şey geçerli. Ben bir işadamıyım, bilmem anlatabildim mi?"

"Özel olarak biri yok mu?"

Prosser kızmış göründü. Sanki kendisinden bir arkadaşını gammazlaması isteniyormuş gibi görünüyordu. Bir bakıma, gammazlıyordu da.

"*Belki* Charlie Magrudo olabilir. Belki. Ona bir iki yıl önce biraz kazık attım."

"Ne çeşit bir kazık bu?"

"Pek büyük bir kazık değil. Birkaç belediye görevlisinin cebini doldurup ihalelere girmeye çalışıyordu." Melvyn bu olayı anımsayınca gülümsedi. "İhalelere girdi ama işleri ben aldım. Bundan pek hoşlanmadı. Ama eminim ki şimdi beni bağışlamıştır."

"Bu yüzden ceza aldı mı?"

"Ceza almak mı? Yok canım! *Böyle* bir şey yapmazdım ona ben. Hayır, her şey Belediye Sarayı'nın dört duvarı arasında kaldı. Ve sonra ben, Charlie'nin verdiğinin ancak yarısını vererek ihaleleri aldım. Hoşuma gitti bu iş."

Prosser dikkatini yeniden Duffy'ye yöneltti.

"Peki, mavi üniformalı dostlarımızın kaçırdığı neleri bulduk biz? Elimizde ufak ipuçları falan var mı? James'e parasının karşılığını veriyorsunuzdur, umarım?

"Pek veriyor sayılmam. Danny Matson'ın belleğini yoklamaya uğraşıyorum. Ve Layton Road'a gittim."

"Layton Road'a gittiniz mi? Sakinlerimizle sadık taraftarlarımızı rahatsız ettiniz ha? Bunun biraz uygunsuz olduğunu söyleyebilirim."

"Onları rahatsız etmedim. Çok yardımcı oldular."

"Aa, öyle mi?"

"Evet, bana holiganların mektup kutularına neler yaptıklarını,

bildikleri her şeyi anlatmak istediler."

"Burası korkunç bir bölge" dedi Prosser, melodramatik bir boyun eğmişlikle omuzlarını kamburlaştırarak. "Sainsbury süpermarketinin bulunduğu bu çevrede doğup büyüdüm ama ona sadık kalmak bazen çok güç."

"Bay Prosser, başka bir şeyi öğrenebilir miyim?"

Prosser saatine baktı.

"Üç dakika kırk beş saniyeniz var."

"Kulüp kâr ediyor mu?"

"Bunu sormanız gerekiyor mu? Hayır, kulüp kâr etmiyor, kulüp büyük kayıplar içinde. Bu kulübün en iyi yaptığı şey bu. James'le benim sezonun başlangıcında paralı müşterileri çekebileceğini umduğumuz çeşitli planlarımız vardı, ama korkarım bunların hepsi de suya düştü. Burada oynadığımız bir maç için üç bin kazanmakla talihliyiz, ama ne yazık ki deplasmana çıktığımızda ligin en çok ilgi çeken kulüplerinden biri değiliz. Rotherham'de ne kazandık? Anımsadığım kadarıyla, bin beş yüzün altında. Sözünü etmeye değer hiçbir kupa turnesi yok..."

"Dobra dobra konuşmak gerekirse, Bay Prosser, faturaların çoğunu kendi cebinizden mi ödüyorsunuz?"

"Dobra dobra yanıt vermek gerekirse, Bay Duffy, evet kendi cebimden ödüyorum."

"Kulübün Dördüncü Lig'de oynaması pratik bir öneri olabilir mi?"

"Duffy, bunlar buralarda edilecek laflar değil, anlıyor musunuz? Hiç kimse, ama hiç kimse, bu lafları etmiyor."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Ama ben sadece..en kötü olasılık halinde..olabileceklerin en kötüsü gerçekleştiğinde, ne olacağını merak ettim? Yani, gerçekte ne olurdu?"

"Şey, eğer bu seçkin kulübün tarihinde böyle üzücü bir gün yaşanacak olursa, olabilecek ilk şey yanımızda bulunan Jimmy kardeşimizin bisikletine atlaması ve kendine yeni işler araması olacaktır. Özür dilerim, Jimmy."

"Bana karşı her zaman adil davrandınız, patron. Ben de başka bir şey beklemezdim."

"Peki sonra?" dedi Duffy.

"Sonra iş Yönetim Kurulu'na kalırdı."

"Ya da en azından onun en büyük hissedarına."

"Evet, doğrusu, en büyük hissedar benim. Tahmininiz çok isabetli. Şey, aslında, göz önünde tutulacak çeşitli seçenekler olurdu."

"Bizimle paylaşmak istediğiniz bir seçenek var mı? Tabii, en kötü olasılığın gerçekleşmesi durumunda."

"Tabiatıyla. Şey, başkanın istifa etmesi gerekirdi."

"Melvyn" dedi Jimmy gerçek bir şaşkınlıkla: "Bunu yapamazdın..kulüp için yaptığın bütün bu şeylerden sonra."

"James, duygusallaşmayalım lütfen. İki yıllık başkanlık süremde kulüp için yaptığım her şey bir hayli ücret ödemek, oyuncuların forma şeklini yeniden tasarımlamak, seni görevlendirmek, seyirci sayısında dört rakamlı bir düşüşe tanık olmak ve puan cetvelinde onunculuktan yirmi ikinciliğe düşüşümüzü görmek oldu."

"Peki başka?" diye sordu Duffy.

"Siz hep bu kadar ısrarlı biçimde karamsar mısınız, Bay Duffy? Başka ne? Şey, sanırım Yönetim Kurulu her zamanki prosedürleri yerine getirir, bir hayli sızlanma ve diş gıcırdatma olur, oyuncu kadrosu azaltılır, en iyi oyuncular satılır ve daha ucuz bir menajer aramaya başlardık. Ya da her şeye tamamen son verirdik."

"Eğer en büyük hissedar öyle derse."

"En büyük hissedarın meselede elbette ki etkisi olurdu."

"Bunu yapamazdın, Melvyn" dedi Jimmy protesto edercesine. "Sanki küme düştük de yeniden bir seçim yapıyormuşuz gibi konuşuyorsunuz."

"Zaman değişti, James. Güç zamanlarda yaşıyoruz. Her kümede düşmemek için çabalayan ve hoşgörülü başkanları tarafından güçlükle desteklenen yarım düzine kulüp var. O kümenin dibinde olmamanız –onu adıyla anmamak konusunda aynı görüşteyiz– güvende olduğunuz anlamına gelmiyor. Ücretleri kim ödeyecek? Bir başka Melvyn Prosser'ı nereden bulacaklar? Sana söylemekte hiçbir sakınca görüyorum, şu son birkaç ay içinde çevreme bakınca şunu gördüm: Eskimolara frigo satmak için ne kadar şansım varsa bu kulübü başımdan atmak için de o kadar şansım var." Bir suskunluk oldu. "Sizi daha çok neşelendirmek isterdim ama gitsem iyi olacak. Ancak şu da var: Az önce söylediğim şeyler sizi bir noktada ikna etmeli, Bay Duffy."

"Evet söyleyin."

"Eğer beni alt etmek isteyen bir kötü koca kurt varsa, onun en iyi taktiği bizim küme düşmekten kaçınmamızı sağlamak olacaktır, böylelikle ben de, bir yıl daha faturaları ödeyerek iliklerim kuruyana değin yolunmuş olurum."

"Anlaşıldı" dedi Duffy, Melvyn Prosser altuni renkteki Rolls-Royce Corniche'iyle son hızla randevusuna giderken. Jimmy Lister başını eğmiş, el ayalarıyla, iyice azalmış kır saçlarını düzleştiriyordu. Duffy onun için üzüldü. Sonunda Jimmy başını ovalamayı bıraktı ve konuştu.

"Biraz can sıkıcı bir durum bu."

"Onu fazla sıkıştırdıysam özür dilerim."

"Yok, yok, kartları açık oynamak daha iyi. İnsanın elinde koz var mı yok mu bilinmeli. Her şey kötü gidiyor, öyle değil mi? Benim için her şey kötü gidiyor, Melvyn için her şey kötü gidiyor. Ona bir hayli paraya mal oluyor olmalı bu."

"Hmmm." Duffy kendini bu kadar çabuk inandıramamış görünüyordu. "Sırf merakımdan soruyorum, Prosser kulübün başına nasıl geçti?"

"Bilmiyorum, insan bir futbol takımına sahip olmak kadar aptalca bir şeyi niye yapsın ki?"

"Bulmaya çalış" dedi Duffy.

"Şey, bazen aile gibi oluyor. Adeta aile şirketi gibi olan birkaç kulüp var. Her şey babadan oğula geçiyor, yaşlı bir teyzenin yönetim kurulunda oy hakkı oluyor, bunun gibi şeyler işte. Çalışılacak dostane yerler olabiliyor kulüpler, büyük mutlu bir aile gibi tıpkı ya da takıma karışan bir başkanın olduğu berbat yerler olabiliyorlar. Sonra sırf futbol delileri oldukları için bir futbol kulübüne sahip olmak isteyen insanlar oluyor. Maçları seviyorlar, onları tribünlerden seyrediyorlar, büyük paralar kazanıyorlar ve tıpkı çocukken sahip oldukları oyuncak askerler gibi bir oyuncak futbolcular takımına sahip olmayı bekleyemiyorlar. Maçlardan gerçekten hoşlanıyorlar, bütün maçlara geliyorlar, ligin diplerinde olmayı pek önemsemiyorlar. Eğer işler iyi giderse, birlikte çalışılacak en iyi kişiler oluyorlar."

"Bay Prosser'ın, oyuncularının adlarını bile doğru bilmediğini göz önünde tutarsak, onu bir futbol delisi olarak sınıflandıramayız sanırım?"

Jimmy güldü.

"Şey, elinden gelen her şeyi yapıyor, Melvyn dostum. Hayır, gerçekten de uğraşıyor. 'Klas bir ayak' ya da 'Süper hünerli' yahut 'Sansasyonel' gibi şeyler söylemekten hoşlanıyor; ama doğrusunu söylemek gerekirse, bu eski takım ona bu sözcükleri söyleyebilme fırsatını pek vermiyor. Hayır, sanırım Melvyn bile üçüncü bir tip kulüp sahibi olduğunu kabul ederdi. Başarılı olmuş, kendisi için iyi şeyler gerçekleştirmiş, bütün istediğini elde etmiş, büyük evi, işi, parası olan ve birdenbire bütün bunları ne yapacağını bilmeyen bir semt çocuğu. Bunun yanıtını en yakın takımı almakta görüyor. Birazcık üne kavuşuyor, ne zaman isterse gazetelerde resmi çıkıyor. O yörenin kahramanı oluyor. Bunun gibi şeyler işte. Bu iş, insanı kendi mizacından da uzaklaştırıyor; farklı bir dünya çünkü, ilk bakışta ihtişamlı görünüyor, ancak bir iki yıl sonra ihtişamı biraz daha az görünmeye başlıyor. Ve herkes kupa düşleri kuruyor: Wembley, ikiz kuleler, Kraliyet locasında oturmak, hiç görmediği şeyler."

"Peki şimdi, eğer Melvyn Prosser çekip gitmeyi düşünüyorsa kulübün neye ihtiyacı olacak?"

"Melvyn Prosser gibi bir başka güzel sağmal ineğe" dedi Jimmy üzgün bir tavırla.

Arabayla Ealing'e giderken birdenbire Don Binyon'ı anımsadı Duffy. Tıknaz, saçları dökülen ve kaba mizah anlayışlı biri olan Binyon, Duffy'nin Timsah Kulüp'te zaman zaman karşılaştığı içki arkadaşıydı. Duffy, Binyon'ı düzmüş değildi –gerçekte onu arzu bile etmiyordu– ama arkadaşlığından hoşlanmıştı. Birazcık tırmalayıcı olsa da güzel bir mizah anlayışı vardı. İnsanlara kendileri hakkındaki gerçeği söylemekten hoşlanıyordu; bunu yapmaya çok hevesliydi. Kendisi için biraz üzüldüğü ve art arda susuz içkiler devirdiği bir akşam Duffy, kendini her zamankinden fazla konuşmaya kaptırmıştı. Hatta kendini tuhaf bir şekilde ifade etmeye uğraşıyordu. Carol'dan, emniyette kendisine kurulan komplodan ve kiminle yatmaya gittiğinden söz etti. Kendini böylesine dile dökmek bir yanlıştı; yalnızca bir yanlış değil, aynı zamanda cüretkârca bir şeydi. Oysa, insanlara kişiliklerini açıklayan kişi Binyon'dı. Binyon, Duffy'yi kendisinden daha iyi tanıyordu.

"Senin sorunun, Duffy..." dedi Binyon, arkadaşı biraz saçmalayıp kendini yinelemeye kaptırınca; oldukça sabırsızdı: "Senin sorunun, Duffy, bir ibne olman. Bana şu biseksüellik ayaklarını falan yapma. Daha önce de duydum ben bu hikâyeleri. Lafın gelişi şöyler derler hep: 'Aa, hayır, gerçekte değilim; gerçekte ben *öyle* değilim.' Aslında ona gırtlağına kadar gömülmüşken kendini bu işten kurtarmaya çalışmanın bir yoludur bu. Sen bir ibnesin, Duffy. Seni buralarda iş tutarken ne olduğunu bilecek kadar sık gördüm. Sen bir ibnesin, Duffy. *Ben* bir ibneyim, *sen* bir ibnesin, bir içki daha içelim."

Bir içki daha içtiler.

"Ama eğer ibneysem..." dedi Duffy –içtiği susuz içkilerle şimdi konuşmanın zorluğunu hissetmeye başlamıştı– "eğer ben bir ibneysem, Carol'dan herkesten çok niçin hoşlanıyorum?"

"Bunda hiç tuhaflık yok. Kadınların çoğu ibnelerden hoşlanır. İbnelerin çoğu kadınlardan hoşlanır. Eminim ki çok iyi bir kızdır, mutfakta harikalar yaratıyordur. Bununla ilgisi yok söylediğimin. Bunun kanıtı da şu ki, eğer meseleye kısaca bir imada bulunmamda sakınca yoksa, senin onunla bir sertleşememe problemin var."

"Ama bu şey yüzünden..aramızda olup biten *o şey* yüzünden..."

"Hayır, Duffy, olan biten şey onu sadece tamamen açığa çıkarmıştır. Senin sertleşememe problemin, vücudunun ibne olduğunu bir dile getiriş biçimidir."

"Ama ben.. ama ben o zamandan beri kızlarla yattım" dedi Duffy, kendini birdenbire son derece çekingen hissederek.

"Kaç tanesiyle yattın, ha? Kaç tanesiyle?" Binyon adeta alaycı bir tavırla gülmeye başlamıştı. "Şey, şey kadar değil..ama bunun sebebi ortada... Demek istiyorum ki, şeyi kabul edersek..." Duffy'nin beyni yakıtını tüketmek üzereydi. Binyon onun omzuna hafifçe vurdu. "Kendini üzme, Duffy. Seni yatağa atmaya falan uğraşıyor değilim. Ama beni aldatamazsın ve kendini niçin aldatman gerektiğini de anlayamıyorum. Eğer sen ibne değilsen, ben de Napolyon'um."

Bu konuşma onu kaygılara sevk etmişti. Gerçekte, bu konuşmadan sonra yattığı ilk kişi bir kız olmuştu; ama hiç kuşku yoktu ki Binyon'ın buna da söyleyecek bir lafı olurdu. O sadece gay miydi? (Binyon, gay olmakla birlikte, sanki acı bir gerçeği söylüyormuş

gibi, her zaman "ibne" sözcüğünü yeğliyordu) Bir bakıma, Binyon'ın haklı olup olmadığına aldırış etmiyordu Duffy. Sadece, böyle nitelenmekten hoşlanmıyordu. "Siz sokağın bu tarafında kalıyorsunuz, ve siz, o taraftakiler, sokağın o tarafından ayrılmıyorsunuz." Karşıdan karşıya kurallara aykırı geçişler yoktu; çizgili şeritleri kullanıyordunuz ve eğer yaya geçitlerine tecavüz etmeye kalkışacak olursanız, saçları dökülen ve kaba bir mizah anlayışı olan bir adam tarafından eziliyordunuz.

Duffy, iki yıl öncesine ait bu konuşmayı, şu an duyduğu kaygılar yüzünden anımsamıştı. Bela Kaposi ve onun gezgin sarkomu söz konusuydu. Sertifika X. Homoseksüel ya da biseksüelseniz, AIDS'e yakalanabileceğinizi söylüyorlardı. Eğer biseksüelseniz, istatistiki açıdan herhalde daha az yakalanma olasılığı vardı: Yattığınız her kız yüzde bir ya da onda bir anlamına geliyordu, daha az gece terlemelerine uğrama ve şişmiş lenf düğümleriyla karşılaşma olasılığı vardı. Öte yandan, herhalde sonunda erkeklerle bazı homoseksüellerden daha çok yatan bazı biseksüller de oluyordu. Kendisi gibi, sözgelimi. O, bir kızla yatmakla bir herifle yatmak arasındaki farkın yumurtalı domuz pastırmasıyla domatesli domuz pastırması arasındaki fark olduğunu söylemişti hep. Hâlâ da doğru olduğunu düşünüyordu bunun. Ve vakti zamanında, bir hayli atıştırdığını itiraf etmek zorunda da kalmıştı. Direksiyonun üzerindeki ellerinin arkalarına baktı. En azından, orada her şey apaçıktı. Şayet o zamanlar bilmiş olsa, Binyon'a insanın lenf düğümlerinin nerede olduğunu sorabilirdi. Binyon'ın mutlaka bilebileceği bir şeydi bu.

Ealing'deki Staverton Road iki savaş arasında yapılmış, Tudor üslubu taklidi yarı müstakil evlerin yer aldığı, kısa bir çıkmaz sokaktı. Her kaldırım boyunca yeni budanmış bir çift ıhlamur ağacı vardı. Sokağın sonunda, sokağı demiryolu hattından ayıran harap bir tuğla duvarın önünde, bir araba göze çarpıyordu; üzerine gri plastik bir örtü örtülmüş ve tekerlekleri çıkarılmıştı.

Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareket'in karargâhını saptamak zor bir şey değildi. Yarı müstakil evlerden birinin küçük ön bahçesinde bir bayrak direği vardı ve serende İngiliz bayrağı dalgalanıyordu. Duffy, Anti-Nazi Birliği'nin kendisine verilmiş kapı numarasına bile bakmak gereğini duymadı.

Kapıyı kırmızı yüzlü ve ufak domuz gözlü, orta yaşlı bir adam

açtı. Bir çarşamba sabahının saat on birinde kendi sokak kapısını açmaya gelen biri için fazla şık giyinmişti. Üzerinde bir yelek, koyu renkli bir pantolon, dirseklerinin üzerinde elastik madeni pazıbentlerin göze çarptığı beyaz bir gömlek, bir askeri üniforma kravatı ve iyi cilalanmış siyah ayakkabılar vardı. Her nedense, bir de melon şapka takmıştı başına. Bu kişi, sokak kapısını açmaya gelen, örgüt sekreteri Bay Joyce muydu; yoksa dışarıya çıkmakta olan bir vekilharç mıydı?"

"Bay Joyce mu?"

"Evet."

"Hareket hakkında bir iki şey sormak istiyordum."

"Basından mısınız?"

"Hayır."

"Komünistlerden misiniz?"

"Hayır."

"İçeri girin."

Bay Joyce döndü, melon şapkasını sokak kapısının yanındaki askılığa astı ve Duffy'yi gün ışığının aydınlattığı bir mutfağa götürdü. Duffy bu sabah giyim kuşamında mahsus aşırıya kaçmamıştı: Üzerinde blucin bir ceket, blucin pantolon, bir oduncu gömlek, uzun çizmeler vardı. Tamı tamına Layton Road çetesi mensuplarından biri gibi görünmüyordu; ama bir hayli sert görünüyordu. Sesine gerçeğe yakın bir tını verdi.

Joyce onu küçük mutfak masasına oturttu ve bir başka odaya gitti. Bir dolmakalem ve bir çeşit başvuru formuna benzeyen bir şeyle döndü. Duffy'nin karşısında bir sandalyeye otururken son derece normal bir tebessümle gülümsedi ve birdenbire gözüne daha az bir vekilharç gibi göründü. İnsana yaşamıyla ilgili ayrıntılar sormak üzere olan bir doktor gibiydi daha çok: Ne kadar zamandır homoseksüelsiniz, Bay Duffy? Ne kadar zamandır biseksüelsiniz? Homoseksüel mi, yoksa biseksüel mi olmayı yeğlerdiniz? Bu sertleşememe problemi ne kadar zamandır oluyor? Belki de bu sertleşemeyen organınıza bir baksam iyi olacak. Hayır, önce şu derideki renk değişmesine bakmam daha iyi olur. Evet, aynen düşündüğüm gibi. Sertleşme problemini dert etmenize hiç gerek yok. Hemşir'anım, bana büyük bir tasla insan öldürme tozu getirir misiniz, lütfen? Aaahhh!

"Peki, hareket hakkında ne sormak istiyorsunuz Bay.. ee..."

"Binyon."

"Bay Binyon."

"Şey, harekete katılıp katılamayacağımı sormak istiyordum da." Duffy biraz sert bir tavır takınmaya ama gerekirse de yetkili kişilere karşı saygılı davranır görünmeye karar vermişti. Bay Joyce gibi yetkili kişilere."

"Hakkımızda nereden bilgi aldınız?"

"Eee, tribünlerdeki bazı gençler haftaymda konuşuyorlardı da. Cumartesi günkü Athletic maçında, her zaman gittiğim Layton Road'da; bu gençler haftaymda hareketten söz ediyorlardı, ben de bunun aradığım şey olduğunu düşündüm."

"Hangi politikayı desteklediğinizi sorabilir miyim, Bay Binyon? İlk adınız nedir?"

"Terry. İngilizim ve İngiliz olmakla gurur duyuyorum, politikam bu."

"Evet, bu bir başlangıç." Bay Joyce son derece iyi yürekli biri gibi görünüyordu, ama Duffy o ufak, domuzvari gözlerin onu çok dikkatle incelediği duygusuna kapılmadan başını kaldıramadı. "Peki, lütfen söyler misiniz bana, hareketin amaçlarının ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Zencilerle Pakistanlıları dövmek" dedi Duffy, kurtvari bir edayla kıs kıs gülerek.

"Aman yarabbim!" dedi Bay Joyce, elindeki dolmakalemi masanın üzerine bırakarak, "Görünüşe bakılırsa biz burada ileri bir politik gelişmeyi temsil etmiyor gibiyiz."

"Yok, yok, ediyorsunuz, Bay Joyce, sadece biraz takılmak istemiştim ben. Gençlerin konuşma biçimlerinden anladığım kadarıyla, yurtsever olmakla ilgili bir mesele bu, öyle değil mi?"

"Evet, yola böyle çıkabilirsiniz işte."

"Demek istiyorum ki, burası benim yerim olmayabilir, Bay Joyce, ama anladığım kadarıyla, bu ülkenin problemlerinden biri bütün politikacıların yozlaşmış olması. Politikacılar kendi ceplerini doldurıyorlar, büyük arabalara biniyorlar, halkı hiç dinlemiyorlar. Demek istiyorum ki, eğer halk bir şeyleri istiyorsa, bunları bize vermek onların görevidir, öyle değil mi? Yani, onlar burada bunun için

varlar. Ben idamdan yanayım. İdamı herkes istiyor, ama onlar bunu bize vermiyorlar."

"Bu konuda sizinle aynı görüşü paylaşıyorum" dedi Bay Joyce.

"Ya da yabancıları yurtdışı etmek. Bunu herkes istiyor, ama onlar bunu bize vermiyorlar." Duffy ona Jimmy Lister tarafından gösterilmiş olan el ilanını anımsatmaya çalıştı. "Demek istiyorum ki, benim kuşağım..." –Duffy yaşını on on beş yıl küçültmüştü ve bunun fark edilmeyeceğini umuyordu– "Benim kuşağım, tamamen kayıtsız, aynen öyle benim kuşağım. Kayıtsız. Bir yalancılar takımıyla başka bir yalancılar takımı arasında ne fark var? Bizim ihtiyaç duyduğumuz şey politikacıların halkı dinlemesi ve halka söyledikleri şeyi yapması, bizim ihtiyaç duyduğumuz şey bu. Yani İngiliz olmakla gurur duymak istiyorum ben. İngiliz olmakla gurur duyuyorum *ben*," diye aceleyle ekledi, "ama ben bu ülkenin son zamanlarda çamurun tam içine sürüklenmiş olmasına çok öfkeleniyorum. Burası *Büyük* Britanya, öyle değil mi?"

"Gerçekten de haklısınız, Bay Binyon. O büyük sıfatını bir daha ülkemizin adına nasıl geri koyacağız?"

Duffy bu konuda biraz kafa yormuş gözüküyordu.

"Şey, sadece tahminde bulunuyorum ben. Demek istiyorum ki, bu konuda benden çok daha fazla şey biliyor olmalısınız. Ama bana öyle geliyor ki bütün politikacıları kapı dışarı etmek ve yerlerine yenilerini almak gerek. Ve İngilizler için Britanya olmalı burası. Ve yabancılar yurtdışı edilmeli. Ve büyük sıfatı yeniden kazanılmalı. Ve aynı zamanda, size çok fazla saldırıyorlarsa, o zaman da sıra zencilerle Pakistanlıları dövmeye gelmeli."

Bay Joyce bu kez, suç ortaklığını yansıtan bir tavırla kıs kıs güldü.

"Ama söylediğiniz gibi, sadece bize saldırırlarsa, Bay Binyon."

"Aa, tabii. Demek istiyorum ki, haklı bir gerekçe olduğunda, öyle değil mi?"

"Haklı bir gerekçe olduğunda tabii."

Bay Joyca dolmakaleminin kapağını açtı ve Duffy'nin verdiği ayrıntıları kaydetmeye başladı. Binyon adına Paddington'da düzmece bir adres ve düzmece bir yaş ekledi. İşsiz olduğunu itiraf etti. Doğruyu söyleyerek, daha önce herhangi bir politik harekete bağlı olmadığını belirtti. Yılda on sterlin ya da altı ayda bir beş ster-

lin, yahut üç ayda bir üç sterlin ödemeye söz verdi ve cebinden çıkarıp üç sterlin teslim etti. Kendisine gösterilen yere imza attı. Sonra Bay Joyce yeniden gitti ve her birini bir elinde tuttuğu iki kitapla geri döndü: Bunlar İncil ve Shakespeare'di. Duffy'ye ayağa kalkması ve ellerini bunlardan birinin üstüne koyması söylendi.

"Bütün şerefimle ant içiyorum ki..."

"Bütün şerefimle ant içiyorum ki..."

"Majesteleri Kraliçe'ye sadık kalacağım..."

"Majesteleri Kraliçe'ye sadık kalacağım..."

"Ve Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi'nin amaç ve ilkelerini izleyeceğim..."

"Ve amaç ve..neyini izleyeceğim?"

"İlkelerini. Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi'nin amaç ve ilkelerini..."

"Ve subaylarına itaat edeceğim."

"Ve subaylarına itaat edeceğim."

"Çok iyi. Şimdi tıbbi kontrol yapacağız. Gömleğinizi çıkarın."

"Ne?"

"Hadi, hadi, gömleğinizi çıkarın, sadece hızlı bir kontrol. Ben diplomalı doktorum."

Duffy istemeye istemeye beline kadar soyundu.

"Tamam, çok güzel, bir dakika sürmez. Orak hücreli aneminiz falan yoktur, umarım? Ha ha."

"Anlamadım?"

"Endişelenmeyin, endişelenmeyin, *sizde* çıkma ihtimali yoktur bunun."

Joyce eski bir stetoskop aleti çıkardı ve dikkatini Duffy'nin göğsüne verdi. Kürek kemiklerine soğuk parmaklarıyla dokunup hafifçe vurdu. Kollarını ileriye doğru tamamen uzattırıp parmak uçlarının titreyip titremediklerini kontrol etti. Herif belki de gerçekten doktordu. Elbette, faşo olmasının dışında.

"Güzel, güzel. Gömleğinizi hemen giymeyin lütfen."

Duffy bundan sonra ne geleceğini merak ederken, Joyce buzdolabını açtı ve dilimlenmiş bir somun beyaz ekmek çıkardı. İki parça alıp onları bir tost makinesine koydu.

"Ben kahvaltı ettim, Bay Joyce."

"Kahvaltı değil bu."

"Sanırım, gitsem iyi olacak."

"Az önce Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi'nin subaylarına itaat edeceğinize ant içtiniz. Yeniden oturun, Binyon. Uzun sürmeyecek. Tıbbi kontrolü yaptık. Şimdi fiziksel kontrolden geçeceksiniz." Duffy ona baktı. Bay Joyce tost makinesine baktı. "*Bu*" diye bildirdi, "işin eğlenceli yanı."

Adam mutfak masasının üzerinde kalan şeyleri temizleyip masayı bir elbeziyle sildi. Tost olduğunda, dilimleri dışarı çıkardı, onlara bol bol yağ sürdü ve üstlerine bir hayli marmelat döktü. Tostları masaya getirdi ve birbirlerinden aşağı yukarı altmış santim mesafede ortaya yerleştirdi. Sonra ellerini elbezine sildi.

"Bilek güreşi" dedi; "Benim icat ettiğim bir oyun bu. Arzu ederseniz, birliğe kabul ediliş töreni diye de adlandırabilirsiniz bunu."

"Gömleğimi giyebilir miyim?"

"Olduğumuz gibi kalalım, tamam mı?"

Çelik pazıbendi güneş ışığında parlayan Bay Joyce beyaz gömlekli kolunun üst kısmı dikey gelecek şekilde dirseğini masanın ortasına uzattı. Beline kadar çıplak olan Duffy kendi kolunu ileri uzattı.

"Bir saniye" dedi Bay Joyce ve iki tost dilimini dikkatlice düzeltti. Sonra dirseğini Duffy'ninkinin yanına yeniden yerleştirdi; el ayalarını ve başparmaklarını kilitlediler.

"Üçe kadar sayıyoruz, tamam mı? Sayma işini size bırakıyorum, Bay Binyon."

"Tamam, seni gidi Tanrı'nın belası faşo" diye düşündü Duffy ve çabucak, "Bir, iki, üç" dedi.

Duffy formdaydı, son derece formdaydı; ağırlık kaldırma egzersizi kollarını, hiç kuşkusuz, güçlendirmişti. Ama başlangıçtaki atağı, kolunu güçlük çekmeden dikey olarak tutan Bay Joyce'un üzerinde hiç etki yapmadı. Belli ki Bay Joyce bunu daha önce de denemişti. Duffy de denemişti, ama herhalde onun kadar sık yapmış değildi. Başarısızlığa uğrayan ilk ataktan sonra, Duffy sürekli bastırdı; ancak karşı koyan kol yerinden hiç kımıldamadan dimdik kaldı. Bir iki dakika böyle geçti, derken Duffy taktik değiştirdi. Baskısını gevşetti, kolunun açısını saat kadranının gün ortası noktasından saat bir açısına kadar düşürdü ve sonra birdenbire, şiddetle yeniden bastırdı. Bunu ilk iki yapışında dikey konuma güçlük çekme-

den yeniden döndü, ama daha fazla bir ilerleme kaydedemedi. Üçüncü girişiminde kolu, saat bir açısında kilitlenmiş olarak kaldı. Bir sonraki seferde, yavaşça aşağıya, saat iki açısına doğru bastırıldı. Marmelat sadece dört beş santim uzağındaydı. Duffy Bay Joyce'a bakmadı. Belli ki öldürücü darbe için kahramanca bir çaba harcamak gerekecekti. Gücünü topladı ve bastırdı. Yarım saniye sonra, kolunun üst kısmı marmeladın içine batmıştı bile.

Joyce ayağa kalktı, elinin ayasını elbezine sildi ve bezi Duffy'ye attı.

"O güzel gömleğinizi kirletmek istemedim" dedi.

Kapıya giderlerken Joyce, üyelere gönderilen aylık bülten ve gelecek hafta Tower Hill'den yapılacak yürüyüş konusunda açıklamalarda bulundu. Duffy evden yeterince çabuk çıkamadı; mutfağın açıldığı kısa koridorda Bay Joyce'un ancak bir iki metre kadar önündeydi. Kapıyı açtı ve "Hoşça kalın" –ya da en azından, "Cehennemin dibine gidin"– demek için arkasına döndü. Döndüğünde, Bay Joyce'un yeniden melon şapkasını giymiş olduğunu fark etti.

"Biliyor musun, öyle günler var ki kendimi tamamen normal hissediyorum" dedi Duffy.

"Bunun seni endişelendirmesine izin verme, tatlım" diye yanıt verdi Carol.

Duffy'nin son mutfak yaratısının pişmesini beklerlerken –Marks & Spencer'dan satın alınan dondurulmuş pizza– Duffy ona Ealing'e gidişinden söz etti.

"Bereket versin ki bilek güreş yaparken şapkasını çıkarmış, Duffy" dedi Carol. "Bu işi becerebileceğini sanmıyorum."

"*Normal* olduğumu düşünüyor musun benim?"

"Normal ne demek? Normal diye bir şey yok, öyle değil mi? Eğer varsa da, hayır, sen normal olmazdın, elbette ki olmazdın."

"Ah." Birdenbire, Duffy normal olmayı çok fazla arzu etti, hatta normal diye bir şey var olmasa bile.

"Ama eğer sorduğun buysa, çatlağın teki değilsin. Tuhaf biri bile değilsin. Benim için artık değilsin. Yani, belki de *tuhafsın*, ama sanırım ben buna alıştım."

Duffy pizzaları fırından çıkardı ve yemeye oturmadan önce çı-

kardığı tepsiyi soğumaya bıraktı.

"Çok iyi, Duffy. Leziz. Yeşil biberleri çok güzel yerleştirmişsin, beğendim."

Duffy gülümsedi ve iltifatı kabul etti. Bu oyunu sık sık oynuyorlardı. Bunu oynamaktan hoşlanıyordu Duffy. Ona sorulacak olursa, pizzaları fazla pişirdiğini düşünüyordu. Pizzanın dibi tamamen tutmuştu. Elbette, dibin gevrek olması *gerekiyordu* ve onu tamı tamına kutunun üzerinde yazılı olan süre içinde pişirmişti; ama o kadar gevrek olmuştu ki bıçakla kestiğinde parçalar her yana dökülüyordu. Hatta kimi parçalar yere dağılıyorlardı ve Duffy'nin nefret ettiği bir şey varsa, o da yerde üzerine basılan yiyecekti. Karo bir döşemede üzerine basılan yiyecekler sağa sola dağılmayabilirlerdi, ama mutlaka üzerlerine basıp onları ezebilirdiniz, ki Duffy bundan hoşlanmıyordu; sonra, yiyeceklerin ayakkabılarınızın altına yapışıp öteki odalara taşınma olasılığı da vardı ki Duffy bundan daha da az hoşlanıyordu.

"Charlie Magrudo adını hiç duydun mu?"

"Hayır. Duymam mı gerekiyordu?"

"Duyman için hiçbir sebep yok. Görünüşe bakılırsa bu civardaki meşru belalılardan biri."

"Buralar, West Central'in onun hakkında bilgi sahibi olamayacağı kadar uzak. Tabii, gerçekten büyük biri olmadıkça."

"Elbette."

Gerçekte Carol, Duffy'nin işini duymaktan hoşlanmıyordu. Duffy onlardan o kadar az söz ediyordu ki, bu işlerin sözünü edecek olduğunda, Carol dinlemesi gerektiği duygusuna kapılıyordu, çünkü bunlarda çoğu kez Duffy'yi kaygılandıran bir şeyler oluyordu; ama Carol gerçekte bundan hoşlanmıyordu. Anıları deşiyordu bu. West Central'de meslektaş oldukları günlere ait eski anıları; flört anılarını. Ve arada sırada, Duffy ondan biraz yardım istiyordu. Polis yönetmeliklerini çiğnemesi anlamına gelen yardımlar. Carol bundan da hoşlanmıyordu. Bölünmüş sadakatlerden hoşlanmıyordu. Duffy'nin bambaşka bir işe, Emniyet'le hiç ilgisi olmayan bir işe sahip olmasını arzu ediyordu o. Onun bir pub işletmesini arzu ediyordu –bazı eski polisler bunu yapıyorlardı–. Ancak tabii barlar, Emniyet'teki kariyerleri Duffy'ninki gibi son bulan işletmeciler aramıyordu. Carol, Duffy'nin kendi yardımını isteyeceğini umu-

yordu ve büyük olasılıkla, isteyeceği yardımı yerine getirmeye razı olacağını biliyordu.

"Ha, Duffy, aklıma gelmişken söyleyeyim, lenf düğümleri konusunda bir şeyler öğrendim."

"A-ha." Gerçekten de öğrenmek istiyor muydu Duffy bunu ?

"Evet, karakolda birine sordum, o da Dr. Hawkins'e sormamı söyledi."

"A-ha."

"Yığın şeklinde oluyorlarmış. Kolların altında, boyunda ve kasıkta. Oralarda oluyorlarmış."

"Neye yarıyorlarmış?"

"Gerçekte pek anlayamadım, ama Dr. Hawkins'in söylediği kadarıyla..yararlıymışlar."

"Ne kadar büyüklükte olduklarını söyledi mi?"

"Ne kadar büyüklükte mi? Hayır, söylediğini sanmıyorum. Demek istiyorum ki, söylediğinden oldukça küçük oldukları anlaşılıyor. Doktora gitmen gerektiğini düşünüyor musun? "Carol, Dr. Hawkins'in açıklamalarında geçen kanser sözcüğünü ağzına almamıştı.

"Hayır."

"Yani, eğer kaygı duyuyorsan, sanırım doktora gitmen gerekir."

"Kaygı duyuyorsan" ifadesiyle "her zamankinden daha çok kaygı duyuyorsan"ı kastediyordu Carol. Eğer Duffy her kaygı duyduğu zaman doktora gidecek olsaydı, ameliyathanede bir kamp yatağı kurmak için pekâlâ bir yer de tutabilirdi.

Duffy lenf düğümleri konusunu hiç sormaması gerektiğini biliyordu. Her zaman sıkıntı oluyordu bu: İşleri daha kötüleştirmek için her zaman yeterince şey, iyileştirmek içinse her zaman daha az şey oluyordu. Ancak, şimdi, en azından bu düğümlerin nerede olduklarını biliyordu; bu, ileriye doğru atılmış bir adımdı. Öte yandan, onların ne kadar büyüklükte olduklarını bilmiyordu, bu yüzden eğer şişmişlerse bunu nereden bilebilirdi ki? Bu, geriye atılmış bir adım demekti. Eğer onlara gerçekten dokunabiliyorsan, bu onların şişmiş oldukları anlamına mı geliyordu? Yoksa normal oldukları ve ancak daha büyürlerse şişmiş oldukları anlamına mı geliyordu?

Ancak Duffy doktora falan gidecek değildi, doktorlar ondan uzak olsunlardı. Doktorların ona cüzamlı çıngırağı takıp Gal dağla-

rına postalamalarını istemiyordu.

"Hayır, kaygı duymuyorum tatlım, iyiyim ben, gerçekten iyiyim."

Carol ona inanmıyormuş gibi baktı, bu yüzden Duffy yanına gelip üzerine eğildi ve kolunu Carol'ın omzuna koydu. Carol'a baktı, gülümsedi ve komik bir şekilde, içinden onu öpmek geldi. Ama öpüşmek yerine bulaşık yıkadılar. Carol yıkadı, Duffy kuruladı. Duffy'nin standartlarına göre, Carol'ın bulaşık yıkayışı hâlâ biraz baştan savmaydı, oysa gerçekte iyi sayılabilirdi.

Carol ertesi sabah işe erken başlayacaktı; Duffy yatağa gelene değin o uykuya dalmıştı bile. Duffy yatağın içine girip yerleşirken, keskin bir şeyin bacağına değdiğini hissetti. Başucu lambasını yaktı ve çarşafın çevresini şöyle bir yokladı. Bilmesi gerekirdi. Bilmesi gerekirdi. Pizzanın kabuğundan arta kalan küçük bir parçaydı bu. *Tam da* buydu. Bir dahaki sefere pizzayı fırında beş dakika daha az bırakması gerekecekti. İyi pişmemiş bir kabukta hiç sorun yoktur. Takma dişleri olan kişiler pizzayı her zaman öyle pişirmelidirler. Tabii..tabii onu kutunun üzerinde yazılı olan süre boyunca pişirmezseniz bakterileri de doğru dürüst öldürmemiş olursunuz. Belki de Dr. Hawkins bu konuyu bilirdi. Carol'dan ona sormasını rica edecekti. Carol'ın sırtına yanaştı ve ona hafifçe sarıldı.

Duffy çabucak uykuya daldı ve rüyalar da çabucak geldi. Binyon'ı Timsah Kulüp'ün barında ayakta dururken gördü; üzerinde siyah bir sutyenle kadın külodu, jartiyer ve siyah çoraplar vardı. Layton Road boyunca İngiliz bayrakları taşıyarak yürüyüş yapan holiganlar gördü. Binyon'la Bay Joyce'u bilek güreşi yaparlarken gördü. Kendini Reliables'ın kaleciliğini yaparken gördü. topu ne zaman ağların içinden çıkarmaya gitse top birdenbire iyi pişmemiş bir pizzaya dönüşüyordu. Binyon'ı yeniden Timsah Kulüp'te yanındaki bar taburesinin üzerinde gördü; ona dönüp şöyle diyordu: "Senin sorunun, Duffy, bir lenf düğümü olman. Olmamış gibi yapabilirsin, ama osun." Melvyn Prosser'ı altuni renkli Rolls-Royce Corniche'i içinde Danny Matson'ın bacağının üzerinden geri geri geçerken gördü...

Birdenbire uyandı. Carol'a hâlâ hafifçe sarılmıştı, ama iki şey uykuya daldığı zamandakinden farklıydı. İki şey olmuştu. Terliyordu, bu ilk şeydi. Parmaklarıyla alnına dokundu ve "*Ter* bu, Duffy"

diye düşündü. Bu bir *gece* teriydi.

Olan ikinci şey ereksiyon durumuydu. Buna da inanamıyordu, ama parmak uçlarıyla kontrol etmesi olayı doğruladı. "*Bu*" dedi kendi kendine, "sert bir kamış, Duffy. Anımsadın mı? Yıllarca saklandıktan sonra ortaya çıkan ilk sertleşme. Yani, Carol'la birlikteyken."

Bunun bir açıklaması olmalıydı. Belki de iki sürpriz birbiriyle bağlantılıydı. Belki de kamışı bir lenf düğümünden başka bir şey değildi ve bir iki yıl içinde bu korkunç hastalıktan öleceği için şimdi şişmişti. Ama öyle olsa bile, kesinlikle sert bir kamıştı.

Tanrıya şükürler olsun ki Carol uyuyordu.

Ertesi gün koşuşturmalar ve ufak tefek işlerle geçen bir gün oldu. İşe, Danny Matson'ı o akşam Knight Spot'a davet etmek için onun kaldığı pansiyona uğramakla başladı. Danny Matson pek fazla davet almıyordu, bu yüzden eski bir kamyonetin içinde birkaç saat oturmak bile hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

"Cüzdanımı buldular, biliyor musunuz? Polisler buldu."

"Aa öyle mi? İçinden ne almışlar?"

"Para. Kredi kartı. Başka bir şey yoktu. Neyse ki Trevor Brooking fotoğrafım içinde değildi. Onu da alabilirlerdi."

"Hmmm, evet alabilirlerdi." Özellikle de Barnsley taraftarları olsalardı. "Bacağın nasıl?"

"Hâlâ aynı."

"Moralini bozma."

Sonra yeniden Layton Road'a döndü ve evleri tersinden yoklamaya koyuldu.

57 numarada kapıya yine önlüğünü takmış olarak Bayan Davis çıktı.

"Aa Wayne" diye bağırdı Duffy'yi görünce, "yine *Chronicle*'dan o adam." Kadın birdenbire gözden kaybolmuş ve yerini pantolon askılı bir dazlak almıştı. Yüzünü Duffy'ninkine iyice yaklaştırdı: Ya gözleri bozuktu ya da ziyaretçileri kafa atarak selamlamaktan hoşlanıyordu.

"Siktir ol bakalım. Valideyi şu Talihli Numaralar hikâyenle iyi işletmişsin."

"Baban evde mi? Yok, tamam, boşver" diye alelacele ekledi Duffy, dazlağın düşmanca bir eylem ihtiyacı duyduğunu fark edince.

48 numaradaki Arthur yine evde değildi ve zincirin ardından gelen ses ona öncekinden daha az vakit tanıdı.

37 numarada Bay Bullivant kapıya adeta fırladı.

"Evet?"

"Bay Bullivant, yine ben geldim."

"Bunu görebiliyorum, oğlum."

"Ofisin sizin ağzınızdan doğrulamamı istediği birkaç soru sormak istiyorum sadece."

"*Doğrula bakalım* o zaman" dedi Bay Bullivant, bu cümleye kıs kıs gülerek.

"Şey, bu sıkıntının ne kadar zamandır sürdüğünü söyleyeceksiniz?"

"Sahayı yaptıklarından beri."

"Ama son kaç yılda –Üç yıl mı? Bir yıl mı? Üç ay mı?– durum daha kötüleşti?"

"Evet."

"Hangisi evet, Bay Bullivant?"

"Üçü de evet."

"Anlıyorum. Şey, Bay Bullivant, uyarı davanızı kazandığınızı varsaysak bile, meselenin sonu olmayabilir bu. Kulüp temyize başvurabilir. Davanızda nereye kadar gitmeye hazırlıklısınız?

"Gitmemiz gereken yere kadar."

"Sonuna kadar demek istiyorsunuz."

"Dediğim gibi."

"Bay Bullivant, sokak bu davanızda arkanızda mı?"

"Hayır tam önümde, geri zekâlı. Elbette ki arkamda."

"Sizin için..sizin için sokaktaki evlerden para topladılar mı?"

"Niçin soruyorsun?"

"Şey, size bir hayli tuzluya mal olabilir de. Eğer kulüp sonuna kadar mücadele etmeye karar verirse."

"Bu bizi ilgilendirir. Sen kimin tarafındasın?"

"Ben sadece neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Acaba bir sponsorunuz var mıydı diye merak ettim, Bay Bullivant."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, yaptığınız şeye sempati duyan ve bu davayı açmak suretiyle girdiğiniz masrafları karşılayacağını söyleyen birisi var mı, demek istiyorum?"

"Var olsa da sana söylemezdim."

"Niçin söylemezsiniz peki?"

"Niçin söyleyeyim?"

"Niçin söylemeyesiniz?"

"Sen şu acemi muhabir dediklerinden misin yoksa?"

"Şey, evet, sanırım öyleyim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. İki ziyarette defterine tek bir sözcük bile yazmadın. Tevekkeli değil gazetelerde bu kadar yalan haber çıkıyor. Sana iyi günler."

Eve döndü ve sonra, Ken Marriott'la bir telefon görüşmesi yaptı. Hikâyeyi anlatmak için acaba Duffy *Chronicle*'a bir uğrayabilir miydi? Elbette uğrayabilirdi. Ve buna karşılık Ken de onu, on on beş dakikalığına gazetenin kütüphanesinde konuk edebilir miydi? Hiç problem değildi.

Chronicle'a gidince, "kütüphane" denilen yerin, dört madeni dolabı birer duvar oluşturacak şekilde yerleştirmek suretiyle yapılmış bir mekân olduğu anlaşıldı. Ken ona Charlie Magrudo hakkındaki dosyayı buldu ve onu dosyayla yalnız bıraktı.

On beş yıllık bir süreyi kapsayan, aşağı yukarı bir düzine kadar haber maddesi vardı. Bunların her biri kesilmiş ve bir kâğıda yapıştırılmıştı. Önemli denebilecek tek bir haberin dışında, ötekilerin çoğu önemsizdi: YÖRENİN İŞADAMI VARIETY KULÜP'E YOLCU ARABASI BAĞIŞLADI, YENİ SÜPERMARKET PLANLANDIĞI GİBİ İNŞA EDİLECEK, MÜTEAHHİT SÖZ VERDİ. Bu türden haberlerdi. Önündeki gazete kesiklerinden, gözünde bir resim canlandırdı Duffy: Çalışkan, evcimen, sosyal, iyiliksever, cömert ve başkalarının sorunlarıyla ilgilenen bir işadamı; aynı zamanda da çalışanlarına, ailesine, kiliseye ve Rotary Kulüp'e bağlı bir işadamı. Zaman zaman başka gazeteciler de kütüphaneyi kullanmak için içeri giriyorlardı. Bir tanesi Duffy'nin omzunun üzerinden baktı.

"Charlie Magrudo, ha?"

"Evet."

"Onunla niçin ilgileniyorsunuz?"

"Aa şey, Islington'da bir ihaleye girmeye uğraşıyor, pek de sağ-

lam bir papuç olmadığını duyduk da."

"Charlie Magrudo mu? Charlie Magrudo sütten çıkmış ak kaşık kadar temizdir. Birisi size yanlış bilgi vermiş olmalı. Rotary Kulüp'ün temel direğidir o."

"Ben de bunu araştırıyorum" dedi Duffy. "Siz kimsiniz?"

"Ben cinai haberler başmuhabiriyim."

Ken Marriott, Duffy'nin Layton Road sakinleri hakkında verdiği bilgiyle fazlasıyla ilgilenmiş ve hikâyeyi kimden duyduğunu başkalarına anlatmayacağına söz vermişti. Duffy, sakinlere parasal destek veren biri olup olmadığını araştırmasını tavsiye etti Ken Marriott'a; ayrıca, birkaç soru sormak üzere kendisinin oraya daha önce gittiğini de sözlerine ekledi. Bunun, Ken'in iyi bir hikâye duyma şansını ortadan kaldırmayacağını umuyordu.

"Sen merak etme, oğlum. Onların nabzına göre şerbet vermeyi bilirim ben. Karşılarına bir gazeteci çıktığında ağızlarındaki baklayı çıkarıveriyor insanlar, şaşırtıcı değil mi?"

"Ben bunu görmedim" dedi Duffy.

"Ama sen gazeteci değilsin ki!" dedi Ken.

"Bu da doğru ya. Ama biliyor musun, sakinlerin benimle konuşmak istemeyebileceklerini düşündüm..."

"Eee?"

"Bu yüzden sen olduğumu söyledim."

Duffy dairesine döndüğünde telesekreterinde Jimmy Lister'ı aramasını söyleyen bir mesaj buldu. Duffy eğer boşsa hemen yanına gelmesini öneriyordu menajer.

"Duffy" dedi Jimmy onu bürosuna alırken, "Brendan Domingo'yla tanış."

"Merhabalar. Sizin yıldızı yükselen bir futbolcu olduğunuzu duydum."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Şey, aslında her şey bir ekip çalışması. Çevrenize doğru adamlardan oluşan bir grup topladınız mı olur, önemli olan bu." Brendan yere baktı. İri yarı ve kaslıydı; İngiltere'de doğmuş olmasına karşın, Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi'ne pek az katılma şansı vardı. Athletic takımındaki öteki oyunculara sadakatinin çok dokunaklı olduğunu düşündü Duffy. Jimmy Lister, Melvyn Prosser'ın on bir oyuncusu hakkındaki destekleyici görüşünü Duffy'ye çoktan aktarmıştı bile. "Bu takım bir köpek"

demişti başkan.

"Hayır, eğer biri bizleri kurtaracaksa, bu Brendan olacak" dedi Jimmy Lister.

"Teşekkürler, Patron" dedi Brendan Domingo, hâlâ halıya bakarak.

"Galiba holiganların bazıları sizi yuhalıyormuş" dedi Duffy.

"Öyle. Pek de akıllıca davranmıyorlar, öyle değil mi?" diye yanıt verdi Brendan, Duffy'ye doğru gözlerini ilk kez kaldırarak. Gözlerini kaldırarak ve sonra da indirerek: Boyları arasında en azından on dört on beş santim fark vardı.

"Canınızı sıkıyor mu bu?"

"Hayır" dedi Brendan: "İlk kez olduğunda, ilk kez, 'Yahu, topu alıp da sahadan niçin çıkmıyorum ki?' diye düşündüm. Sonra, 'Onları ne diye tatmin edecekmişim? İkinci kez, işte yine aynı şey,' diye düşündüm ve topu ayağımdan birazcık daha çabuk çıkardım. Üçüncü kez, hayır, son sefer, 'Benden yapmamı istedikleri şey zaten bu' diye düşündüm ve bu yüzden onlara birkaç numara gösterip yirmi beş metreden direğe şut çektim." Brendan şimdi gülümsüyordu ve rahattı.

"Bana söylediğin şeyi Duffy'ye de söyle."

"Şey, aslında söylenecek çok şey yok. Ben şu pub'daydım ve karşımda da bir herif vardı, sanırım bana rüşvet vermeye uğraşıyordu."

"Sana rüşvet vermek mi?"

"Evet, aynen, bana birkaç yüz papel ya da onun gibi bir tutar vermeye uğraştı. Para almaya ikna olmadım, ona böyle şeylerle ilgilenmediğimi söyledim."

"Bana başlangıçtan itibaren anlatır mısın? Anımsayabildiğin bütün ayrıntılarla."

"İşte, dediğim gibi, bu pub'daydım..."

"Albion" diye söze karıştı Jimmy Lister.

"...Albion, doğru, antrenmandan sonra bira içip bir iki börek yiyordum ki bu adam çıkageldi. Beni tribünlerden izlemiş olduğunu söyledi, bana bir bira daha ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sordu. Bira içtiğim için –bunun için özür dilerim, patron– 'Eğer ısmarlarsan hayır demem' dedim. Böylelikle takımdan, sonuçlardan, şundan bundan söz etmeye başladık ve sonunda lafı bana bir önerisi ol-

duğuna getirdi. Eğer bir öneri olduğunu söylemeseydi ben herhalde bir öneri olduğuna dikkat etmezdim, bunu gerçekten akıllıca yaptı."

"Ne dedi?"

"Şey, takımın yıldızı olduğumu ve Athletic küme düşecek olursa neler olacağını söyledi, ben de küme düşmeyeceğimizi, kümede kalacağımızı söyledim. Derken tavrımdan hoşlandığını söyledi ve başkalarının da bundan hoşlanacağını beklediğini belirtti. Ona ne demek istediğini sordum ve o da dedi ki: 'Bak, oğlum, sözleşmen var, değil mi, iki yıl, üç yıl, beş yıl?' Ona daha üç yıl sözleşmem olduğunu söyledim. O da bana dedi ki: 'Meseleye şu şekilde bak, eğer Athletic kendini küme düşmekten kurtarırsa, o zaman sen takımda kesinlikle kalırsın, öyle değil mi?' 'Elbette, kalırım' dedim. '*Ama*' dedi, 'Varsayalım ki korkunç bir trajedi oldu ve hepiniz de dibi boyladınız, peki o zaman ne olacak? Kulübün nakit paraya ihtiyacı olacaktır ve yapılacak tek açık şey de kulübün en yetenekli forvet oyuncusunu satmaktır.' Beni kastediyordu. 'Şey, görünüşe bakılırsa, karar bana kalmış' dedi, insanlar ilgileniyorlarmış. 'Kuzeyde güzel, küçük bir İkinci Küme takımı' dedi. Puan cetvelinin ortasında, çok güvende. Bir iki yıl orada kalır ve sonra da Birinci Küme'ye transfer olmaya hazırlanırdım. Benim kariyerimi böyle gördüğünü söyledi. 'Bir üç yıl daha Üçüncü Küme'nin dibinde zorlukla mücadele etmek ya da hoşça kalın deyip roket gibi bir üst kümeye gitmek, seçim sana ait Brendan' dedi. Onu hâlâ anlamadığımı söyledim ve işte o zaman şeyi söyledi."

"Neyi söyledi tam olarak?" Duffy öne eğilmişti.

"Temsil ettiği beyefendilerin yatırımlarına hız vermeye her zamankinden biraz daha istekli olacaklarını söyledi. Yetenekli forvet oyuncularına. Beni kastediyordu."

"Çok hoş" dedi Duffy.

"Düşündüğüm şey pek hoş değil" dedi Brendan.

"Yok, daha akıllıca demek istedim."

"Şey, o kadar akıllıca da değil, öyle değil mi, çünkü ona benden uzak durmasını söyledim."

"Bana lütfen bu adamın tam olarak nasıl biri olduğunu söyler misin, Brendan."

"Aa adam mı, bunu yapamam. Sıradan görünüşlü falandı."

"Yaşlı genç, uzun kısa, iyi giyimli pejmürde?"

"Oldukça kısa sayılırdı; özür dilerim, senin boyunda falan demek istiyorum; yaşlıcaydı –sanırım elli civarında–; zayıfçaydı, oldukça şıktı, bir yağmurluğu vardı. Ama ona benden uzak durmasını söyledim, o da öyle yaptı."

"Nasıl konuşuyordu?"

"Normal. Yani kekelemiyordu falan demek istiyorum."

"Gözlerinin rengi."

"Adamın mı, böyle şeylere hiç bakmam ben."

"Saçları?"

"Ev-vet."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, biraz saçı vardı demek istiyorum. Kel değildi. Bak, özür dilerim ama onu daha iyi anımsayamıyorum. Böreğimi yiyordum. Zaten neler dediklerini bilirsin." Düşüncesini dile getirmekten emin değilmiş gibi, biraz muzipçe gözlerini kaldırdı. "Siz bütün beyazlar aynı görünüyorsunuz."

O akşam Duffy, Danny Matson'la birlikte Knight Spot'un önüne park ettikleri kamyonetin içinde oturarak hepsi de aynı gözüken beyaz insanlara baktılar. Hepsi de aynı gözüküyorlardı çünkü hepsi de Duffy ile Danny'nin aradıkları tek kişi değildi. Ortalıkta kısa boylu kızlar, uzun boylu kızlar, yaşlı kızlar, genç kızlar, bellerini açık bırakmış kızlar ya da Bay Joyce'un çıkmaz sokağında duran araba kadar gizemlere bürünmüş kızlar vardı; ama aralarında Denise adlı kız yoktu.

Birkaç saatlik bir bekleyişten sonra Duffy, onun daha kendileri gelmeden önce içeri girmiş olabileceğine hükmetti. Kafasında Danny'nin verdiği eksik tanımı taşıyarak Knight Spot'un girişine doğru yöneldi: Siyah saçlı, siyah giysili, oldukça etli butlu Denise size yakın dans ediyor, etrafta dolanıyor, öteki kızları kovuyor, sizinle birlikte dışarı çıkıyor, siz arabanızı almaya gitmişken bekliyor ve sonra da ortadan kayboluyordu. Bu ipuçlarından yola çıkarak onun kimden söz etmiş olduğunu birinin mutlaka bilmesi gerekiyordu, öyle değil mi?

Ama o akşam Knight Spot'a girişte bir problem yaşandı. Problem Şişko Frankie'ydi. Şişko Frankie, Duffy'ye Batı Londra'nın birinci sınıf kulubü için uygun tarzda giyinmemiş olduğunu belirtti.

Şişko Frankie de ona kravat takmamış olduğunu. Şişko Frankie ona o akşam içeriye girmeye çalışan en hırpani tip olduğunu söyledi. Duffy karşı çıkmak istediğinde, Şişko Frankie bir bira kutusu aldı ve onu kocaman elinde sıkarak ezdi. Bu Duffy'yi etkiledi çünkü bira kutusu tamamen doluydu. Üstelik, Şişko Frankie'nin kutuya uyguladığı basınç kapağını patlatıp belli miktarda Carling Black Label'ın Duffy'nin blucin ceketine sıçramasına yol açtı. Şişko Frankie, Duffy'nin şimdi daha da hırpani göründüğünü belirtti. Duffy, Şişko Frankie'ye bir süprüntü yığınına benzediğini söylemek istedi; ama daha akıllıca davranarak sustu.

Yeniden kamyonete döndüğünde, Danny, "Bacağım ağrıyor" dedi.

"Şaşmam" dedi Duffy. "Zaten berbat bir gün oldu. Seni eve götüreyim."

Cumartesi maç günüydü. Kendi sahalarında Bradford City ile oynayacaklardı. Duffy, Jimmy Lister'a telefon etti ve onu rahatsız ettiği için özür diledi: Acaba Brendan Domingo'ya kim rüşvet vermeye uğraşmış olabilirdi, bu konuda biraz daha düşünmüş müydü? Bu rüşvetin arkasında mutlaka bir şeyler olmalıydı. Jimmy elinde, puan cetvelinin orta sıralarında yer alan kuzeyden üç küçük İkinci Küme takımının bulunduğu kısa bir liste olduğunu söyledi. Pazartesi ilk iş olarak onlarla temas kuracaktı. Söz konusu menajerlerden birini tanıyordu ve ondan doğrudan bir yanıt alabileceğini düşünüyordu.

"Ama işin kötü yanı şu ki, Duffy, oyunculara rüşvet vermek için yanaşmak söz konusu olduğunda, hiç kimse kuralları tanımıyor. Demek istiyorum ki, üçüncü kişilere oldukça gevşek bütçeler vermeye ve işleri yerine getirildiği sürece rüşvete göz yummaya hazır, düzgün yöneticileri olan düzgün kulüpler hâlâ var. Biz Birinci Küme'den de, altı rakamlı transfer ücretlerinden de söz etmiyoruz burada. Bu sıkıntıyı hisseden, ama çok yüksek ücretler ödeyemeyen kulüpler arasındaki küçük pazarlıklardan söz ediyoruz; eğer üçüncü bir kişi bir oyuncuyu sizinle birlikte daha mutlu olacağına ikna ederse, o zaman sen bu üçüncü kişiye teşekkür etmezsen insanca davranmamış olursun."

"Evvet, bunu anlayabiliyorum."

"Maça geliyor musun?"

"Kaçırmak istemem." Duffy'nin Jimmy Lister'ın çek defterini paylaşmaya başlamasından beri Athletic'in oynadığı ilk maçtı.

"Maçı yöneticiler locasından seyretmek ister misin?" Yöneticiler locası, esas tribünde yer alan, kapitone koltuklarla donatılmış, dikdörtgen şeklinde bir yerdi. "Ben biraz meşgul olacağım. Ya da istersen gişelerde sana bedava bir bilet de verebilirim."

"Teşekkürler. Yok, ben Layton Road tribününe gideceğim. Sana el sallarım. Yok, sallamam, beni zaten kolaylıkla seçebilirsin. Ben Brendan Domingo'yu alkışlayan kişi olacağım."

"Doğru."

Duffy, Ken Marriott'a telefon etmeden önce kendine bir bardak koyu kahve yaptı.

"Kurtçuk, ben Duffy."

"Duffy mi? Sen başkasını işlet. Ben o sesi her yerde tanırım. *Chronicle*'daki şu acemi muhabir değil miydi o? Adı neydi, Marriott mu?"

"Olanlara üzgünüm. Umarım seni işe bulaştırmadım."

"Yapamayacağım hiçbir şey yok benim." Kurtçuk kendinden hoşnut gözüküyordu. "Yok, onlarla konuşsun diye enayilik ederek gönderdiğimiz acemi muhabirimizin son derece aptalca soruları için özürler dileyerek sokağın bütün evlerini tek tek dolaştım. Maalesef Bay Bullivant senin gazetecilik hünerlerinden pek etkilenmemiş görünüyordu, Duffy."

"A-ha." Kurtçuk ne diyecekse desindi. Yerden göğe kadar haklıydı.

"Senin tek bir not bile almadığını söyledi. Kocaman bir not defterin, güzel, yeni bir tükenmezin varmış, ama tek bir not bile almamışsın."

"Gazetecilerin normalde böyle davrandıklarını düşündüm, Kurtçuk."

"Küstah! Yok, Bay Bullivant hiç etkilenmemişti. Ama bereket versin ki *Chronicle*'daki günlerinin sayılı olduğuna onu yeniden inandırabildim. Senin adamakıllı bir işsizliğe ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Bay Bullivant jimnastik hocası mıydı Tanrı aşkına?"

"Niye soruyorsun?"

"Jimnastik hocasına benzediğini düşündüm de."

"Duffy, eğer parlak kariyerini Fleet Street'in ta doruk noktalarına çıkmayı düşünecek kadar sürdürmek istiyorsan, bu *düşünceler* yeterli değil, bilesin! Hayır, Bay Bullivant bir jimnastik hocası falan değil. O, boş zamanlarında, şifacılıkla uğraşan ve osteopati* yapan emekli bir sıvacı."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Ona sordum, Duffy, onunla sohbet ettik ve bunu sordum."

Ne var ki Kurtçuk, Bay Bullivant'ın iş sicilini ve sert eklemler konusundaki hünerini öğrenmekle birlikte, Duffy'nin küçük bilgi yığınına pek de fazla şey katamamıştı. 48 numara kapının zincirini açmamakta hâlâ diretiyordu; 57 numara Talihli Numaralar'ın önlüklü oyuncusunun pek bilgi vermeyen kocasını ortaya çıkarmıştı; Bay Bullivant ise, Duffy'ye verdiğinden ne daha az ne de daha fazla bilgi ortaya dökmüştü.

"Biliyor musun, gerçek olabilirler, Duffy. Yani, gerçek olduklarını düşünüyordum. Kendilerini hayallere kaptırdıklarında bu holiganlar oldukça can sıkıcı olabiliyorlar."

"*Bunu* inkâr etmiyorum, Kurtçuk, ben sadece, bir yerlerde onlara tavsiye ve para veren bir Noel Baba falan olduğunu düşünüyorum."

"Şifa dağıtma işinde ve osteopatide çok para var. Özellikle de yaptığını bildirmezsen."

Belki de vardı. Duffy verilecek yanıtın bu olduğunu sanmıyordu. Hem zaten, Talihli Numaralar'daki evin oğlunun su katılmamış bir holigan olduğu anlaşılmışken 57 numara, kulübü holiganlardan ötürü dava etmeyi düşünür müydü?

Açılış vaktinde Duffy Albion'a gitti ve barmene bir içki ısmarladı. Hiç kuşku yoktu ki, her öğle vaktinde burada çalışıyordu adam. Evet, dün öğle vaktinde de çalışmıştı. Kısa boylu sayılabilecek birini, ellilerinde, düzgün kıyafetli, yağmurluklu birini anımsıyor muydu acaba? Hayır, onu anımsamıyordu barmen. Buraya her zaman gelen biri olamazdı. Nereden biliyordu? Şey, müdavimler anımsadığı kişilerdi ve anımsamadığı kişiler müdavim değillerdi.

* Vücuttaki kemikleri hareket ettirmek suretiyle hastalıkları iyileştirmeyi amaçlayan bir tedavi yöntemi (ç.n.)

Bu kadar basit. "Zaten" diye sözünü sürdürdü Duffy, "yağmurluklu adam Brendan Domingo ile birlikteydi." "Kim? Brendan Domingo, iriyarı bir adam, çok kaslı, esmer tenli." "Aa, renkli adamı mı kastediyorsun?" "Evet, Brendan Domingo oydu." "Aa, o *Brendan Domingo*, öyle mi? Peki *kimdir* bu Brendan Domingo? Sana bunu hemencecik söyleyeyim, bütün bu renkli arkadaşlar bana aynı gözüküyorlar. Şerefe!"

Duffy Albion'un soğumuş etli böreklerinden yemektense, bir perhiz yemeği için eve gitti. Duffy'nin mutfağında son zamanlarda çok daha fazla kepekli kara ekmek ve yoğurt olmuştu. Duffy şişmanlamaktan korkuyordu. Duffy aynı zamanda yeterince yemeyip kuvvetten düşmekten korkuyordu. Bu yüzden şişmanlamanın önünü almak için kepekli kara ekmek ve yoğurt yiyordu ve kuvvetten düşmemek için de yağlı domuz pastırması, peynir yiyor ve bira içiyordu. Bu tam bir denge oluşturuyordu. Öğle yemeğinden sonra boynunu ve koltukaltlarını yokladı; sonra pantolonunu indirip kasığına baktı. İşin kötü yanı şuydu ki, her yerde küçük yumrular vardı sanki. Belki de lenf düğümleri kontrolden çıkıyordu. Belki de önünde yaşayacağı sadece bir iki saat vardı. O gece teri bir karabasan olmuştu. Hatta kendisine, anımsadığı kadarıyla, vücudunun başka kısımlarına ilişkin sanrılar da yaşatmıştı.

Kulüp, avukatının biraz iş bilmesiyle, mahkeme salonunda Layton Road sakinleriyle karşı karşıya gelmeyi birkaç günlüğüne ertelemeyi başarabilmişti. Durum böyle olsa bile, Duffy kalabalığa karışırken, bunun holiganların sokaktaki son patırtıları olabileceğini düşündü. Çevrede bir hayli polis var gibiydi; hatta iki tanesi, tam da Bay Bullivant'ın evinin önünde duruyordu. Belki de kulüp polislere bazı uyarılarda bulunmuştu ve 37 numarada özel bir def-i hacet gözetimi sürdürülüyordu.

Stadyumun tam giriş bölümünde polisler genç, erkek ve tekerlekli sandalyede oturmayan herkesi arıyordu. Büyük çizmeler giyenler bir yana alınıyor ve ayak parmakları bir polis görevlisinin ökçe denetimine tabi tutuluyordu. Polis görevlisi çelik ayakkabı kabaralarını denetimden geçiriyordu. Polisler fırlatılabilecek, içilebilecek ve saldırı aleti olarak kullanılabilecek her şeyi alıyorlardı. Hiçbir madeni tarak, hiçbir boş ya da dolu bira kutusu içeri alınmıyordu. "Hayır, oğlum, bu öğleden sonra o dart takımına ihtiyacın

olmayacak, maçtan sonra gelip onu bizden alırsın!" Polis hatlarının arkasına potansiyel olarak öldürücü sayılabilecek bir sürü ıvır zıvır yığılmıştı. Yine de, gizliden içeriye bir sürü şey sokulmuştu –bu yüzden Layton Road girişinde durmaya cesaret eden erkek Fatma kızları aramaları için bir de kadın polis görevlendirmişlerdi– ama en azından bu önlem daha ağır cephaneleri yakalamaya fırsat tanıyordu. Eğer polisler her defasında holiganları tek tek aramayacak olsalar, siz daha ne olduğunu anlayamadan onlar tribünlerde bazuka teçhizatlarını kendi başlarına kurmuş olurlardı.

Polis hatlarının ve stat girişinin ötesinde kokuların, seslerin ve haykırışların sergilenmesi başlıyordu. Tuvaletlerin girişinde hamburger satan bir büfe vardı: İki koku birbirini ortadan kaldırmıyor ama birbirine karışıp daha zengin ve daha yoğun bir senteze varıyordu. Cırtlak sesler çıkaran hoparlör sistemi, kulüp sekreterinin –kendisi Herb Alpert'i ve Tijuana Bando Takımı'nı yeğliyordu– seyircilerin daha klas bir kesiminin dinlemeyi arzu edebileceğini düşündüğü pop plaklarını bangır bangır çalıyordu. Üzerlerinde PROGRAMLAR yazılı kulübelerde duran program satıcıları çevrede bulunabilecek kısmi görme özürlülere yardımcı olabilmek için 'PROGRAM!' diye bağırıp duruyorlardı. Taraftarlar tribünlerdeki en iyi yerler sanki çalınmak üzereymişçesine sağa sola koşturuyordu; oysa, tribünler on beş bin kişi alabilmesine karşın beklenen seyirci sayısı sadece iki bin beş yüz kişiydi. Kulübün mavi-beyaz formasını giymiş bir adam üzerinde rozetler ve flamalar bulunan bir tahtayı sallayıp duruyor, ancak seyircilerden inatçı bir dirençle karşılaşıyordu.

Duffy tribünlere çıkan on beş yirmi beton basamağı tırmanırken yağmur hafif hafif çiselemeye başlamıştı. Layton Road girişi, unutulmuş bir tarihsel sebeple, aynı zamanda "Domuz Çiftliği" olarak da tanınıyordu; gerçi son yıllarda holiganların gelişiyle bu takma ad yeniden gündeme oturmuştu. Bu gerçeği zaman zaman "ATH-LE-TIC-VİYK-VİYK-VİYK" diye güzel bir taklit terennümüyle teslim ediyorlardı.

Tribünlerin tepesinde, kokulardan ve program satıcılarından uzakta, böylesine bakımsız, küçük bir sahanın bile kendine özgü bir çekiciliği vardı. İşte her şey karşısındaydı: Parlak saha, yeni kireç sürülmüş çizgiler, güzel görünümlü dikdörtgen kaleler. Birkaç rek-

lam panosu dışında, maçla ilgili olmayan hiçbir şey göremiyordunuz. Sadece saha, tribünler ve taraftarlar vardı; ötede, sadece gökyüzü ve stadyumun dört bir köşesinde parıldayan projektör ışıkları göze çarpıyordu. Duffy heyecanlandığını hissetti.

Domuz Çiftliği tribünüyle, hem maçı hem de holiganları fazla güçlük çekmeden seyredebileceği sol taraf arasında orta bir yerde mevzilendi. Bu uçta bulunan Athletic taraftarlarıyla öteki uçtaki Bradford taraftarları arasındaki küfürleşmeler daha şimdiden başlamıştı: "ATH-LE-TIC"– "SİKTİR GİT"– "ATH-LE-TIC"– "SİKTİR GİT"– "ATH-LE-TIC"– "SİKTİR GİT" Ve biraz sonra, karşılık geliyordu: "CIIII-TY"– "YARAĞI YEDİ"– "CIIII-TY"– "YARAĞI YEDİ"– "CIIII-TY"– "YARAĞI YEDİ"

Bir süre sonra, her iki taraftar grubu da bundan usanmaya başladılar. Ligin ilk on takımı arasında güvenli bir yerleri olan City taraftarları, Athletic'in sezon sonundaki yazgısını dile dökmeye karar vermişlerdi. "DÜŞÜYOR DÜŞÜYOR DÜŞTÜ!" diye tezahürat yapıyorlardı; aynı şeyi yineleyip duruyorlardı: "DÜŞÜYOR DÜŞÜYOR DÜŞTÜ!" Layton Road girişinde oturan taraftarlar anında bir karşılık düşünemiyorlardı, ama bir süre sonra City taraftarları için canlı bir otoportre çiziyorlardı: "HAYVANIZ BİZLER–VİYK-VİYK-VİYK. HAYVANIZ BİZLER–VİYK-VİYK-VİYK..." Ve bu, iki taraf da sahaya çıkana değin böyle sürüp gitti. Hoparlörlerden yapılan anons, Cilla Black'in şarkısını sözcüğün yarısında kesti ve takımları sayma işine girişti. Her bir Athletic oyuncusunun adı kendi taraftarları tarafından alkışlanıp rakip taraftarlar tarafından yuhalanıyordu; bunun tek istisnası Brendan Domingo'nun adıydı; o, her iki taraftar grubu tarafından da yuhalanıyordu. Brendan'ın ısınma hareketleri sırasında bile durmadığı Duffy'nin dikkatini çekti. Kayıtsız bir tavırla topu yapılı bir orta saha oyuncusuna aktarıyor, birkaç metre hızla koşuyor ve yeniden bir pas alıyordu. "Ben senin yerinde olsam, başka bir takıma giderdim, ahbap" diye düşündü Duffy. Bir yerlerde güzel bir İkinci Küme takımı olabilirdi. Hatta yanına başka bir siyahi oyuncu da alabilirlerdi. Kendisine eşlik edilmesine ihtiyacı olduğundan falan değil; kendi taraflarının neredeyse beşte birini yuhaladıklarını fark ettiklerinde hayvanlar için meseleyi sadece daha da zorlaştırıyordu bu. Brendan, Jimmy Lister ve Melvyn Prosser için Duffy'nin iki çözüm yolu vardı? Birincisi: Brendan'ı satmak,

kulübe birkaç kuruş para kazandırmak, oyuncunun kariyerini ilerletmek ve onu daha gözde kulüplerden birine kazandırmak ("Gerçi bu" diye anımsadı, "birinin zaten yapmaya uğraştığı bir şeydi"). İkincisi: Brendan'ı elde tutmak, diğer on oyuncuyu satmak, yerlerine on tane yeni siyahi oyuncu almaktı. Bu, Domuz Çiftliği meselesini de çözüme kavuştururdu; ama sadece, onların kuş beyinlerinin kavrayamayacağı kadar karmaşık bir çözüm yolu olabilirdi.

Maç, motivasyonları tamamen farklı iki takım arasında, eşit olmayan, sezon sonu mücadelelerinden biriydi. Athletic'in kendini puan cetvelinin dibindeki üçüncü sıradan çekip çıkarabilmesi için maçı mutlaka kazanması gerekiyordu; City'nin puana ihtiyacı yoktu, düşünceleri daha şimdiden bir sonraki sezona yönelmişti sadece. Bunun Athletic'e bir avantaj sağlaması gerekirdi, ama avantaj sağlamadı: Tedirgin, gergin ve aşırı istekliydiler; çok fazla hücuma kalkıyorlar ve geride açık veriyorlardı; bir şeyler yapabilme istekliliği içinde aynı topa sık sık iki kişinin bile giriştiği oluyordu. Öte yandan, kafalarında sadece alacakları ek primler olan City oyuncuları çok rahattı; birkaç yeni numara denediler, ama başaramadıkları zaman dert etmediler. Bir taraf gergin ve ne yaptığını bilmez; öteki taraf hırslı ama ağır kanlıydı. Oyun orta sahada tıkandı kaldı ve Athletic'in bütün çabasına ve telaşına karşın City kalecisine gol atamadılar. İlk yarıda en etkili eylem polislerden geldi: Belki de seyircilerin çoğu gibi canları sıkılmıştı. Verilen bir sinyal üzerine, yirmi kadarı, birden Layton Road tribününe doğru koşturdu, holiganlar güruhunun ortasına daldı, kendine merkeze doğru bir yol açtı ve orada durdu; maçı oradan seyrediyorlar ve holiganlarla sohbet ediyorlardı. Duffy buna biraz güldü. Emniyet'te geçen günlerinden beri görmediği, yeni bir taktikti bu kuşkusuz. Orada, holiganların ortasında ayakta durmakla yetiniyorlar ve maçı seyredip gevezelik ediyorlardı. Holiganlara iyi davranmaya çalışmıyorlardı; mesele bu değildi; sadece on on beş dakika boyunca onların öfkelerini yatıştırmakla yetiniyorlardı. Derken polisler, yanlarından ayrıldılar ve maçı başka bir yerde seyretmeye gittiler.

İlk yarıda Melvyn Prosser'ın hav-hav diye adlandırabileceği bir şey oldu. Hiç kuşku yoktu ki City daha akıllıca oynayan taraftı, ama hiçbir şekilde kendini zorlamıyordu; Athletic, taç ya da arada sırada korner atmak dışında, hücum etme konusunda hiçbir fikre

sahip gözükmüyordu; City bu taktikleri zaten daha önceden açıkça görmüştü. Halftaymda, Cilla Black şarkısına baştan başlarken, Duffy holiganların bulundukları yerin kenarına doğru yöneldi. Duffy'ye genç gözüküyorlardı: Çok genç, çok sağlıksız ve çok sert. Çok sayıda gri renkli yüz, sivilce ve biçim kazanmamış çehre gördü. Ancak bahse girerdi ki onların çoğu da Bay Joyce'la bilek güreşinde kendisinden daha iyi başa çıkarlardı. Hiçbiri Athletic'i desteklediğini gösteren bir rozet, bir fular ya da başka bir şey takmamıştı. Saçlar: Kısaydı. Boy: Normaldi. Özel eşkâl işaretleri: Yoğurt ve sağlıklı yiyecek tüketimleri sıfırdı.

Duffy, üzerinde İngiliz bayrağı bulunan, tişört giymiş, irice bir genci seçip ona yaklaştı. İlk önce, Brendan Domingo'nun hünerlerini sayıp dökmeye başlamamaya karar vermişti.

"Çok boktan oynuyorlar, öyle değil mi?" dedi pek ilgilenmiyormuş gibi bir tavırla.

"İngiliz Bayrağı" yanıt vermedi.

"Sen.. hareketten misin?" diye yeni bir girişimde bulundu Duffy. Bir yanıt aldı.

"Sen ne?"

"Sen Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi'nden misin, diyorum? Gelecek hafta Tower Hill yürüyüşüne katılıyor musun?" Yanlarında bir iki kişi şimdi konuşmaya kulak kabartmıştı.

"Seni daha önce burada hiç görmemiştim."

"Adım Des." Bu hafta bir hayli adla karşılaştığını aklından geçirdi Duffy.

Duffy "İngiliz Bayrağı"nın sol kulağında altın bir küpe taşıdığına dikkat etti. Ama onun Timsah Kulüp'ün müdavimi olma olasılığı pek düşüktü.

"Seni daha önce burada hiç görmemiştim."

"Gelecek hafta Tower Hill yürüyüşüne katılıyor musun?"

Uzun bir duraklama oldu. Alt basamaktaki holiganların üçü arkalarına dönmüş Duffy'ye dik dik bakıyorlardı. "İngiliz Bayrağı" onları görmezden geliyor ve sahaya doğru bakıyordu. Sonunda, söyleyecek bir şey buldu.

"Galiba burada durman senin için iyi değil."

Duffy geri adım attı.

Layton Road girişi tribününde bulunanlar, ikinci yarıdan çok

daha zevk alıyormuş gibi görünüyorlardı. City'nin kısa ve şişman sol bek oyuncusu Waddington, uzun bir şut attı ve top az daha korner direğine vuruyordu. "OOOOOOH, KARAVANACI WADDY, KARAVANACI WADDY, KARAVANACI WADDY." Athletic'in bir orta saha oyuncusu rakip sahaya girerken heyecandan ayakları dolanınca düşüverdi ama hakem penaltı vermedi. "HAKEME GÖZLÜK, HAKEME GÖZLÜK, HAKEME GÖZLÜK!" Brendan Domingo kanatlardan yüksek bir top aldı, onu dizinin içinde yumuşattı, baldırından aşağı indirdi ve Danny Matson'ın yerine oynayan oyuncuya gol atma şansı yaratabilmek için onu çabucak yanındaki oyuncuya aktardı. "İB-NE BRENDAN, İB-NE BRENDAN, İB-NE BRENDAN!"

Maçın bitmesine daha on dakika vardı ve City taraftarları yine "DÜŞÜYOR DÜŞÜYOR DÜŞTÜ!" tezahüratını terennüm etmeye koyulmuşlardı ki Athletic bir korner kazandı. Top yakın kale direğine kısa düştü, kafayla uzaklaştırıldı, kafayla karşılık verildi, yeniden vuruldu, bir oyuncu ıska geçti, yeniden kafayla kale içine gönderildi, uzaklaştırılamadı, yirmi bir değişik oyuncudan Brendan, dengesini kaybederek, onu ayağının ucuyla aşağı yukarı beş metreden içeriye gönderiverdi. City taraftarları sustu; Layton Road tribünündekiler sustular; Duffy, Jimmy Lister'a verdiği söze karşın, dikkati üzerine çekmemeye karar verdi; ortalardaki tribünlerden bazı alkış sesleri ve haykırışlar geldi, stat hoparlörü golü atan oyuncunun adını anons ettiğinde sesler aynı volümde yinelendi. "Sen başka bir takıma geç Domingo, başka bir takıma geç, buralar sana layık değil!" diye Duffy kendi kendine fısıldadı.

On dakika sonra, Athletic zafer kazanmış ve üç puanı almıştı; öteki maçların sonuçları geldiğinde, sondaki üç takım arasından çıktıkları doğrulandı. Hâlâ son dört takım içindeydiler, ama kazanılan puanlara ve oynanacak maçlara bakılacak olursa, geleceğin en azından kendi ellerinde olduğunu görüyorlardı. Eğer kendi maçlarını kazanırlarsa, öteki takımların ne yaptıklarının hiçbir önemi olmadan, kümede kalabilirlerdi.

Duffy bürosuna girdiğinde Jimmy Lister hâlâ gülümsüyordu.

"İyi sonuç" dedi Duffy.

"Delikanlılar işi başardılar. İşi başardılar. Başka ne isteyebilirsin?"

Knight Spot'a gitmese de maçlara gelmekten geri kalmayan

Danny Matson, patronun masasının yanındaki bir sandalyede oturmuş, gülümsüyordu.

"Koca Bren, ona tam ihtiyacımız olduğu anda imdadımıza Hızır gibi yetişti."

Koca Bren ile öteki ıslak saçlı on oyuncunun yüzlerinde tebessümler dolaşıyordu.

"Hey, patron" diye bağırdı Brendan odadan, "takımı nasıl gaza getirdiğimi umarım görmüşsünüzdür." Herkes güldü.

"Sizlerle gurur duyuyorum, delikanlılar" dedi Jimmy Lister. "Mücadeleyi hiç bırakmadınız. Tam doksan dakika oynadınız. Gerçek bir ekip oyunu sergilediniz. Her birinizle gurur duyuyorum." Ve Lister, oyuncuların omuzlarına hafifçe vurup onları şakadan yumruklayarak odanın çevresinde şöyle bir döndü.

"Hey, patron, bu gece birkaç bira içersem sorun olmaz değil mi?" diye bağırdı Brendan.

"Canının istediği kadar içebilirsin" dedi patron.

Brendan o akşam bir hayli bira içti. Duffy önce bir domates suyu içti ve bunu düşük alkollü bir bira izledi. Doğrusu, şimdiye kadar hiçbir cumartesi gecesi cümbüşü yaşamamıştı ya da en azından, başka bir geceden çok, bir cumartesi gecesi cümbüşü. Evde, morina balığından oluşan akşam yemeklerini iki porsiyona bölerken, "Acaba Carol böyle bir geceyi yaşamış mıdır?" diye merak etti. Belki de Carol bir cumartesi gecesi dışarıda yemeğe götürülmeyi istiyordu?

Daha sonra, Carol uykuya dalmak üzereyken ve Duffy de ona sokulmuş yatarken, bir başka ereksiyon hissetti. Soluğunu tuttu. Carol hafifçe kımıldadı ve kıçını biraz oynattı.

"Duffy" diye mırıldandı Carol, "bu yatakta ikimizin dışında biri mi var?"

"Bildiğim kadarıyla yok" diye yanıt verdi Duffy. Ağır, büyük ve öldürücü bir ter damlasının şakağından yavaş yavaş aşağıya indiğini hissediyor; hatta neredeyse işitiyordu.

"O zaman herhalde rüya görüyor olmalıyım" dedi Carol ve yeniden uykuya daldı.

Layton Road holiganlarının görüşlerine karşın, Brendan Domingo bir "o biçim" değildi. Brendan Domingo, tıpkı Duffy gibi, bir ereksiyon yaşadı. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını, o zamanlar bilmiyordu.

HAFTAYM

"Susss" dedi Geoff Bell ve bütün takım buna uydu.

Bell, Reliables'ın yıldız oyuncularından biri değildi. Ayağına çabuk biri de sayılmazdı, yeterince antrenman yapmıyordu ve gizliden gizliye rugby oynamayı yeğliyordu. Aynı zamanda gözlük takıyordu; ama gözlüklerini soyunma odasında bırakıyordu –ki bu bir handikaptı–. Kontak lens takmayı denemişti, ama gözlerini çok rahatsız etmişti lensler; onlardan birini sahada kaybetmekten korkuyordu. Eğer lenslere alışırsa, Kurtçuk gibi vizyon sahibi bir oyuncu olabileceğini söylüyorlardı ona; tabii, gerçekte ciddi değildiler.

Geoff Bell orta sahada genellikle esnek ve serbest bir mevkide oynuyordu. Serbest bir mevkiydi çünkü ona ne kadar talimat verirseniz verin, bu talimatlara asla uymuyordu. Futbol oynamayı niçin

istediği bir gizdi. Rakipleri için Reliables'ın onu oynatmaya niçin zahmet ettiği bir gizdi; ancak rakipler Reliables'ı bir sezonda bir kereden fazla görmüyorlar ve doğal olarak Bell'in bir son dakika oyuncusu olduğunu düşünüyorlardı. Bell hiçbir zaman başka oyuncuların yerine koyulan bir son dakika oyuncusu olmamıştı. Eğer maç kendi sahalarında oynanıyorsa, adı listeye ilk yazılan kişi oluyordu; eğer bir deplasman maçıysa, adı listeden ilk çıkarılacak kişi.

Kendi sahalarındaki maçlar, her zaman, diğer takımlarla ortak kullanılan bir kamu sahasında oynanıyordu ve Reliables takımına, kısmen çok güvenilir* olduğundan, küçük soyunma barakalarının yanı sıra, sürekli olarak A sahası tahsis ediliyordu. Barakada iki ufak oda, üç duş ve bir tuvalet vardı. Yerleşik ve dostane bir ritüele göre, iki taraf haftaymda barakaya çekiliyor ve deplasman takımının oyuncuları kendi odalarında, içinde ikiye bölünmüş altı portakalın, bir paket çikolatanın, dört şişe sütün ve yarım şişe viskinin durduğu küçük bir tepsi buluyorlardı. Önceleri, takımların bazıları viskinin varlığından şüphelendiler, ama çoğu, on bir oyuncu arasında bölüşülecek yarım şişe viskinin oyunlarını bozmayacağını anladılar. Bu sadece hoş bir jestti ve diğer takımları Reliable'la bu ortak sahada oynama konusunda özendiriyordu.

Bir ölçüde hoş bir jestti; ama aynı zamanda bu, rakiplerin haftaymda sahada kalıp biraz şut çalışması yapmak gibi maço bir şeye kalkışmalarına karar vermelerini de engelliyordu.

Geoff Bell bir bankın üzerine çökmüş ve ellerini sıkıca kulaklarına dayamıştı. Onu gören biri, ilk yarıdaki performansından ötürü canının sıkkın olduğunu düşünebilirdi. Kim böyle düşünecek olursa yanılırdı. Çünkü on beş dakikalık haftaymın yedi dakikası, soyunma odası tümüyle sessizdi. Derken, Geoff Bell oturduğu bankta doğruldu, kulaklığın birini çıkardı ve "Tamam. Bu işi çözdüm" dedi.

Diğer on kişi dikkatle beklediler. Bu, Bell'in "önemli kişi" anıydı ve onu elinden geldiğince oynuyordu; dediği dedik, otoriter ve karşı çıkılmazdı.

"Tamam. Bir kere, savunmamızın sağ tarafını felç ettiklerini biliyorlar. Üzgünüm, Tommo; kanat oyuncusu seni madara ettiğini

* Takımın adı Reliables ile "güvenilir" anlamına gelen "reliable" sıfatı arasında sözcük oyunu yapılıyor. (ç.n)

söyledi. İkincisi, Phil adındakini birinin, orta sahaya tümüyle hâkim olduğunu söylüyorlar ama onun ikinci yarıda biraz daha ileriye çıkmasını istiyorlar. Orta sahaya hâkim olmanın iyi bir şey olduğunu ama ceza sahasının kenarlarına kadar gelme fırsatını yaratmadıkça hiçbir şeye yaramayacağını söylüyorlar. Benim oyunumdan pek etkilenmiş değiller; aslında, aralarından birinin benim için 'otuzbirci pezevenk' diye bir laf ettiğini işittim."

Diğer on kişi güldüler. Bu tam da Geoff'tan beklenecek bir espriydi. İstese onu banttan kolaylıkla silebilirdi, ama olup biten her şeyi anlatmak gibi ilginç bir kararlılığı vardı. Geriye kalan oyuncular hakkında yapılan bazı yorumları yumuşatmadığında diğerleri o kadar da aldırış etmiyorlardı.

"Senin hakkında da bir şeyler vardı, Kurtçuk."

"Aa, öyle mi?" dedi Ken Marriott umutla.

"Evet, senin psikopatın teki olduğunu söylüyorlar."

"Öyle mi? Peki benim vizyonum hakkında bir şey söylediler mi?"

"Sadece, senin psikopatın teki olduğunu ve ikinci yarıda topu aldığın ilk üç sefer sana tekme vuracaklarını söylüyorlar."

"Aman Tanrım!"

"Savunma için ancak Barney'in –üzgünüm ama Barney, sanırım kel dalkavuk sözcüğüyle seni kastediyor olmalılar– bir tehdit oluşturabileceğini düşünüyorlar. Biraz yavaş ama diyorlar, şişman bir adam için güzel dönüşler yapıyor."

Barney gülümsedi. Reliables'ın tüm oyuncuları arasında onu en usta ve en acar oyuncu olarak seçtikleri sürece şişman ve dalkavuk diye adlandırılmaya aldırış etmiyordu.

"Peki benim için bir şey söylüyorlar mı?" dedi Duffy.

"Senin müthiş bir kaleci olduğunu, çok hızlı, çok cesur olduğunu, reflekslerinin bir kedininkine benzediğini ve ellerinin de harika olduğunu söylüyorlar. Ancak gizleyip söylemedikleri bir şey daha var...

Duffy büyük bir zevkle kendi kendine sırıttı; ancak tüm diğerlerinin de kah-kah gülerek sırıttıklarını fark edince ruh hali değişti.

"Özür dileriz, Duffy, hiçbir şey yok."

"Aa, öyle mi?"

"Bizi alt ettiklerinden tamamen eminler, ama ilk on dakika bo-

yunca, bizim psikopatı biraz terletmek dışında, oyunu çok sakin oynayacaklar; sonra, bir gol daha atıp atamayacaklarını görmek için, bir iki adamı daha öne çıkaracaklar; daha sonra, durum ne olursa olsun, onları yeniden geri çekecekler. Bir tanesi sağ tarafta geniş alanda oynayacak; öteki, sanırım ortada oynayan o iriyarı savunma oyuncusu, canı ne zaman isterse ileriye çıkabilecek. Planları böyle. Aa, bir de şey dediler, genç oğlan dedikleri birisi –sanırım sen olmalısın, Karl– çok acar bir oyuncuya benziyor, ama oyunun bu aşamasında klasını pek gösteremiyor."

"Siktirsinler" dedi Karl French, "pub otuzbircilerinden başka bir şey değil onlar."

"Ben sadece adamın dediğini aktarıyordum."

"Hangisi dedi onu" diye sordu Karl, "Hangisi? İkinci yarı ona haddini bildiririm."

"Sadece sesler var, sesler" dedi Bell.

"Çok doğru" dedi Reliables'ın kaptanı ve sol beki Micky Baker. "Bir kere, kimseye haddini bildiremezsin, Karl. Mesele hiç de bu değil. Bu her şeyi bozar. Şimdi, acele edelim çocuklar, ikinci yarıya sadece birkaç dakikamız kaldı, konsantre olalım."

Barney kapının tamamen kapalı olup olmadığını kontrol etti ve Micky talimatlarını verdi.

"Önce, savunma oyuncularımızın yerlerini değiştireceğiz. Ben, onların şu kanat oyuncusunu almayı düşünüyordum. Tamam mı Tommo? Ben onu tutacağım ve eğer kanat değiştirirse, biz de değiştireceğiz. Sen benim adamımı tutarsın, o daha kolay. Hep dışarıdan gitmeye çalışıyor; sanırım sadece bir ayağını kullanabiliyor. Sonra, on dakika boyunca Karl'a topu vermeyeceğiz."

"Hadi canım!" dedi Karl.

"Hayır, ciddiyim ben. İlk yarı pek bir varlık gösteremedin, bu yüzden senin ne yapabileceğini bilmiyorlar. Biz senin neler yapabileceğini biliyoruz. Bu yüzden ilk on dakika boyunca onlar işi sıkı tutarken biz de sıkı tutuyoruz ve sana bir top geldiğinde onu çabucak ayağından çıkarıyorsun. Sonra, onlar, birkaç fazla adam daha ileri sürüp, biraz yavaş olduğunu düşündükleri Barney'i kontrol ettiklerinde, biz ikinizi mümkün olabildiğince çabuk ileriye çıkarmaya çalışıyoruz. Orta sahada topu alan kim olursa, kafasını kaldırıyor ve Karl'ı görüyor, topu çabucak ona geçiriyor ve koşuyor. Eğer

Karl bu işi başarabilirse onlara hayatlarının şokunu yaşatabilir."

Karl sırıttı. "Sevdim bu işi."

"Şimdi, söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?"

"Başka ne?" dedi Kurtçuk. "Başka ne? Bana kötek atacaklar, başka ne olsun!"

"Hayır atmayacaklar" dedi Micky onu yatıştırırcasına. "Bunu yapmalarına engel olamayız –yani, onları gizlice dinlediğimizi açığa vurmadan demek istiyorum– ama biz de aynen karşılık verebiliriz. Sana ne zaman girişecek olsalar, o herife dalarız."

"Bu benim *kendimi* daha iyi hissetmemi sağlamaz" diye yakındı Kurtçuk.

"Hayır, ama bu, o herifi durdurur ki bunun asıl öncelik olması gerekir."

"Sen sert bir adamsın, kaptan."

"Canını sıkma be, Kurtçuk, onların sana kötü bir şey yapmalarına izin vermeyeceğiz."

"Benim vizyonumu ortadan kaldırmak istiyor onlar" dedi Kurtçuk, yaslı bir edayla.

"Kes sesini, Kurtçuk!" diyerek, takımın çoğunluğu görüş birliği içinde sesini yükseltti. Micky Baker yarım şişe viskinin kapağını açtı ve âdet olduğu üzre, ilk yudumu Bell'e önerdi. "İyi iş yaptın, Geoff."

Duffy, Bell'e bakarak sırıttı. Onu Reliables'ta oynaması için ilk öneren kişi Duffy olmuştu. Geoff dostu sayılırdı –ya da daha doğrusu, iş ortağı– işlerin teknik yanı konusunda tavsiye almak için danışılacak biri. Geoff makinelerden, fotoğraf aygıtlarından, pikaplardan, elektrikten ve Duffy'nin arasının olmadığı her şeyden iyi anlıyordu. Bununla birlikte iş, bilinen ağırlıkta yuvarlak bir nesneye kendi ayağıyla vurması durumunda topun katedeceği mesafeyi tahmin etmek olduğunda, uzmanlığı hiç de büyük değildi; ilk birkaç maç boyunca Duffy, Geoff Bell'in çevresinde müthiş şeylerin olup bittiğini biraz sıkıntı duyarak seyretmişti.

"Hâlâ formda kalmak için mi mücadele ediyor?" diye sordu Micky Baker, Bell'in dördüncü maçından sonra.

"Şey, farklı bir sistemde oynayan yabancı bir takıma girmenin ne kadar zor olduğunu bilirsin" diye yanıt verdi Duffy, onu savunurcasına.

"Evet öyle ya –herhalde ona yabancı bir sistem gibi görünmüş olmalı– topu sahada kendi tarafından birine atmak ve sonra da rakip kalenin ağlarına sokmaya çalışmak."

Duffy Bell'in Reliables ile birlikte beşinci maçına çıkmasının bile bir talih işi olduğunu düşünmüştü. O maçta haftaymda dört-sıfır yeniktiler ve Bell, başını ellerinin arasına alıp oturmuş, çevresinde uçuşan sürü sepet sitemleri sineye çekmeye çabalıyordu. Aslındaysa, konuk takımın soyunma odasına yerleştirdiği küçük dinleme aygıtını bir kulaklıkla dinliyordu. Birdenbire ayağa kalktı ve onlara rakip takımın bütün planlarını ve sonucu sekiz-sıfır olarak tahmin ettiklerini söyledi.

Reliables takımı ilkin nasıl reaksiyon göstereceğini bilemedi; ama dört-sıfır yenik olduklarına ve Bell denilen bu uçuk adam da orta sahalarında olduğuna göre, yapabilecekleri tek şeyin işi gırgıra dökmek olduğuna karar verdiler. Bu yüzden bir hayli eğlendiler, ve derken, şöyle bir düşünceye vardılar: "Yahu, bizim bu uçuk kaçık oyuncumuz böyle bir zımbırtı bulmuşsa, biz de bunu pekâlâ deneyebiliriz." İkinci yarıya oldukça keyifli bir ruh hali içinde çıktılar ve soyunma odalarına tekrar, bu kez oldukça ciddi bir ruh hali içinde döndüler; iki gol atarak dört sıfırlık açığı ikiye indirmişlerdi ve az daha üçüncü bir gol atmaya da yaklaşmışlardı. Derken, oturup düşündüler ve şuna karar verdiler: Diğer takımlar her zaman oyunun pek de özüne uygun olmayan bazı şeyler yaptıklarına göre –sözgelimi oyuna biraz klas katabilmek için süper bir oyuncuyu sokmak gibi– Reliables da niçin kendince bir şeyler yapamasındı? Oyun sahasındaki kuralları çiğniyorlar ya da hakeme rüşvet veriyor değillerdi. Aralarından birkaçı ilkin biraz tedirginlik duydu, ama çok geçmeden bu fikre alıştı. Ve Bell'i kendi sahaları dışında oynatmamaları da (deplasmanlarda normal olarak haftaym süresince sahada dikilip tir tir titriyordunuz) her şeyi daha kabul edilebilir gibi gösterdi. Bu numara, portakallar, süt ve viskiyle birlikte kendi sahalarındaki ritüelin hoş bir parçası haline geldi.

Pub oyuncularına karşı bir-sıfır yenik olarak ve onlardan saldırganlık görmeyi bekleyerek yeniden sahaya çıkarlarken, Geoff Bell, Duffy'nin yanına geldi.

"Korkarım, senin hakkında da bir şeyler söylediler."

"Aa, öyle mi?"

"Ancak bu, doğrudan taktikle ilgili bir şey olmadığı için ötekilerinin önünde söylemedim."

"Aa, öyle mi?"

"Senin bir kaleci için fazla kısa olduğunu söylediler."

"Teşekkürler, Geoff. Bin kere teşekkürler."

İKİNCİ YARI

"Üç puan iyi."
Brendan gözlerini kaldırdı.
"Ah! Evet. Teşekkürler."

Brendan, Albion salon barının bir köşesinde, kendi başına oturuyordu. Bir cumartesi gecesiydi ve pub hınca hınç doluydu. Bir köşede, gürültülü bir dart oyunu oynanıyor ve akşamın ciddi içkicileri kendilerini biraz rekabetçi hissetmeye başlıyorlardı. Gürültü yükseldikçe, daha fazla insan bağırıyor ve sesler daha da yükseliyordu. Cumartesi gecesi kocaları, evlerinin yollarını tutmadan önce, esnemiş midelerine birer bardak bira daha indiriyorlardı. Cumartesi gecesinin tütün meraklıları, sırf değişiklik olsun diye bu kez birer puro tüttürmüşlerdi, bu ise havayı daha da kesif dumana

boğuyordu. Cumartesi gecesinin yalnız içkicileri; çevresindeki kişiler, yaşamlarında başka ne eksik olursa olsun, dostlardan yana eksik olmadıklarını gürültülü patırtılı bir biçimde etrafa gösterirlerken, kendilerini daha da yalnız hissediyorlardı.

Brendan dışında herkes böyle davranıyordu. Brendan'ın gözüne Albion neredeyse sakin görünüyor ve o, yalnız olmaya hiç aldırış etmiyordu. Bunun nedeni belki de diğer delikanlıları orada bıraktıktan sonra Benny'nin Yeri'nden gelmiş olmasıydı. Benny'nin Yeri; Knight Spot biraz sıkıcı olmaya, biraz başka yerlere benzemeye başladıktan sonra takımın gittiği bardı. Benny'nin Yeri küçük, sağır edecek kadar gürültülü ve ucuzdu; kızlar ise, Athletic kalecisinin bir keresinde Brendan'a coşkuyla açıkladığı gibi, çok çok paçozdu. Eskiden Brendan, bir maçtan sonra arkadaşlarıyla birlikte olmak, kendisini sırf biraz rahatlattığı için giderdi oraya. Sonra, aradan bir iki saat geçince, yatağa erkenden girmek istediğini söyleyip gitmeye davrandığında, arkadaşları ona şöyle derlerdi: "Hey, Brendan, biz seni tanıyoruz, bizim kızlarımızı sevmedin sen, kendi başına Palm Tree'ye takılıyorsun, değil mi, hadi çocuklar, hep birlikte gidelim oraya, Brendan bizi içeri sokar." Ve Brendan gülümseyip şöyle derdi: "Yok yok, gerçekten de erken girmek istiyorum yatağa." Sonra da, onlardan intikamını almak için şöyle eklerdi: "Zaten, istesem de götürmezdim sizi oraya, sizler Palm Tree'deki piliçlerle yarenlik edecek kadar *klas* değilsiniz." Derken, hepsi de şamata edip, şurasına burasına şakacıktan vururlar ve "Aslan Bren! Aslan Bren!" diye bağrışırlardı. Derken, Brendan sıvışıp, Albion'da bir iki saat kafasını dinlerdi.

"Dikkatini çekerim, eğer böyle dememi bağışlarsan, pek de büyük bir gösteri değildi."

Brendan güldü.

"Ve gol attığında onu nereye soktuğunu bilmediğine de bahse girerim."

Brendan yine güldü.

"Şey, kendi golüm olmayacağını biliyordum bunun."

"Günümüzün kahramanına bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Memnuniyetle."

"Bacardi ve kola mı?" diye soracak oldu kız. Şaka mı ediyordu?

"En iyisinden küçük bir bardak bira, teşekkürler."

"Peki. En iyisinden küçük bir bardak bira."

Kız, adının Maggie olduğunu söylemişti. Siyahlar giyinmişti. Ayakkabıları, taytı, kısaya yakın eteği, balıkçı yaka süveteri hep siyahtı. Bunu herhalde gür sarışın saçları olduğu için yapmıştı; Brendan bu karşıtlığın çarpıcı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Fulbolcular sarışınları tercih ederlerdi, bunu biliyordu. Bugünlerde pek doğru değildi bu, ama altmışlarda ve yetmişlerin başlarında her futbolcunun bineceği Jaguar'a ve satın alacağı çiftlik stili eve uygun düşecek sarışın bir eş istediği zamanlar olmuştu. Hatta bir futbolcunun Birinci Lig'de oynayıp oynamadığını karısının saç diplerine bakarak bilebileceğinizi söylerlerdi. Eğer karısının saçında bir iki santimlik siyahlıklar varsa adamın İkinci Lig'de oynadığını bilirdiniz. Eğer kadını saçlarını peroksitle boyarken görebilirseniz, kocası büyük bir olasılıkla Üçüncü ya da Dördüncü Lig'de oynuyor demekti. O günler kadınlar ha bire saçlarını boyuyorlardı: Kulüplerin bazıları esas işlerinin yanında kuaför salonları da açabilecek durumdaydılar.

Maggie futboldan biraz anlıyordu. Çok da fazla şey bilmediğini kendisi itiraf etmişti; maçlara gelmeye aslında bu sezon heves duymuştu, ama kendi sahalarında oynadıkları bütün maçlara geliyordu. İyi bir dinleyiciydi ve aptalca sorular sormuyordu. "Taraftarların sorunu da bu" diye kendi kendine bir itirafta bulunmuştu Brendan. Önceleri, bütün taraftarların iyi bir şey olduklarını düşünmüştü –oyundan hoşlanan herkes iyi bir şeydi ve Brendan'ın büyük bir oyuncu olduğunu düşünen herkes daha da iyi bir şeydi– ama bir süre sonra, taraftarlardan usanabiliyordunuz. Ya da en azından, iki tür taraftardan usanabiliyordunuz. Birincisi, hiçbir şey bilmeyenlerdi: Bunlar kıkırdıyor, birbirlerini dirsekleriyle dürtüyor, şu karşıdaki oyuncunun büyük Brendan Domingo olup olmadığını merak ediyor, profesyonel bir futbolcunun harika bir şey olduğunu aklından geçiriyor, Port Vale'e attığınız golün kalenin içine aslında dizinizden sekip girdiği ve kalecinin kendi yerinde olmadığı, ödeyeceği konut kredisinin taksitlerini düşündüğü ortadayken, o, "Vay anasına, ne goldü, yahu!" diyebiliyordu. İkinci tür taraftarlar her şeyi bilenlerdi: Siz daha doğmadan onlar yıllar önce Stanley Matthews'u görmüşlerdi; size kulübün, yönetimin ve çoğunuzun oyununun ne

sorunu olduğunu tamı tamına söyleyebiliyorlardı –topu çok derin ya da çok ileriye doğru oynuyordunuz, sahayı çok genişlemesine kullanıyor ya da çok ortada kalıyordunuz, topu ayağınızda çok tutuyor ya da ayağınızdan çok çabuk çıkarıyordunuz. Brendan bazen, bu iki tür taraftarın maçlara gelen yegâne taraftar olduğunu düşünüyordu. Futbol, bir bakıma, her iki grubun da hayal ettiğinden daha basit bir şeydi. Çok çalışıyor ve her hafta oraya gidip elinizden gelen en iyi şeyi yapıyordunuz. Bu bir işti, ama sevdiğiniz bir işti; bu işte çok iyi olmanıza karşın, sizden daha iyi olan birçok kişi vardı. Brendan futbol oyununu böyle görüyordu.

"Seni yuhaladıklarında etkileniyor musun?"

"Hayır! Evet! Şey, o anda değil, çünkü konsantre oluyorsun ve onları memnun etmek istemiyorsun. Ama sonradan, sanırım evet, biraz moralini bozuyor bu."

"Niçin yapıyorlar bunu?"

"Galiba, sarı saçlarımdan ve iri mavi gözlerimden hoşlanmıyorlar" dedi Brendan.

Bu yanıt onları biraz gevşetmiş gibiydi. Sanki Brendan ona şunu söylemişti: "Anlıyorsun ya, sorun, benim siyah olmam; senin dikkatini çekmemiş olabilir ama bunu sana belirtmem gerektiğini düşündüm." Ve Maggie onun kahkahasına katıldığında, bu da şu anlama gelmişti: "Siyah olmak konusunda bunu söylemen tuhaf; ben sende bir şeyler olduğunu düşündüm, ama nasılsa üstüne parmak basamadım."

Brendan ayağa kalktı.

"Sana yarım şişe tonikli, limonlu ve çok buzlu küçük bir cin ısmarlayabilir miyim?" Takılma sırası ondaydı.

"Bana bir Skoç viski ve bir de limonata" dedi Maggie ve her ikisi de güldüler. Brendan, Albion'u Benny'nin Yeri'ne fazlasıyla tercih ediyordu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Palm Tree'yi de o kadar çok sevmiyordu.

Neredeyse kapanış vaktine değin kaldılar ve Brendan, "Senden hoşlandım" diye düşündü. "Elbette, problemler var, ama senden hoşlandım."

"Bir maçtan sonra tamamen bitkin mi hissediyorsun kendini?"

"Maçına bağlı. Eğer kaybedersen, hissediyorsun. Kafanı bir kovanın içine sokmak istiyorsun. Sahaya dönüp çalışmaya başlama-

dan önce keşke o pazarı yaşamamış olsaydım diyorsun. Ama kazanırsan, 'Bana bir yarım saat daha verin, çıkıp bir maç daha oynayacağım,' diyesin geliyor. Kendini formda hissediyorsun. Öyle bir şeyler."

"Bugün kazandığınıza memnun oldum."

"Ben de öyle. Bu üç puan altın değerinde."

Maggie, Twyfond Avenue'ye yakın bir yerde oturuyordu; Brendan onu evine bırakabilir miydi? "Tabii, elbette bırakabilirsin" diye yanıtladı Maggie ve Brendan onun, eve götürmek ya da evi görmek, yahut insanın dikkatle dinleyebileceği bir cümle yerine eve bırakmak ifadesini kullandığına dikkat etti. Ancak Brendan el frenini kaldırıp da motoru çalıştırınca, Maggie, "Evde hiç kahvem yok, ama buzdolabında biraz Skoç viskimle limonatam var" dedi.

"Harika bir kokteyl olur onlardan" dedi Brendan gülerek.

Mutfakta oturdular ve içmeleri gerekenden birkaç bardak daha fazla içtiler; buna hiç kuşku yoktu. Maggie içkileri karıştırıyor ve bu Brendan'a, her bir içki son içtiğinden biraz daha sert gibi geliyordu. Dördüncüye geldiğinde, "Hey, bunun içinde limonata var mı?" dedi Brendan.

Maggie onun sandalyesinin yanına geldi, dizinin üzerine oturdu, elini Brendan'ın yanağına dokundurdu ve "Büyük santrfor daha fazla limonata mı istiyor?" dedi.

Brendan, "Ben tam olarak bir *santrfor* değilim, sen öyle sözcükleri kullanmazsın" diye düşündü. Bu bilgiyi aktarmak son derece önemli gibi geldi ona.

"Ben tam olarak bir santrfor değilim" dedi çok ciddi olarak, "daha çok, ön tarafta oynadığım söylenebilir. Ben hedef adamım."

"Aa, sen hedef adamsın, öyle mi? Hedefin tam orta yeri!"

Brendan güldü ve aynı zamanda da kendini tedirgin hissetti. İşin zor yanı bu noktaydı; inisiyatifi kıza bırakması gereken nokta buradaydı. Doğru, kız kucağında oturuyordu, ama beyaz kızlarla birlikteyken onu tutan bir şeyler vardı her zaman. Elbette, tamamen gevşemiş, seksi ve maço olması gerekiyordu; ama iş ona geldiğinde durum böyle değildi. Kızın bacağı onunkine çok yakın olmasına ve eteği de neredeyse mini olmasına karşın, daha elini bile bacağına koymamıştı. O Skoç viski içinde kesinlikle biraz daha limonataya ihtiyaç gösteriyordu. Tabii, sorun, ondan gerçekten de hoşlanmış

olmasıydı.

"Pekâlâ" dedi kız, başı Brendan'ın omzuna gelene ve ağzı da kulağına iyice yaklaşana değin ona yaslanarak. "Pekâlâ. Buna yatmak diyorlar sadece."

Brendan kıkırdadı.

"Aa, öyle mi diyorlar? Ben de onu sadece yetişkinlerin yaptıklarını sanıyordum."

Maggie kucağından inip, onu mutfaktan dışarıya doğru çekti, yatak odasına doğru itti ve kapıyı arkasından kapatarak, gözden kayboldu. Brendan bir an için neler olup bittiğinden tamamen emin değildi –Maggie belki de kanepenin üzerinde uyumaya gitmişti– ama her ne olursa olsun, işte burada bir yatak odası vardı, bir yatak vardı ve ondan burada uyuması bekleniyordu. Bu yüzden soyundu, yatağın içine girdi, çarşafları kokladı ve "İyi bir gün oldu, Brendan, istediğini söyle, üç puan ve hoş bir kız küme düşmekten ve otuzbir çekmekten daha iyidir, öyle değil mi?" Başının üzerindeki ışığı ne yapacağından pek emin değildi. Yatağa girdiğinde onu açık bırakmıştı. Yataktan kalkıp onu kapatmalı ve onun yerine başucu lambasını mı yakmalıydı? Maggie'nin yanına gelip gelmeyeceğini hâlâ bilmiyordu. Çocukların hâlâ Benny'nin Yeri'nde kafayı çektiklerini düşünüyordu. Danny Matson'ın onu pansiyonlarında beklememiş olduğunu umuyordu. Danny'den hoşlanıyordu, ama Danny'nin bacağı sakatlandığından beri birbirlerini nedense daha az görmüşlerdi. Danny için daha çok çaba harcamalıydı. Durumu korkunç olmalıydı. Belki de Maggie'nin, bacakları alçılı futbolculardan hoşlanan bir arkadaşı vardı.

Borulardan akan uzak bir su sesi duyuluyordu, derken bir kapı kapandı ve sonra bir başkası açıldı. Gözlerini başının üzerindeki ışıktan korumak için bir kolunu onların üstüne koymuş olan Brendan, "Bu ışık olmalı" diye düşündü. Derken, ışık söndü ve kapı kapandı. Çarşafların çekildiğini hissetti ve vücudunda bir gövdenin basıncını duydu ve uyluğuna bir diz vurdu; kabahatin onda olmamasına karşın, özür diledi Brendan.

"Pub'da söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu Maggie.

"Neydi o?"

"Maçtan söz ediyorduk ve ben, sen gol attığında, onu nereye yerleştirdiğini bilmediğini düşündüğümü söylemiştim."

"Öyle mi?"

"Umarım, şimdi biliyorsundur" dedi Maggie ve daha da sıkı bastırdı.

"Seni edepsiz kız," dedi Brendan, onu sırtüstü devirip ilk kez öperek; ışık kapalı olmasına karşın, bunu pek de belirgin biçimde yapmamıştı. "Seni edepsiz kız. Senin ağzına biber sürmek lazım."

"Ya da başka bir şey" dedi Maggie. Aşağıya doğru eğilip onun kamışını kavradı. Brendan kafasının içinde belli belirsiz birtakım sesler işitti "İbne Brendan, ibne Brendan." Eğer Layton Road seyircileri ilgileniyorlarsa, o zaman Maggie bir gay'le cinsel ilişkide bulunuyordu.

Maggie onu içine alırken, "Evet, bu çok iyi bir duygu" diye düşündü Brendan. Çok iyi bir duyguydu. İyi duygular, en azından birazcık sürüp gidiyordu. Derken, Brendan "Of!" diye düşündü. Brendan "Of!" diye düşünene kadar iyi duygular yeniden döndüler; birazcık da gülmüştü, çünkü Maggie'nin tırnakları bu kez kaburgalarına girmişti ve bu oyunun bir parçasıydı. Aynı şey bir daha olduğunda bu kez daha serttiler ve Brendan, "Of! Biliyor musun, canım acıyor" dedi.

Maggie yanıt vermedi. Oda karanlıktı; perdeler sımsıkı kapalıydı; kız ona açık saçık şeyler söylemekten vazgeçmişti; orada, karanlıktaydılar sadece, düzüşüyorlardı. "Çok daha yakın, ama birazcık daha uzak" diye düşündü Brendan. Ama çok fazla düşünmedi ve düzüşmeye devam ettiler.

Biraz daha gürültülü olmaya başladılar. Kız kaburgalarını biraz daha hoyratça tırnaklıyor; Brendan, "Maggie!" diye fısıldıyor, ama kız onu işitir gözükmüyordu. Maggie uzanıp Brendan'ın kulaklarını tuttu ve onları çekerek ne yapacağını söyler gibi göründü. Önceleri gerçekten de her şey güzel görünüyordu, ta ki birdenbire Maggie onun ensesine uzanıp başını aşağı doğru sertçe çekince sanki Brendan alnını onun burnuna küt diye çarpmış gibi bir ses çıktı. Sanki, yarı yarıya alma şansının olduğu bir topa dalmış da savunma oyuncusunun ayağı yüzüne gelmişti. Gel gelelim, Maggie hâlâ ne bir şey demiş ne de bir ses çıkarmıştı. Brendan kendini tedirgin hissetti, ama yaptıkları şeyi kesmenin de bir anlamı varmış gibi gözükmüyordu. Tanrım! Başı nasıl da ağrıyordu. Ne diye yapmıştı sanki bunu Maggie? Bir daha kulaklarını tutmasına izin vermeyecekti.

Maggie, onun kulaklarını bir daha tutmadı. Uzanıp her iki elinin tırnaklarını da Brendan'ın yanaklarına geçirdi ve onları yüzünde bir o yana, bir bu yana çekerken ulumaya başladı. Kız ona saldırıyor ve uluyordu. Brendan bunu kesinlikle korkutucu, ama itiraf etmek gerekir ki, aynı zamanda biraz da tahrik edici buldu. Kız tırnaklarıyla yeniden yüzüne doğru hamle yapınca, Brendan onun ellerini öteye itti ve "Hayır!" dedi; kız yeniden uzandı ve Brendan onu durdurdu. Ve kız birdenbire daha gürültülü sesler çıkarıp yeniden uzandı ve uludu. Brendan, "Aman Tanrım! Bir histeriğe çattık" diye düşündü. Kızın bir daha hamle yapışında Brendan onun yüzünün ortasına vurdu ve kız, "S.k beni, vur bana!" dedi. Ve kızın ona yeniden saldırmasından sonra, bu hiç de kötü bir fikir gibi gözükmemeye başladı; özellikle de Brendan yüzünde kan olduğunu hissettiğinde. Kız ona tırnaklarıyla gerçekten saldırıyor, o ona vuruyor ve kız, "S.k beni, vur bana, s.k beni, vur bana!" diye sürekli bağırıyor ve her şey daha gürültülü, daha ıstıraplı ve daha da tahrik edici oluyordu, çünkü bu tam da kızın ona yapmasını söylediği şeydi. Derken, böyle bağırış çağırışlarla Brendan onun içinde geldi ve sonra kız birdenbire durdu. Her şey birden duruverdi. Kız, tümüyle sakin yatıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Oda tamamen karanlıktı ve Brendan, kızın acaba bir nöbet mi geçirdiğini ya da kendinden geçmiş mi olduğunu, yahut bir bardak suya falan mı ihtiyacı olduğunu merak etti. Derken, kızı üzerinden yuvarlayıp, "Maggie?" diye fısıldadı.

Maggie bir kolunu uzatıp, adeta, "Sorun yok, ben iyiyim" dercesine, ona hafifçe dokundu ve Brendan bir süre sonra yatak çarşafının kımıldadığını hissetti ve kapının açılıp kapanma sesini işitti. Aradan bir iki dakika geçti ve Brendan borulardaki su sesini bekledi, ama ses gelmedi. Bunun yerine güm diye çarpılan bir kapı sesi işitti, ses o kadar yüksekti ki dairenin duvarlarını sarstı ve sonra, yakınlarda, çok yakınlarda, fazlasıyla yakınlarda, çığlık atan birinin sesi geldi. Brendan işlerde iyi gitmeyen bir şeyler olabileceğini düşündü. Başucu lambasını yakıp yastığın üzerindeki kanı, elindeki kanı gördüğünde, aynaya bakıp yüzündeki kanı gördüğünde, işlerin hiç de iyi gitmediğini anladı. Giysilerini aradı ve panik içinde onları giyinmeye koyuldu. Hepsini de yanlış giymişti ve hiçbiri de ona uymuş gibi görünmüyordu. "Hey, ne diye başka birinin elbise-

lerini giyiniyorum?" Ama mücadele etti ve sonunda başardı. Sokak kapısına koştu ve ne derler diye aldırış etmeden onu güm diye kapattı. Arabasının yanına vardı. Kontak anahtarını çevirirken, en küçük bir kuşkusu bile olmadan, bundan sonra işlerin bir daha asla istediği gibi olmayacağını biliyordu.

Müfettiş yardımcısı, aynı pansiyona bu ay ikinci kez uğramasının garip olduğunu düşünüyordu. Tanrı'nın cezası futbolcular! Kabadayıların oynadığı, ayaktakımının seyrettiği lanet olası oyun! Müfettiş yardımcısının en sevdiği oyun kriketti. Başı belaya giren bir kriket oyuncusunu son kez ne zaman duymuştunuz? Oysa futbolda... Belki de onlara gösterilen büyük dalkavukluğun nedeni buydu: Akıllarına gelen her şeyi yapabileceklerine inandırıyordu onları bu oyun. Eğer yakından incelerseniz, Londra'daki futbolcuların yarısının muhtemelen bir sabıkası vardı ya da en azından olması gerekiyordu. İşte elinde, bir başka çiftin vakası vardı. Aynı pansiyonu paylaşan çürük elmalar. Kavga çıkarmaktan hoşlanan İrlandalı oğlanla hayırın hayır anlamına geldiğini kafasına bir türlü sokamayan renkli oğlan. O kızın durumu çok kötüydü. Şu anki cezalandırma ortamı göz önünde tutulursa, üç yıldan beş yıla kadar hüküm yiyebilir diye düşündü müfettiş yardımcısı.

Polis, Brendan Domingo'ya tamamen kurallara uygun olarak davranmıştı. Albion'daki barmen onun kim olduğunu bilmiyor olsa bile, onlar biliyorlardı. "İçinden ne geçerse geçsin, onun kılına dokunma. Bu dava kendi başına reklam yapacak. Hatta bir süre ona, efendim bile deriz; yani, onu suçlayana kadar demek istiyorum. Bizimle gelip ifadenizi vermenizi istiyoruz, efendim." Brendan da çok nazik davranmıştı. Bir avukat istemesi gerektiğini düşünüyordu, ama tanıdığı hiç avukat yoktu, bu yüzden patrona telefon edip edemeyeceğini sordu. "Daha sonra edersiniz, oğlum, problem değil, karakoldan da edebilirsiniz. Önce bir ifadenizi alalım, sonra kimi isterseniz arayabilirsiniz." Brendan, "Pekâlâ" dedi ve onlarla gitti. Bir kavgaya karıştığını söylediğinde Danny ile Bayan Ferris'in bunu anlayana kadar ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordu; tabii, lafın gelişi böyle söyleyecekti.

Evet, Maggie diye birini tanıyordu. Hayır, onun soyadını bilmi-

yordu. Hayır, onu uzun süredir tanıyor değildi. Evet, doğruydu, dün gece ilk kez Albion'da tanışmışlardı. Evet, onun dairesine gitmişti. Evet, onunla cinsel ilişkide bulunmuştu. Evet, onun rızasıyla olmuştu.

"Yüzünüzdeki bu izler nasıl oldu?"

"Beni tırmaladı."

"Görünüşe bakılırsa sizi fena halde tırmalamış."

"Evet."

"Anlıyorum. Peki dairesindeyken ona herhangi bir şekilde saldırdınız mı?"

"Ona saldırmak mı? Hayır."

"Ona hiç vurduğunuz oldu mu?"

"Evet, ona birkaç kez vurdum" dedi Brendan sakince.

"Niçin vurdunuz ona?"

"Çünkü benden vurmamı istedi."

"Çünkü sizden vurmanızı istedi ha?" Müfettiş yardımcısı ifadeyi tutanağa geçiren memura doğru baktı. "Bir yüzsüze çattık" diye düşündü. Hem de ne yüzsüz!

"Evet."

"Peki sizden niye böyle bir şeyi yapmanızı istemiş olsun?"

"Bilmiyorum, şey.. fantezisi olabilirdi."

"Neyi.. neyi?"

"Evet, anlıyorsunuz, ya yataktaydık ve benden şey yapmamı istedi."

"O zaman onunla yatakta mıydınız?"

"Evet."

"Irzına geçmeden önce ona vurmadınız demek? Irzına geçerken vurdunuz sadece?"

"Onun ırzına falan geçmedim. Onun ırzına geçmiş değilim. Ona vurdum çünkü benden vurmamı istedi. Onun şeyi...fantezisi gibi görünüyordu."

"Sizinle seks yapmayı reddedince ona vurdunuz, öyle mi diyorsunuz?"

"Hayır, dediğim hiç de bu değil. Ondan.. hoşlanıyordum ben." Söylediğinin acıklı bir havası vardı, ama Brendan kendini bunu söylemek zorunda hissetti. Bir gerçek payı da yok değildi söylediğinde, eğer onlara gerçeği söylerse kendisini eninde sonunda mut-

laka anlarlardı.

"Ondan hoşlanıyor muydunuz?"

"Evet. Elbette hoşlanıyordum."

"Kızın burnu kırık, yüzünün sol yanında ciddi berelenmeler var ve azı dişlerinden biri sallanıyor. Eğer insanlardan hoşlandığınızda bunları yapıyorsanız oğlum, acaba âşık olduğunuzda ne yaparsınız merak ediyorum doğrusu."

Burnu kırık mı? Tanrım!

"Onu sadece birkaç kez tokatladım. Çünkü benden tokatlamamı istedi" diye yineledi Brendan.

"Kafa atma dışında."

"Ne?"

"Kafa atma. Hadi hadi Brendan, siz futbolcular kafa atmada çok ustasınızdır, öyle değil mi? Kafa atma? Hakem öte yana bakana kadar bekle ve sonra kafayı yapıştır. Athletic için oynadığında bir suç sayılmayabilir, ama seni temin ederim ki başka bir yerde yasalara aykırı bir davranış bu."

"Ona kafa atmadım ben. Kulaklarımdan tuttu ve başımı yüzüne doğru çekti."

"Sen onu benim külahıma anlat, oğlum!"

"Doğru söylüyorum, kulaklarımdan tuttu ve başımı yüzüne doğru çekti."

"Burnunu kıracak kadar sert mi çekti?"

"Sanırım, öyle. Eğer burnu kırılmışsa."

"Evet, burnu kırılmış. Şimdi söyleyin bana, Brendan: Böyle bir şeyi niçin yapmak istemiş olsun?"

"Bilmiyorum. Yapmış.. işte. Bilmiyorum."

"Anlıyorsun ya, oğlum, sana biraz yardımımız dokunabilir. Çok fazla değil, ama biraz. Demek istiyorum ki yol açtığı gürültü patırtı yanında ırza tecavüz çok ciddi bir suçtur, özellikle de bugünlerde. Birkaç yıl öncesine kadar, ona fazla vurmadığını ileri sürerek ve daha iyi bir hikâye uydurarak işin içinden yakayı sıyırabilirdin. Ama bugünkü ortamda, bir beş yıl yersin, oğlum. Beş yıldan yedi yıla kadar, diyebilirim. Ve bu da mesleğin için hiç iyi olmaz, öyle değil mi?"

Brendan gözlerini masaya doğru eğdi. Bir daha oynamamayı nasılsa aklından hiç geçirmemişti. Başka her şeyi düşünmüştü de

bir daha futbol oynamasına izin verilmeyeceğini hiç mi hiç düşünmemişti. Buna katlanabileceğini düşünmüyordu.

"Bu yüzden size bir tavsiyede bulunmamı isterseniz, Brendan, sanırım gerçeği söyleseniz iyi edersiniz. Bize neler olup bittiğini söyleyin ve biz de sizin için elimizden geleni yapalım."

Brendan hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım kız sizi biraz tahrik etti" dedi müfettiş yardımcısı; "Sizi biraz kışkırttı."

"Hayır" dedi Brendan, "kışkırtmadı."

"O zaman durumunuz umutsuz."

"Patrona bir telefon edebilir miyim?"

"Daha sonra, Brendan."

"Patron'a telefon etmeye hakkım yok mu?"

"Sanmam, Brendan. Hakkın varsa bile nerede yazılı olduğunu bilmiyorum. Hakkının nerede yazılı olduğunu biliyor musun sen?"

Brendan başını salladı.

"Belki de öteki memura sormalıyız, ne dersin?"

Brendan ile müfettiş yardımcısı, bütün sorgulama boyunca sessiz kalmış olan öteki memura baktılar. Memur bu kez de konuşmadı ve başını sessizce salladı.

"Yok, o da bir yerde yazılı olduğunu sanmıyor."

Brendan'ın kafası karışmıştı. Polis ona inanmıyordu, bu ortadaydı; ama ona neredeyse kibar davranıyorlardı. Yani, en azından, adilce. Ona vurmamışlardı ya da ona "siyah piç" diye hitap etmemişlerdi, ona ormanlara dönmesini de söylememişlerdi. Geçen sezondan bir anı geldi hatırına; Athletic için oynadığı daha ikinci maçtı, bir kuzey kentine deplasmana gitmişlerdi ve birisi sahaya, tam onun yanına bir muz fırlatmıştı. Eğer o taraftarı eline geçirecek olsa, suratına bir kafa yapıştırabilirdi. Ama o, sarı kart görmek dışında, sahada her zaman sıkıntılı durumların dışında kalmıştı; kötü eleştiriler aldığı olmuş, bazen kendisi eleştirilerde bulunmuş, ama hiç kimseye kasten kötü bir şey yapmaya çalışmamıştı. Sahanın dışında da sıkıntılı durumların dışında kalmıştı. Ta ki bu olaya kadar. Tam her şeyin biraz iyi gider göründüğü ana kadar.

Onu küçük bir odaya götürdüler, soyunmasını söylediler ve yalnız bıraktılar. Polis doktoru gelene değin bir yarım saat kadar iç çamaşırlarıyla oturdu. Doktor ona iç çamaşırlarını çıkarmasını söyledi,

sonra onu iyice bir muayene etti. Baştan aşağı. Doktor, ara sıra not almak için durup muayenesini sürdürürken hiçbirisi bir şey demedi. Doktor özellikle Brendan'ın yüzüne, kaburgalarına ve kamışına dikkatini yöneltmişti. "Şeyime niye öyle bakıp duruyor" diye düşündü Brendan; "Yaptığımız şeyi yadsımış değilim." Belki de doktor ibnenin tekiydi. Brendan kendini bitkin hissediyor ve aynı zamanda da kendini artık hiçbir şeyin şaşırtamayacağını düşünüyordu.

Sonunda doktor konuştu.

"Şimdi yeniden giyinebilirsiniz."

Bir saat kadar sonra, yeniden iki polis görevlisine götürüldü. Yine, aynı kişi konuştu. "Öteki herhalde insana dayak atmak için var" diye fikir yürüttü Brendan içinden.

"Şey, çok karışık bir durum bu."

"Evet."

"Bahse girerim ki bu işe nasıl bulaştığınızı merak ediyorsunuz."

Brendan bunun bir soru olduğunu düşünmüyordu, bu yüzden yanıt vermedi.

"Eminim ki bu işe nasıl bulaştığınızı merak ediyorsunuzdur dedim?"

"Evet."

"Pekâlâ, sizin için bir tahminde bulunayım, Brendan. Bu kızı pub'dan kaldırdınız, bunun iyi bir başlangıç olduğunu düşündünüz; o sizi bir kahve içmeye davet etti, bunun bir yeşil ışık olduğunu düşündünüz; biraz öpüşüp koklaştınız, kız vaktin biraz geç olduğunu söyledi, bunun için hiçbir zaman çok geç olamayacağını söylediniz; o hayır dedi, siz onun evet demek istediğini düşündünüz; o yine hayır dedi, ona biraz vurdunuz ve o da size biraz vurdu, derken ona kafa attınız ve o sustu. Herhangi bir şey söylemediği için, eğer hayır demiyorsa evet diyor olmalı diye düşündünüz ve sonra onunla işinizi gördünüz. Bu söylediklerime birkaç ayrıntı ekleyin ya da çıkarın, her şey böyle oldu değil mi? Haksız mıyım yoksa, haksız mıyım?"

"Bir kere, onu pub'tan kaldırmadım; sadece sohbet ettik. Beni kahve içmek için evine davet etmedi; kahvesi falan da yoktu. Hayır, evet ya da herhangi bir şey söylemedi. Böyle olmadı. Ona hiç vurmadım.. yani, bana vurmamı söylediği zamanlar dışında diyorum."

"Pekâlâ Brendan, bana gerçekten de yardımcı olduğunuzu söyleyemem. Şu anda ırza geçme ve ciddi vücut hasarı suçlamaları söz konusu; kızın dairesini incelediğimizde hırsızlık suçlamasına ilişkin kanıtlar da bulabiliriz, bunları bulamazsak bile bir üçüncü unsur olarak, hırsızlığa teşebbüs suçlamasını getirebiliriz. Biliyor musunuz, ben üçlü suçlamalardan hep hoşlanmışımdır; her nasılsa, daha temiz oluyor bu yöntem. Bu yüzden gidip güzel bir odada sana eşlik edecek bir polis memuruyla birlikte birkaç saat otursun, oğlum. Sonra o koca yün yumağı kafanı şöyle biraz sallarsın, dönüp beni görebilirsin ve ben de seni suçlarım, tamam mı?"

Brendan, lafı ne zaman, onu sorgulayan kişilerle aynı renkte olmadığı gerçeğine getireceklerini merak etti.

"Peki o zaman patrona telefon edebilir miyim?"

"O zaman patrona telefon edebilirsin. Eğer patronun, başına gelenleri ağzından duymak istediğini düşünüyorsan tabii."

Sonunda Brendan patrona telefon etmedi. Pazar günü öğleden sonra, Bayan Ferris karakolu arayıp da Bay Domingo'nun onlara soruşturmalarında hâlâ yardım etmekte olduğunu öğrendiğinde, patrona telefon eden Danny Matson oldu. Jimmy Lister saat altıya doğru karakola geldi ancak oyuncusunu görmesine izin verilmedi. "Olmaz, bize soruşturmalarımızda hâlâ yardım ediyor" denildi. Oysa, Brendan'ın son üç saattir bütün yaptığı, gözlerini radyatöre dikmek ve Maggie'nin niçin öyle davrandığını merak etmekti. Jimmy Lister yarım saat içinde yanında bir avukatla dönüp geleceğini söylediğindeyse polisler, buna diyecekleri kesinlikle bir şey olmadığını belirterek "Ancak sabaha kadar hiçbir şey olmayacağı ortadayken bir pazar gecesi avukat getirtmek biraz anlamsız olmaz mı?" dediler. Eğer Bay Lister saat onda bir avukat getirirse, Bay Domingo suçlandığında her ikisi de orada olabilirdi. "Suçlanacağını nereden biliyorsunuz?" "Tabii ki suçlanacak" dedi masada oturan müfettiş yardımcısı. "O kızın durumunu bir görmeliydiniz." "Dün gece Alaska'da olduğunu kanıtlayabilse bile suçlanacak."

Jimmy Lister avukatıyla birlikte döndüğünde, Duffy aklına gelen küçük bir fikrin ardına düşmüştü. O zamana değin tümü de hiçbir işe yaramayan, birkaç küçük fikirden biriydi bu; işin kötüsü, şu

sıralar aklına hiç büyük fikir falan gelmiyordu. Jimmy Lister'ın maaşını paylaşmaya başladığında sorduğu bütün sorulara hâlâ hiçbir çözüm getirebilmiş değildi: Birileri Danny Matson'ı niçin maçlardan uzaklaştırmak istesindi ki? Birileri Melvyn Prosser'ı niçin alt etmek istesindi ki? Birileri niçin kulübün küme düşmesini istesindi ki? Ve bu üç niçine, doğal olarak, üç tane "kimin tarafından" sorusu da eşlik etti. Altı soru vardı, hiç yanıt yoktu. Bay Joyce'le bilek güreşi yapmak gibi bir şeydi bu: Kolunuz saat on iki açısının ötesine geçemiyor ve marmelatlı sandviç kaçınılmaz gözüküyordu.

Bay Joyce'un bunlarla bir ilgisi var mıydı? Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi, Bay Bullivant'la Layton Road sakinlerini bir şekilde destekliyor muydu? Acaba başka bir takım Athletic'i zor duruma düşürerek küme düşme hattından çıkmaya mı uğraşıyordu? Bu biraz fazla abartılmış bir şey gibi gözüküyordu. Birilerinin Brendan Domingo'yu satın almak istediği ve Athletic'in para bulmaya can atacağı sezon sonunda onlarla bir pazarlık yapmayı umabileceği söz konusu olamaz mıydı? "Brendan çok iyi, çok dürüst bir futbolcuydu" diye düşündü Duffy; ayrıca, iriyarı biri olmasına karşın çok hünerliydi; ancak keşfedilmemiş bir dâhi falan da değildi. Onun bir Birinci Lig oyuncusu olabileceğinden bile kuşkuluydu Duffy. Başka ne olabilirdi peki? Belki de kulübün mali durumu ya da başka şeyler hakkında Melvyn Prosser'a birkaç soru sorması gerekiyordu; tabii Melvyn Prosser'ın ona her zaman doğruyu söylediğini varsayacak olursa. İşin güçlüğü buradaydı. Futbol kulüpleri bazı bakımlardan kamuya çok açık, ama sahne arkası meselelerde çok özeldiler; hiç kimseye hiçbir şey söylemeleri gerekmiyordu ve çoğunlukla da bir ilke olarak söylememeyi yeğliyorlardı. Gazetelerde, CITY'DE YÖNETİM KURULU DEĞİŞİKLİĞİ diye okurdunuz. Ama yöneticiler locasında birisi bazı tanıklar önünde boğazı sıkılarak öldürülmedikçe bu olaydan hiçbir şey dışarıya sızmazdı. İnsanlar "sağlık gerekçeleriyle" emekli oluyorlardı; "yönetim kuruluna daha etkili bir çalışma alanı" yaratabilmek için yeni mevkiler oluşturuluyordu; "takıma taze kan getirebilmek için" başkan değiştiriliyordu ve altı ay kadar bir süre sonra bunu herkes unutmuş oluyordu. Ve çevrede sağda solda, eğer vaktiniz varsa bu olup bitenlere ilişkin size bir hikâye anlatabilecek, kaşmir paltolu bazı kırgın adamlar vardı. Ama çoğu kişinin vakti yoktu.

Belediye binasında ona işaret levhalarını izlemesini söylediler. Victoria gotiği tarzında yapılmış bazı kasvetli binaların arasından yürüyüp bir avluya çıktı, bir asfaltı geçip altmışlarda özel bir amaçla yapılmış bir binalar blokuna vardı: Planlama Şubesi'ydi burası. Halktan buralara kadar gelmiş olanlar birer bela olup çıkabiliyorlardı. Bir başka deyişle söylenecek olursa, Planlama Bölümü'nün yapmakta olduğu, yapmak üzere olduğu ya da yaptığı şeyleri denetlemek istiyorlardı. Planlama Şubesi onları başından savamıyordu –yasal bazı yükümlülükleri vardı–, ama kamu tarafından dosyalara demokratik bir şekilde ulaşma, vakit kaybına neden olmanın bir başka şekliydi sadece. Ne var ki, en azından yeşil süet montlu bu karakter ne istediğini bilir gözüküyordu.

Planlama Şubesi'ndeki görevli ona dosyayı getirdi. İşte her şey oradaydı: Athletic'in sahasının bitişiğindeki iki araziyi kapsayan bir bölgeyle ilgili olarak genel bir planlama başvurusunda bulunulmuştu. Duffy'nin yavaş yavaş açtığı krokiler Layton Road sakinlerinin oturdukları yerler için stilize bir gelecek tasarımını gösteriyordu: Bir alışveriş merkezi, spor tesislerinin ve barların bulunduğu bir dinlenme merkezi, altta büroların bulunduğu sekiz katlı bir blok; yetişkin ağaçlar, çeşmeler, zikzak şeklinde siyah-beyaz kaldırımlar. Hatta, mimarlar tarafından tasarımlanmış ve gökyüzüne doğru uçan birtakım gösterişli güvercinler.

"Aman Tanrım!" dedi Duffy.

"Aradığınız *bu* mu?" diye onu doğrulayacak oldu Planlama Şubesi'ndeki görevli kadın. Kadın, Duffy'nin tepkisinden ötürü keyiflenmiş, hatta taşkın bir sevinç göstermişti. Normalde insanlar çizimleri tersinden tutup homurdanıyorlardı.

"Ne anlama geldiğini söyleyebilir misiniz bunun bana?"

"Şey, genel planlama izni için bir başvuruda bulunulduğu anlamına geliyor."

"Bunları ne kadar zaman içinde inşa edebilirler?"

"Buna yanıt vermek güç. Daha bu ilk adım. Önemli bir adım, ama sadece bir ilk adım. Genel bir plan bu sadece. Onaylanması gerekiyor, sonra nâzım plan izni var ve onun da onaylanması gerekiyor."

"Ama esas olarak, kulüp, bu arazilerden birini, sonra bitişiğindekilerden birini ele geçiriyor, sonra işe girişip bu binaları yıkıyor

ve yerlerine yenisini inşa ediyor, öyle mi?"

"Öyle sayılır. Demek istiyorum ki, bir kamu incelemesi yapılabilir; buysa, tasarıya ve itirazlar olup olmadığına bağlı. Ama öyle ya da böyle, bunun kulüple bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Nasıl yani?"

"Şey, başvuru Hess Ev Holding adına yapılmış. Tabii bu, futbol kulubünün şirket adı değilse. Ama böyle olduğunu sanmıyorum ben."

"Sizi yanlış anlamadıysam, lütfen söyler misiniz bana; bir kimse aslında sahip olmadığı bir araziye planlama izni almak için başvuruda bulunabilir mi?"

"Aa, tabii."

"Demek oluyor ki pekâlâ Buckingham Sarayı'nı bir gay kulübüne çevirmek için bir başvuruda bulunabilirim ve bu başvuru usüllere uygun olarak alınıp gözden geçirilir, öyle mi?"

"Kraliyet arazileriyle ilgili olarak bazı problemler çıkabilir, ama ilke olarak yanıtım evettir."

"Böyle bir şeyi niçin yapmak isteyeyim?"

"Bilmiyorum. Ben zaten yeterince gay kulübü olduğunu düşünüyorum." Kadın Duffy'ye biraz soğuk bir tavırla gülümsedi. En aklı başında görünenlerde bile biraz kaçıklık olabiliyordu.

"Hayır, demek istiyorum ki, planlama açısından ne gibi avantajları vardır?"

"Şey, formaliteleri hızlandırabilir. Çoğu kişi bu yüzden henüz sahip olmadıkları arazilere planlama izni almak için başvuruda bulunuyor. Bir çeşit tulumbanın suyu konulmuş oluyor. Sahiplik değişikliği gerçekleşir gerçekleşmez işe başlayabileceğiniz anlamına geliyor bu."

"Bu aşamada başka ne yapmaları gerekiyor?"

"Büyük bir gizli düzen bu. Önce belediye kurul görevlileriyle bazı görüşmelerin olması gerekir. Bilirsiniz ya, yangın, binalara giriş çıkışlar, drenaj sistemi gibi meseleler. Onların nelere izin verilebileceği konusunda belli fikirlere sahip olmaları gerekir."

"Özel görüşmeler mi?" Duffy rüşvet olarak verilen banknotların hışırtısını işitti.

"Özel mi? Elbette. Uygunsuz bir yanı yok özel görüşmenin. Tamamen normal."

"Özür dilerim, herhangi bir yasadışılığı kastetmiyordum." Duffy, bir kimsenin, neler yaptığı başkaları tarafından anlaşılmadan, nereye kadar gidebileceğini anlamaya çalışıyordu. "Peki, bütün bu işler kamuya mal olana kadar ne kadar bir süre geçiyor?"

"Bunu söylemesi zor. Bu biraz da Planlama Şubesi'nin toplantı programına bağlıdır. Yazın işler biraz yavaş. Sadece tahminde bulunuyorum, ama diyebilirim ki bu planı üç dört haftalık bir süre içinde yayımlamamız gerekebilir."

Tam futbol sezonunun bitiminden sonra. Güzel.

"Peki şu anki aşamadan ilk tuğlayı koyana değin ne kadar bir zamanın geçmesi gerekebilir?"

"Bunu bilemem. Çok şeye bağlı bu."

"Ama diyelim, her şey gerçekten düzgün giderse. Diyelim, hiç itiraz olmazsa. Üç ay falan içinde.. çok şey yaptırabilirler mi?" Hazirandan eylüle, yaz dinlencesi. Holiganlar bile uzaklardaydılar, İbiza'da kafa çekiyorlardı. "Vay anasına be, Wayne! Biz yokken birileri Athletic'in sahasını kapmış. Demek korkutulmuşlar."

"Herhalde bir hayli bürokratik işlemle uğraşmak zorunda kalırsınız."

Bir sonraki durak, City Road'daki Şirketler Odası'ydı; buradakiler, Duffy'nin radikal ve düzene muhalif bir gazeteden gelen araştırmacı bir gazeteci olduğunu sanıyorlardı. Birkaç yıl öncesine kadar ne istediklerini bilen ve saygılı bir tarzda giyinmiş insanlarla karşılaşıyordunuz hep. Bugünlerde ise kafadan çatlak ihtiyarın –ya da daha kötüsü, gencin– biri içeri dalıyor ve şunu bunu istiyordu. "Merhaba, ben ayda bir yayımlanan *Paranoid* dergisinden geliyorum, bu sayı kent skandallarından yana biraz haber sıkıntımız var, bize bir yerlerden güzel bir çıkar çatışması haberi bulabilir misiniz, lütfen?" İstekler her zaman bunun kadar kötüydü.

Duffy mikrofilm kataloğunu karıştırdı, ücret olarak alınan parayı ödedi ve mikrofişi gelene değin araştırma odasında yarım saat bekledi. Hess Ev Holding. 1974 kayıtlı. Sicil Bürosu, Hess Ev W3. Yöneticiler Listesi. Ba-ka-lım ney-miş. Ba-ka-lım ney-miş. Duffy okudu. Bak hele, bak hele. Bayan C.R. Magrudo. Derken aklına kazançlarını kontrol etme düşüncesi geldi. Son iki yıl için hiç kazanç bildirilmemişti.

O öğle sonrası Jimmy Lister'a telefon ettiğinde patron oldukça

uzaklarda gözüküyordu.

"Sanırım bir şeyler buldum, kesinlikle bir şeyler bulmuş olabileceğimi düşünüyorum" dedi Duffy.

"Aa, öyle mi? Kraliyet mücevherleri mi bulundu?"

"Ne olduğunu şimdi söylemeyeceğim. Gelip seni görmeyi yeğlerim."

"Aa, olur."

"Bir sakıncası var mı?"

"Elbette ki yok. Ama ne bulmuş olursan ol, Duffy, fark etmez. Brendan'ı ırza geçmekle suçlamış bulunuyorlar."

Duffy oraya vardığında, Jimmy Lister'ın frikik atışı çalıştırmak ya da öyle bir şeyler yapmak için çocuklarla birlikte sahada olması gerekiyordu; ama o hâlâ masasında oturuyor ve yaslı yaslı, bundan sonraki kötü şeyin olmasını bekliyordu.

"Her şey bitti" dedi, Duffy karşısına geçip otururken, "her şey darmadağın oldu. Önce Danny, sonra Brendan, şimdi de semt sakinleri mahkeme uyarılarını yaptılar..."

"Ne zaman yaptılar bunu?"

"Bu sabah. Layton Road girişi sezon sonuna kadar kapalı. Temyize gitme hakkı verildi, ama çok geç kalmamak gerekiyor. Her şey bitti, Duffy. Kulüp bir U kavşağına girdi. Bren'ın başına gelenden söz ettiğimde taraftarları görmeliydin bu sabah. Dünyanın sonu. Bunu biliyorlardı. Buradaki ihtişamlı menajerlik hayatımın bana Abu Dabi'den teklifler yağdıracağını falan da sanmıyorum, bilesin."

"Durumu nasıl karşılıyor?"

"Bren mı? Komik ama, çok da kötü karşılamıyor. Yani, bunu yapmadığını söylüyor. *Elbette* yapmadı bunu. Bren'i kendi çocuğum gibi tanırım. Eğer yapmadığını söylemeye devam ederse, sonunda ona mutlaka inanacaklarını düşünüyor gibi. Oysa kavrayamadığı şey şu ki, eğer bu işi yapmadığını söylemeye devam ederse sonunda onun küstahlaştığını düşünecekler."

"Ne zaman çıkıyor mahkemeye?"

"Şey, yarın, ilk olarak. Sonra cezaevine geri götürülecek, sonra bir kez daha geri götürülecek, böyle işte."

"Hiç kefaletle serbest bırakılma şansı yok mu?"

"Fazla yok dedi avukat. Bugünlerde olmuyormuş. Gazete baş-

lıklarının ne olduklarını bilirsin; SANIK IRZ DÜŞMANI SOKAKLARDA DOLAŞMAKTA ÖZGÜR; bu tür şeyler işte. Her zaman efendi biri olan Brendan için bile, bunu yapacaklarını sanmıyorum."

"Eğer kefaletle serbest bıraktırsak, oynatır mıydın onu?"

"Olur mu, Duffy! Hiç yolu yok. Hiç yolu yok. Çocuk için adil bir şey olmazdı bu. Olmazdı. Ona tribünlerden ne yapacaklarını biliyor musun? Çocuğun canına okurlardı. Bobby Moore'u bir hatırlasana."

Duffy anımsadı. 1970 Dünya Kupası, İngiltere takımının kaptanı, bir başka kıtada bir mücevherci dükkânında bir olay ve bir sonraki sezon boyunca, Bobby Moore ne zaman sahaya çıkacak olsa, kulaklarda "Clementine" şarkısının ezgisi ve "Bilezik nerede, bilezik nerede, bilezik nerede, Bobby Moore?" diye şarkı söyleyen taraftarlar. Oysa Bobby Moore sütten çıkmış ak kaşık kadar masumdu.

"Çocuğu oynatamazdım, Duffy, beni bundan daha fazla ne korkuturdu bilmiyorum, öteki kentlerdeki taraftarlar ya da Layton Road tribününün sadık taraftarları. Çocuğun derisini yüzerlerdi."

"Onu bundan sonra ne zaman göreceksin?"

"Yarın, öbür gün. Emin değilim. Demek istiyorum ki, besbelli, sadece bir kulüp meselesi değil bu, aynı zamanda bir aile meselesi. Yaşlı annesi oğlu için sürekli gözyaşı dökerken ve beş altı yıl demir parmaklıkların arkasında kalacak çocuğu gözlerimin önündeyken, 'Lütfen Brenciğimi geri alabilir miyim?'diyerek oralara gidemem."

"Onu bir daha gördüğünde, kızın adını ve yaşadığı yeri öğren."

"Ne için?"

"Öğren işte, Jimmy." Lister, Duffy'nin tutumuna şaşırdı; birdenbire çok işbilir bir havaya bürünmüştü Duffy. Tamamen şaşırtıcı değildi bu. Jimmy için işler kötü gittikçe, Duffy için daha iyi gidiyordu.

"Yasaları falan çiğnemek olmaz mı bu? Yani demek istiyorum ki, tecavüze uğrayan kurbanların adlarını gizli tutmak diye bir şey yok mu?"

"Bu sadece gazetelerde adını yayımlamamakla sınırlı. Bak, bu işi Bren'ın yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, düşünmüyorum" dedi Jimmy Lister, gerçi aslında Bren'ın bunu yapmış olabileceğini düşünüyordu.

"Ben de düşünmüyorum" dedi Duffy, gerçi mesleki bir ilke olarak herkesten her şeyi bekleyebiliyordu. "Bu yüzden eğer onun masum olduğunu biliyorsak, niçin oyuna getirildiğini ortaya çıkarmamız gerekiyor, öyle değil mi?"

"Eğer öyle söylüyorsan."

"Bana kızın adını ve nerede yaşadığını bul. Ya Brendan'dan ya da avukattan. Eğer sorarsa ona herhalde söylemek zorunda kalacaklardır."

"Pekâlâ, Duffy. Lütfen maaşımı geri alabilir miyim diyecektim; ama görüyorum ki onu kazanmıyorum, bu yüzden onu sen alabilirsin."

"Teşekkürler. Peki, başkan odasında mı?"

Melvyn Prosser önceki gibi, üzerinde paltosu, masasının yanında ayakta duruyordu. Ancak, bu kez, acelesi olan bir işadamına benzemiyordu; gemisi batmakta olan ve bunun önünü almanın en iyi çaresinin kaba yünlü kumaştan yapılma, denizci kabanını giymek olduğunu düşünen bir kaptana benziyordu.

"Hâlâ bizimle birlikte misiniz, Bay Duffy? Şimdi her şey biraz ellerinizden çıkmış değil mi?"

"Bir kısmı çıktı, sanırım. Ama bir şeylere tutunabileceğimi düşünüyorum."

"Son altı maçımızın her birinden üç puan almamız için sihirli bir yol mu biliyorsunuz?"

"Keşke bilebilseydim, Bay Prosser, keşke bilebilseydim. Hayır, niye böyle düşündüğümü bilmiyorum..." Bundan sonra ağzından çıkan sözcükleri söylerken Bay Prosser'a dikkatle baktı. "Ama planlama izni konusunda bilgi sahibi oldum."

Melvyn Prosser'ın, alnında dikey bir yara olan geniş etli yüzü, dikkatli bir gözlemci gözüyle, onun Brendan Domingo konusunda hâlâ kaygılı olduğunu dışavuruyordu.

"Hangi planlama izni?"

"Athletic sahasının tamamının ve Meadow Lane'in bitişiğindeki iki arazinin genel planlama izni için bir başvuruda bulunulduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum, Duffy. Ne çeşit bir şeyden söz ediyoruz?"

"Büyük bir iş. Alışveriş merkezi. Bürolar. Daireler. Dinlenme merkezi."

"İyi bir fikre benziyor bu" dedi Melvyn Prosser, sakin bir tonda. "Bu dökümtüleri haritadan ne kadar çabuk silerlerse, o kadar iyi."

"Hey, *patron*!" diye karşı çıktı Jimmy Lister.

"Özür dilerim, oğlum Jim, bu kulübü ne kadar sevdiğimi bilirsin. Maçları seviyorum, kulübü seviyorum. Bu kulüp için her şeyi yaparım, ama insan bazen cesaretini yitirmekten kendini alamıyor."

"Elbette, patron."

"Demek istiyorum ki, kendi katkılarımı gözümde büyüttüğümü düşünmeyin sakın. Her kulüp, oyunculardır, takımdır, öyle değil mi? Oyuncular, taraftarlar, önemli olan bunlardır. Ve sonuçlar. Eğer sonuç elde edemezsen mutlu bir kulübe sahip olamazsın. Ama ben her zaman kulübün arkasında oldum ve elimden gelen her şeyi yaptım."

"Elbette yaptın patron, elbette yaptın. Kulübü her zaman destekledin."

"Yok yok, ben, benim yerimde olan herhangi bir başkanın da yapabileceğini yaptım sadece."

"Bütün faturaları ödemek gibi" diye düşündü Duffy. "Jimmy Lister'ın ve dolaylı olarak da benim ücretlerimi ödemek gibi." Duffy'nin dikkatini, Melvyn Prosser'ın bir futbol kulübünün nasıl olması gerektiğine ilişkin genel tasavvurunda menajerin rolünün hiç geçmemesi çekmişti. Jimmy Lister'ın bunu fark edip etmediğini merak etti.

"Her neyse, Bay Prosser, sözüme devam edeyim mi?" Duffy, keşfinin yol açtığı heyecanın Melvyn Prosser'ın filozofça laflarıyla bir hayli gölgelendiğini hissetmişti.

"Ah, devam edin, elbette devam edin."

"Athletic'in sahası ve bitişiğindeki iki arazi için genel planlama izni başvurusu Hess Ev Holding adlı bir şirket tarafından yapılmış."

"Bunları hiç duymamıştım" dedi Prosser.

"Hess Ev Holding'in ilginç bir Yönetim Kurulu var" dedi Duffy. "Aralarından birinin adı listede Bayan C.R. Magrudo olarak geçiyor."

"Charlie'nin karısı mı?" Melvyn çok sevinmiş görünüyordu. "Charlie'nin karısı mı?" Derken kahkahalarla gülmeye başladı.

"Vay pezevenk vay! Vay pezevenk Charlie Magrudo vay! İnsan buna ancak güler, öyle değil mi?"

"Niçin?"

"Niçin mi? Çünkü Charlie'nin yaptığı bir şaka bu. Planda başka bir şey olmadığından falan eminsiniz değil mi? Bir deniz feneri, bir yükleme iskelesi, bir havaalanı ya da onun gibi bir şeyler falan?"

Duffy, Melvyn Prosser'a biraz bozulmuştu.

"Bakın, Bay Prosser, eğer yanlışım varsa düzeltin beni. Birileri bu kulübün altını oymaya çalışıyor. Size hiç düşmanınız olup olmadığını sormuştum. Charlie Magrudo'nun adını vermiştiniz. Anlıyorum ki Charlie Magrudo, karısı aracılığıyla, bu arazide genel planlama izni almak için başvuruda bulunmuş."

"Evet, güldüğüm için özür dilerim, Bay Duffy" dedi Prosser ve yine de gülmeyi sürdürdü. "Ama bütün bunlardan ne çıkarıyorsunuz?"

"Charlie Magrudo'nun bu kulübü ucuza almak ve ona istediği şekli verebilmek için altını oymaya çalıştığını."

"Hmmm. Evet, teorinize gereken ciddiyetle yaklaşmadığım için özür dilerim. Ama lütfen siz de ağzınızdan çıkan sözcüklere dikkat edin, takımın banyosunda değiliz burada. Mesele şu ki, Charlie Magrudo'nun altına giyecek donu bile yoktur."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Altına giyecek donu olsa, sokaklarda donsuz dolaşmak zorunda kalmazdı. İflas etmiş durumda o. Elbette, resmen değil. ama sabahın sekizinde takım elbisesini elinden alabilmek için kapısına dayanacakları kadar. İşte bu yüzden Bayan Charlie'nin adı her yerde. Kocasının geriye kalan tek donunu ufak çantasında saklıyor, onu arada sırada çantasından çıkarıyor ve zavallı Charlie'ye gösteriyor." Melvyn yeniden kıkırdamaya başlamıştı.

"Ona bir ihalede kazık attığınızı söylemiştiniz."

"Aa, o mu? Yok, fazla önemli bir şey değildi; normal bir iş prosedürü sadece. Charlie'ye attığım gerçek kazık Bayan Charlie'yle ilgiliydi, yıllar geçti aradan. Bir hayli kanlı bıçaklı olduk, ama birbirimizi bağışladığımızdan eminim."

"Neydi bu kazık?"

"Ah, bunu sormanız gerekmez, öyle değil mi? Orta parmağınız-

la ne yaparsınız?"

"Anlayamadım."

"Bugün pek de zeki değiliz galiba? Bakın, Charlie Magrudo konusunda mesele şu: Eğer bu kulüp tamamıyla satılığa çıkacak olsa, o, eğer bir bankadan borç alırsa –ki ben buna pek ihtimal vermiyorum– ancak tuvaletlerin yarı hissesi için pey sürebilir. Maksimum o kadar."

"Bilmiyorum ama bir destek falan.. alamaz mı yani?"

"Bu iş siciliyle alamaz Charlie."

"Ama... *Chronicle*'da dosyasını baştan sona okudum ben. İşlerini büyütmekte olan bir işadamı olduğu yazıyor."

"Bunu nasıl yaptığını söyleyeyim size. Muhabire bir içki ısmarlamak denir buna. Yakanda kepek varken ortalıkta dolaşmamak denir buna. İçine yirmi beş papel konulmuş şarap listesini muhabire uzatmak denebilir de denmeyebilir de buna... Ben şahsen, Bayan Charlie'nin yasalara uygun olarak evlenmiş kocasına ya da basın elemanlarının dürüstlüğüne çamur atmak istemem."

"Bak hele!"

"Buna aynı zamanda gazetelerde okuduklarınıza inanmamak denir."

"Bak hele! Peki bunu niçin yapmak istesin?"

"Dediğim gibi, tipik bir Charlie şakası bu. Yani, eskiden yaptığı şeylere benzeyen bir şaka. Doğruyu söylemek gerekirse, onu yıllardır görmüş değilim. Ama öyle görünüyor ki onu bulaştırdığım o küçük belediye kurulu işi için intikam almaya çalışıyor. Bu planı devreye sokuyor, sonra biraz bekliyor, derken keyfinin yerinde olmadığı bir gün, birine *Chronicle*'a telefon ettirtip şöyle dedirtiyor: 'Athletic'in sahasını yıkıp yerine bir yarış pisti yapacaklarını biliyor muydunuz?' Ve bundan büyük bir hikâye çıkarmaları gerekir, öyle değil mi? Eğer haberler kesatsa, bir ön sayfa skandalı. Ve ben gazeteyi elime aldığımda yüzümün neye benzeyeceğini düşünüyor Charlie. Tam da Charlie'den beklenebilecek bir şey!"

"Bak hele!"

"Doğrusu, güzel bir girişim" diye iyicil bir tavırla yorumda bulundu Prosser.

"A-ha."

Duffy arabayla eve giderken, "Tipik" diye düşündü; "Çok ti-

pik." Bütün sabahı gerçekten de parlak bir fikrin ardında koşarak geçirmek, aradığın şeyi bulmak, dönmek ve sonra da başka bir şeyle karşılaşmak: Çok daha önemli bir şey ortaya çıkmış ve kendi parlak fikri ardı sıra gelen gerçek bir fino köpeğine dönüşüvermişti.

Carol son zamanlarda daha sık uğruyor gibiydi. Duffy bunun kendisinden mi, yoksa ondan mı kaynaklandığını bilemiyordu. Kendisi mi onu daha çok istiyor, yoksa o mu daha fazla çıkageliyordu? Belki de yaşamının sormaktan hoşlanmadığı yanları şu sıralar pek faal değildi; belki de Robert Redford uzaklardaydı ve Carol'ı çok fazla akşam yemeğine çıkaramıyordu. Öte yandan, Timsah Kulüp'teki etkinlikleri şu sıralar biraz kesintiye uğradığı için, farkına varmadan onu eve daha çok davet ediyor da olabilirdi. Ya da bunların her ikisinin bir karışımı olabilirdi.

"Bir ırza geçme olayında kefaletle kurtulma şansı nedir?" diye sordu Duffy akşam yemeği yerlerken.

"Irza geçme mi? Çok düşüktür. Yani, hapishanelerin aşırı kalabalıklığından ötürü her zaman bir şans vardır. Ama çok sık olan türden bir şey değildir bu. Yargıçlar kurulunda bulunanlar yüzlerine yumurta atılmasından hoşlanmazlar, özellikle de günümüzdeki ırza geçme davalarında."

"Peki ya sanığın hoş bir tebessümü varsa?"

"Daha önceden bir suçu var mı?"

"Hiçbir suçu yok. Sütten çıkmış ak kaşık kadar masum. Basit bir kanıt çatışması söz konusu."

"Şey, mümkündür. Her zaman mümkündür. İşbilir bir avukat davanın altından kalkabilir. Yani, mahkemeyi tatmin edebilecek kefalet koşulları önerebilir."

"Kamışını kökünden kestirmek gibi mi?"

Carol sırıttı.

"Sanırım kabul ederlerdi bunu."

Gerçi Duffy, Brendan'ın bunu kabul edeceğini sanmıyordu. Derken, Carol'ın ona bakıp gülümsediğini fark etti. "Aman Tanrım!" diye düşündü: Yoksa her şey yeniden düzenli olmaktan çıkacak mıydı?

"Tabakları sen yıkıyorsun, ben kuruluyorum."

Carol iç geçirdi.

"Bunu söylemen gerekmez, Duffy. Her zaman yaptığımız şey bu."

Daha sonra yatakta, bütün gün boyunca lenf düğümleri konusunda kaygı duymamış olduğunu fark etti Duffy. En azından, bu da bir şeydi. Carol hiç uykusu yokmuş gibi görünüyordu, ama Duffy çok yorulmuştu. Bir başka berbat gün geçirmişti. Uykuya dalarken, Carol'ın evde son kalışını, nasıl da terli bir gece geçirdiğini ve ereksiyon halini anımsadı. Her şeyde 2'ler vardı. Televizyonda spor sonuçlarını okuyan adamın ereksiyonlar 2, gece terlemeleri 2 deyişini işitebiliyordu. Pazartesi rövanş maçı vardı.

Uyandığında hiç gece terlemesi yaşamadan sekiz saat geçirmiş olduğunu fark etti. Aynı zamanda ereksiyon hali olmadan da sekiz saat geçirmişti. Belki de her ikisi bir şekilde *bağlantılıydı*. Belki de biri olmadan öbürü de olamıyordu. Bu canını sıktı.

Sezonun bitmesine dört hafta vardı ve Athletic'in altı maçı kalmıştı. Puan cetvelinde sondan dördüncü sıradaydılar ve düşme hattındaki bütün takımlar aynı sayıda maç oynadıklarından, çocukların birbirlerine ve menajerin de çocuklara söyleyip durduğu gibi, gelecekleri kendi ellerindeydi. Geriye kalan her maçı kazanacak olurlarsa küme düşmezlerdi. Elbette düşmezlerdi; ama pekâlâ, daha önceki her maçı kazanmış olsalardı, şimdi İkinci Lig'de olurlardı da diyebilirdiniz. Sözgelimi, Athletic'in deplasman maçlarındaki şanslarının puan cetvelinin tepesine çıkmaya yeteceğini kim aklından geçirebilirdi? Sezon sonunda işin güçlüğü buradaydı. Üsteki kulüpler hâlâ prim peşinde koşuyorlardı ve onlardan puan almayı falan bekleyemezdiniz; dipte bulunan kulüplerse düşmekten sizin kadar kurtulmaya uğraşıyorlardı. Böylece geriye ortadaki kulüpler kalıyordu, ortalama bir sezon geçirmiş olan ve bir yıl daha güven içinde bulunan kulüpler. Teoride bu, onları kolay av yapıyordu: İlk yirmi dakika boyunca onları biraz tekmeleyince, maça ilgilerini yitiriyor ve yaz tatillerini düşünmeye başlıyorlardı. Ama aslında böyle olmuyordu işte: Sırf bir yıl daha güven içinde oldukları için, daha gevşemiş, yeni şeyler denemeye daha hazır ve gol atmaya çalıştıklarında daha az gergin oluyorlardı. Bütün futbolcular fırsatı ellerine geçirdiklerinde biraz şov yapmaktan hoşlanırlar; gol atmaktan

hoşlanırlar ve maç kazanmaktan hoşlanırlar. Sezonun bitimine yakın puan cetvelinin ortasındaki kulüpler de temel motivasyonlarında bu bakımlardan pek farklı değillerdir. Peki, onları tekmelemeye kalkışacak olsanız ne olurdu? Tekmelenmekten hangi takım hoşlanırdı? Özellikle de Dördüncü Lig'e düşme bileti kesilmiş, hiç mi hiç umudu olmayan bir takım tarafından tekmelenmekten. Puan cetvelinin ortasındaki takımlar da size pekâlâ tekme atabilirlerdi; hatta sahadan atılmaya sizden daha az aldırış ederlerdi.

"İyi sabahlar, Bay Bullivant."

"Yine sen misin, oğlum, seni kovduklarını sanıyordum ben."

"Şey, görüyorsunuz işte, hâlâ öğreniyorum." Duffy not defterini çıkardı, tükenmezinin kapağını açtı ve dağdaki vaazı kaydetmek üzereymiş gibi görünmeye çalıştı.

"Her gün gelip de benim üzerimde pratik yapamazsın."

"Osteopati nasıl gidiyor?" Gerçek sorularını sormaya başlamadan önce aralarında bir bağ kurmanın iyi fikir olacağını düşünmüştü Duffy.

"Çok iyi, teşekkür ederim."

"Mahkeme uyarısını tebliğ ettirmek konusunda neler hissediyorsunuz?"

Bullivant yanıt vermedi. Bunu yapmak yerine, Duffy'nin not defterine dik dik bakmayı sürdürdü.

"Daha henüz bir şey yazmadın, oğlum. Osteopatinin de çok iyi gittiğini yazmayacak mısın?"

"Aa, evet, özür dilerim." Duffy yazmaya başladı, sonra gözlerini kaldırdı. Bay Bullivant ona sırıtıyordu.

"Sen gerçek bir budalasın, öyle değil mi?"

"Bay Bullivant, mahkeme uyarısını tebliğ ettirmek konusunda neler hissediyorsunuz?"

"Bu konuda sadece şunu söylemek isterim: İngiliz adaleti dünyadaki en iyi adalettir. Bu söylediğimi başkalarına söyleyebilirsin."

"Sıkıntıların sonu mu olacağını düşünüyorsunuz bunun?"

"İngiliz polisi dünyadaki en iyi polistir ve onların kendilerine verilen görevleri en iyi şekillde yapabileceklerine sonsuz bir güven duyuyorum. Bunu defterinize yazın."

Duffy söyleneni yazdı.

"Sezonun bu hayati aşamasında eylemlerinizle kulübün gelece-

ğine herhangi bir şekilde zarar verebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Futbol holiganlığı toplumun bütün kesimlerini etkileyen, daha geniş çapta bir şiddetin yansımasıdır. Futbol holiganlığını sadece kendi başına düşünemezsiniz. Genel olarak yasalara ve düzene saygının yok olmasına ve çözülmüş olan bir toplumdaki öz disiplin eksikliğine de bakmalısınız. Çok mu hızlı konuşuyorum sizin için?"

Duffy bütün bunları dikkatlice not etti ve sonra baştan aşağı okudu.

"Bunların benim sorumla ne ilgisi var?"

"Saçma sapan bir şey yazıp yazmayacağınızı görmek için kontrol ediyorum."

"Bay Bullivant, kulüp temyize ve daha yüksek bir mahkemeye gitse de Bay Magrudo eyleminizi desteklemeyi sürdürecek mi?"

"Nasıl yani?"

"Kulüp temyize başvurursa Bay Magrudo faturaları ödemeyi sürdürecek mi?"

"O kim?"

"Bay Magrudo."

"Kimden yana oynuyor o? İtalyan Dünya Kupası takımında mı?"

"Bay Bullivant, öğrendiğime göre Bay Magrudo sizin avukat faturalarınızı ödüyor."

"Bir İtalyan futbolcusu benim faturalarımı niye ödesin ki? Athletic Dünya Kupası'na mı katılıyor, yoksa ben mi son zamanlarda gazetelerimi okumuyorum?"

"Bay Bullivant..."

"Sen gerçek bir budalasın, bunu biliyor musun? Gerçek bir budala. Bunu da yaz. B.U.D.A.L.A, tamam. Galiba, holiganları senden daha çok seviyorum."

"Holiganlar gittiklerine göre, şimdi en azından ön bahçenize çiçek dikebileceksiniz, Bay Bullivant."

"Hoşça kal, yuvarlak" dedi Bay Bullivant, hiç beklenmedik bir tavırla.

İşte, bu da boşa çıkmış bir fikirdi. Belki de Ealing'deki bayraklı eve gitmeli ve Bay Joyce'a, kendisine Bay Magrudo tarafından para verilip verilmediğini sormalıydı. Ona mutlaka söylerdi Bay

Joyce. "Evet, iflasın eşiğindeki ve yerel gazetede kendine ancak pohpohlayıcı haberler çıkartacak kadar parası olan ünlü Bay Magrudo; evet, doğrusunu söylemek gerekirse, Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi'ni destekliyor ve sahip olmadığı bütün parayla o yeni ve güzel dinlenme merkezini inşa ettirdiğinde, bize merkezin önünde bir üye kayıt kulübesiyle bir yayın standı verecek. Böylelikle bizler de selam duruşu yürüyüşleri yapabileceğiz ve sonra bize bir ömür yetecek kadar tostla marmelat verecek, biliyor musun, sen gerçekten de bir budalasın, Bay.. adının ne olduğunu söylemiştin geçen sefer?"

En azından Danny Matson'la birlikteyken kendisi olabiliyordu. Danny'nin ayağı hâlâ taburenin üstündeydi. "Koca Bren'ın durumu korkunç, öyle değil mi? Korkunç." Hayır, onun içeri girdiğini ne görmüş ne de işitmişti. Çok sessiz davranmış olmalıydı herhalde; tabii çok geç bir vakit de olabilirdi. Onlar –Danny ile Bayan Ferris– sabahleyin, kulübün blazeri, kulübün kravatı ve en iyi pantolonuyla aşağıda kahvaltı masasında otururken bulmuşlardı onu. Yüzündeki şu büyük çiziklerle, biraz kaşlarını çatmış bir halde, sabit bakışlarla önüne bakıp duruyordu. Bir kavgaya karıştığını söylemişti. Başka bir şey söylememekte diretmişti. Orada oturup, bekliyordu. Kahvaltısını her zamanki gibi yapmıştı; maçtan hiç söz etmek istemiyordu; sadece bekliyordu. Derken, polisler geldiler. "Giysi ya da başka bir şeye ihtiyacım olacak mı?" diye sordu onu götürürlerken. "Evet, böyle dedi. Zavallı Bren!" "Başka bir şey yok mu?" "Hayır, başka hiçbir şey yok." "Konuşmamakta diretiyordu. Biliyor musunuz, klas bir oyuncu o? Klas. İriyarı bir adama göre çok çevik. Şu da var onda." Danny, beynini göstererek başının yanına hafifçe vurdu.

Magrudo İnşaat Şirketi'nin, adı kadar ihtişamlı bir yer olmadığı ortaya çıktı. Copton Caddesi'ne yakın küçük bir inşaat alanıydı. Resepsiyon görevlisi ona, eğer beklemesinde bir sakınca yoksa, Bay Magrudo'nun öğle yemeğinden önce mutlaka bir süre serbest kalacağını söyledi. Bay Magrudo *Chronicle*'dan gelenleri görmekten her zaman mutluluk duyuyordu. Oturmaz mıydı acaba?

Charlie Magrudo, on ikiye doğru, yıkanma sözcüğünü işitecek olsa "zınk!" diye stop edecek gibi görünen dört yaşlarındaki bir Granada'yla geldi. On dakika, çeyrek saat, elbette, hiçbir sorun

yoktu. Yusyuvarlak, dost görünüşlü bir adamdı, siyah saçları vardı ve oldukça dar bir takım elbise giymişti; ömründe hiçbir zaman çok yüksek sayılar yapamamış, ama küçük kulüplerde fazlasıyla başarılı olmuş, orta klasta bir bilardo oyuncusu gibi rahat görünüşlüydü.

"Daha önce hiç karşılaşmadık, değil mi, Bay Marriott?"

"Hayır."

"Hayır. Yıllar içinde Ron'ı, Ron Grayson'ı bir hayli görmüşümdür. Tabii, Gerry Douglas'ı da. Eski dostlardır." Küçük rüşvetler alan eski dostlar diye düşündü Duffy. "Siz yeni misiniz?"

"Yeniceyim. Her şeyi yapıyorum sayılır. Esas olarak spor sayfası, ama bana aynı zamanda planlama, yol çalışmaları ve bunun gibi şeylerle ilgili birkaç haber işi daha verdiler.

Duffy alttan alır gibi gözükmeye çalışıyordu. Aynı zamanda da, Charlie Magrudo'nun satır aralarını okumakta usta biri olmamasını umuyordu, çünkü bu durumda Ken Marriott'ın dört yıldır spor servisinde olduğunu ve bir kez bile öteki sayfalarla uğraşmadığını bilebilirdi.

"Peki size nasıl bir yardımım dokunabilir? Basından gelen beyefendilere yardım etmeye her zaman hazır olmuşumdur."

"Athletic sahasının yerinde bir planlama izni alma başvurusuyla ilgili."

"Evet, elbette. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Bunun ne kadar gerçek olduğunu düşünüyorsunuz?"

Bay Magrudo bunun fazlasıyla gerçek olduğunu düşünüyordu. Daha planları o sabah mimarıyla birlikte inceliyormuş da çok kısa bir süre sonra son mali ayrıntıları inceleyebilmek için bir Amerikan bankasının yöneticisiyle iş yemeğine gitmiş gibilerinden Duffy'ye planlar üzerinde bir özet yaptı. Çok el kol hareketi yapıyor ve konuşurken elleriyle alışveriş merkezini, sekiz katlı apartman blokunu, piazza'yı, çeşmeleri, beton bloklar içindeki ağaçları, başarılı bir ticari tasarının canlı uğultusunu yaratıyor gibiydi. Duffy her şeyin harika göründüğünü düşündü; ama aynı zamanda da, Ken Marriott'ın akademik niteliklerini ekleme vaktinin geldiğini düşündü.

"Bay Magrudo, umarım şu söyleyeceklerimi bir densizlik olarak görmezsiniz..."

"Ne biliyorsanız söyleyin. Bana güç sorular sorun. Benim konuğum olun."

"Şey.. ben, üç yıl planlama kursu görmeden önce, üniversitede iktisat okudum. Sanırım bilgilerim şimdi biraz paslandı, ama diyebilirim ki yedi rakamlı, hatta belki de sekiz rakamlı büyük bir projeyle karşı karşıyayız. Athletic'in sahasını kaybetmesi ve kendine yeni bir saha araması gerektiği söz konusu olsa da, harika bir fikre benziyor bu. Ama sormam gereken zorlu soru şu: Henüz bu araziye sahip bile değilsiniz ve bu paraları nereden bulabileceğinizi açıkça anlayamıyorum."

Charlie Magrudo yanıt vermek üzereydi ki, Duffy çabucak sözünü sürdürdü. Charlie'nin lafa dalmasını ve sonra da savunulamayacak bir mevkiyi savunmak zorunda kalmak istemiyordu. Duffy birazcık daha sert oynarsa gerçeğe daha fazla ulaşma şansı olacaktı. Tabii, mümkün olan en nazik şekilde.

"Gördüğünüz gibi Magrudo İnşaat ve ortakları girişimini biraz inceledim. Eğer böyle dememde bir sakınca yoksa, çok sağlam, küçük bir aile firması. O Granada'yı bir iki yıla varmaz değiştirebilirsiniz, sanırım. Ama biz sadece, arazi için sekiz haneli rakamlardan konuşuyoruz, Bay Magrudo. Ve sonra City Road'da şu da dikkatimden kaçmadı: Son iki yıldır kazancınızı bildirmemişsiniz. Bu kabul edilir bir şey değil. Gerçekte o kadar kabul edilir değil ki, eğer ifademi bağışlarsanız, bütün bunlar başka bir şeye yönelik olmalı diye düşünüyorum."

Charlie Magrudo ellerini iki yana açtı ve gülümsedi.

"Sizi gönderdiler, öyle değil mi? *Chronicle*'ın en kafalı adamıyla karşı karşıya olmak benim talihim, demek istiyorum. Eğer Ron'ı ya da Gerry'yi göndermiş olsalardı, sanırım işin içinden çıkabilirdim. Bakın, eğer başka bir şey söylemezsem, haber yapamaz mısınız?"

"Özür dilerim, yapamam."

"Tek bir paragraf bile mi? Bir paragraf da mı? Sizinle bir öğle yemeği yiyip bu konularda konuşsak?"

"Özür dilerim. Korkarım ki bu ya büyük bir haber ya da hiçbir şey değil. Bana artık büyük bir haber gibi gelmiyor; olup bitenleri bana söylemek isteyip istemediğinizle ilgili bir mesele sadece, gerçi söylemek istemeniz için de kesinlikle hiçbir sebep yok."

"Bir tutuklama bu" dedi Charlie, "tam bir tutuklama. Ben de bu işin yürüyebileceğini umuyordum. Şaka, şaka ediyorum."

"*Şaka* mı?" Duffy gerçekten de çok şaşırmış gibi yaptı. Magrudo'nun planını öğrenmesine yarayan herhangi bir şey en azından biraz tepkiye yol açıyordu.

Derken, Charlie, ona Melvyn Prosser'dan ve bazen dostça, bazen de biraz daha az dostça olan eski rekabetlerinden söz etti. Bayan Magrudo'nun adının hiç anılmaması Duffy'nin dikkatini çekti. Belediye kurulundaki ihaleyle ilgili olayların yorumu da Melvyn Prosser'ınkinden biraz farklıydı. Ama hikâye esas olarak aynıydı.

"Bay Prosser'ın nasıl bir tepkide bulunacağını düşünüyordunuz?"

"Şey, bir dakikalığına, sadece bir dakikalığına korkudan ödünün patlayacağını umuyordum" dedi Charlie Magrudo; "Gözümün önüne, gazetesini açtığını ve çok gururlandığı yeni futbol kulübünün buldozerle dümdüz edileceğini düşündüğünü getiriyordum. Korkudan ödünün patlamasını istiyordum onun. Belki, bir dakikadan da fazla bir süre boyunca."

"Sizce buna inanır mıydı?"

"İnanabilirdi. İnanabilirdi. Birbirimizi çok uzun yıllardır görmüş değiliz. İyi bir iş yaptığımı, oldukça para kazandığımı ve şimdi de intikamımı almak üzere olduğumu düşünebilirdi."

"Şey, şakanızı berbat ettiğim için özür dilerim, Bay Magrudo."

"Aa, sorun değil. Kantarın topuzu biraz kaçtı galiba. Adınızın ne olduğunu söylemiştiniz?"

"Marriott. Ken Marriott."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Ken. O öğle yemeğini bir ara yemeliyiz."

"Memnuniyetle, Bay Magrudo."

"Bundan böyle bana Charlie de, oğlum. Sana bir şey söyleyeyim mi, bu meslekte çok ilerilere gideceğini düşünüyorum." Ve Bay Magrudo ona anlamlı anlamlı göz kırptı.

İşte Duffy'nin yüzüne bir başka kapı daha kapanmıştı. Bazen kendisine, başlangıçta açılan kapıdan daha fazla kapanan kapı varmış gibi geliyordu. Ancak, hiç olmazsa, Bay Magrudo onun iyi bir gazeteci olduğunu düşünüyordu. Charlie Magrudo ile Bay Bullivant'ın bir araya gelip her ikisinin de, *Chronicle* gazetecisi Ken Marriott'un erdemlerini tartışmalarını fazlasıyla istiyordu Duffy. Kurtçuk'un da bu sohbeti dinlemesini çok isterdi.

Şimdi bütün yapabildiği şey, biraz aralık kalmış tek kapıyı itebilmekti. Jimmy Lister ertesi gün, biraz gönülsüz davranarak, Duffy'ye Maggie Coleman'ın adını ve Twyford Caddesi adresini verdi. Duffy elindeki bu kozu çok dikkatli oynaması gerektiğini düşündü. Polislerin hoşlanmadıkları bir şey varsa, yabancıların gelip ırza tecavüz kurbanlarını rahatsız etmeleriydi. Bu tür şeylere çok kızıyordu onlar. Ceza hukukunun, kovuşturma tanıklarından baskıyla bilgi almayı caydırmak için özel olarak kaleme alınmış bazı maddeleri vardı ve polisler, bu kişileri gözlerini kırpmadan kullanıyorlardı. Brendan'ı çok sevmesine karşın, onun yanındaki hücrede yerini almaya henüz hazır değildi Duffy. Bu yüzden, işe alttan alarak başladı. Önce Geoff Bell'e telefon etti.

"24 derece Güney 22 derece Doğu atom denizaltısı anında tahrip için izin istiyor. Başbakan acil sonuç bekliyor."

"Merhaba, Duffy" dedi Geoff. "Bu senin için bile biraz fazla oldu. Pazar günkü maçla mı ilgili?"

"Küçük bir fotoğraf işiyle ilgilenir misin diye merak ettim de?"

"Çok hoş bir iş."

"Aslında bir hayli zor, Geoff. Yani, hileli bazı yanları olabilir, demek istiyorum." Bell'le konuşurken bunu her zaman yapmak zorunda kalıyordunuz. Her nasılsa, kolay işlerle ilgilenmiyordu o; işleri her zaman karmaşıklaştırmanız gerekiyordu. Duffy bunu biraz usandırıcı buluyordu.

"Anlat bakalım."

Duffy, etrafta inanılmaz kadar çok sayıda sivil polis bulunabileceği olasılığını vurgulayarak ve Maggie Coleman'ın, dairesinde perdeler çekili halde kilit altında yaşıyor olabileceğini ve daha başka birçok şeyi belirterek ona meseleyi anlattı.

"Bu işi bana bırak" dedi Geoff. "Aa, şey de diyecektim, Duffy..."

"Evet?"

"O verdiğin koordinatların hepsi yanlış. Bir atom denizaltısını Kalahari Çölü'nün ortasına koymak kimin aklına gelirdi?"

"Bir dahaki sefere daha iyisini yaparım, Geoff."

Kapılar yüzüne kapandığında yapabileceği bir şey daha vardı. Bunu yapmaktan hoşlanmıyordu ama nasılsa her zaman yapmak zorunda kalıyordu. Carol'dan, üç kişinin adını polis bilgisayarında

çek etmesini istedi: Maggie Coleman, Charlie Magrudo ve Melvyn Prosser. Carol her zaman "Hayır" diyor ve Duffy onu biraz zorluyordu ve Carol sonunda "Evet" diyor ve her ikisi de biraz suskunlaşıyordu. Duffy kendini her zaman kötü hissediyordu ama böyle oluyordu işte. Carol'a sonradan elinden geldiğince nazik davranmaya çalışıyor, ama Carol, sessiz ve biraz mesafeli kalıyordu. Geceyi yanında geçiriyor, ancak kucaklaşma falan olmuyordu. Kucaklaşma olmuyordu, kalkan kamış olmuyordu ve gece terlemeleri olmuyordu.

Cumartesi günü Athletic Oxford'a deplasmana gitti ve Duffy sonucu öğrenebilmek için radyoyu açtı: Oxford 2-Athletic 1. Şimdi Oxford oyuncuları prim almayı garantilemişti, Athletic ise yeniden son üç takım arasına düşmüştü. Oxford taraftarları sahayı bastılar, Athletic taraftarları da sahaya inince bazı kavgalar oldu. On sekiz kişi tutuklandı ve bir polis memuru hafif şekilde yaralandı.

"Tam bir hayal kırıklığı oldu" dedi Jimmy Lister ertesi sabah sahada. "Çocuklar gerçekten de mücadele ettiler. Sezonun en büyük kalabalığı toplanmıştı, on bin kişi kadar vardı sanırım, gerçek bir prim alma-küme düşmeme maçıydı ve çocukların başında bir de şu Brendan meselesi olunca. Gerçekten de savaş verdi bizim çocuklar. İlk yarım saatte bir sıfır yenik durumdaydık, hiçbirinin de 'Hadi aslansınız sizler!' gibi laflara ihtiyaçları falan yoktu, aramızda biraz konuştuk ve orta sahada maça biraz daha ortak olursak durumu eşitleyememiz için hiçbir sebep yok diye düşündük. Çocukların tavrı beni gerçekten etkiledi. Sanki bunu benim için yapıyor gibiydiler. Tuhaf, hiçbiri adını bir kez bile anmadı, ama takımdaki her bir kişinin hücresinde kilit altında olan koca Ben'i aklından geçirdiğine kalıbımı basardım. Tuhaf bir şekilde, çocuklardaki en iyi yanları ortaya çıkarıyordu bu durum.

İkinci yarı, kulübün gerçekten de yüzünü ağarttılar. Çok pres yaparak orta sahayı ele geçirdik ve yirmi dakika sonra arkalardan bir bek oyuncuyu çaktırmadan öne çıkardık. Kaydettiğimiz en akıllıca gol değildi, ama ne olursa olsun, hak ettiğimiz bir goldü. O zaman çocukların bu maçı gerçekten alacaklarını düşündüm. Eğer bir gol atmışlarsa, ikincisini niçin atamasınlar diye düşündüm. Ya da en azından iyi bir sonuç alamasınlar. Ama ne oldu? Oyunun bitmesine on dakika kala, galibiyetin, bir kurtuluş golünün ardına düşe-

rek pres yapmaya başladı çocuklar. Ofsayt tuzağı bile kurmaya çalışmıyorlardı ve derken, onların sekiz numaraları, ofsayttan kılpayı kurtularak son hızla ceza sahamıza daldı. Ayağına çabuk bir piçti. Ne hayal kırıklığı oldu ama!"

"En azından, yine de doğru bir tavır ortaya koymuşlar gibi görünüyor."

"Çok kişilikli oynadılar, Duffy. Belki de bütün sezon boyunca yanılgıya düştüm ben. Bir takımı iyi oynatmaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun. Belki bu yanlıştı. Bu takım hiçbir zaman göze hoş gelen bir futbol sergileyemeyecekti, ama mangal gibi yürekleri vardı bu çocukların. Bunu daha önce anlamalıydım."

"Kendini suçlama, Jimmy. Kümede kalma şansının ne kadar olduğunu düşünüyorsun şimdi?"

"Öncekinden daha az şans var. Yani, iş sadece bize bağlı değil, demek istiyorum. Öteki bir iki takımın da puan kaybetmesine bel bağlamamız gerekiyor. Ama mücadelemizi sürdürmeliyiz, öyle değil mi? Mücadelemizi sürdürmeliyiz." Jimmy Lister'ın kafasını, kendisini kulüp doktorunun karısıyla Abu Dabi'de enseleyecek olsalar acaba ne yaparlardı, diye bir meraktır aldı. Büyük bir olasılıkla, şeyini kökünden keserlerdi.

Önceki öğle sonrası sakatlanmış olan oyuncular, pazar günü tedavi için kulüp doktoruna görünmeye geldiler. Duffy kulüp doktorunun odasına Jimmy'nin sözlerini duyarak girmişti: "Mücadeleye devam. İyi bir tavır sergilediler. Mangal gibi yürekleri var." İngiltere B grubu kategorisinde oynayan şık bir takımın sahaya, bir menajerin eski futbol klişeleriyle çıkmasını işitmek tuhaf oluyordu. Ama böyle olsa bile, söylenenlerde bir gerçek payı vardı. Önlerindeki beş maç için Athletic'in neler yapması gerektiğini ortaya koyuyordu bu sözler. Başka bir şey yapmanın anlamı yoktu. Bu aynı zamanda, Dufy'nin de yapması gereken şeydi, çünkü Duffy'nin durumu da Athletic'inkinden daha fazla ümit vaat etmiyordu. Mücadeleyi sürdürmesi ve beyninin gri hücrelerini çok daha fazla çalıştırması gerekiyordu. Ya da belki de talihe ihtiyacı vardı. Ya da aynı zamanda bunların her ikisine de ihtiyacı vardı.

Bütün bu düşünüp taşınmalar sürecinde Duffy biraz da kendi kalecilik yaşantısındaki duygulara kapılmıştı. Yararlıydı, ama sadece savunmaya yönelik bir biçimde. Bütün kaleciler öteki oyuncula-

rı kıskanma krizleri geçirirler; kendi bölgelerinden çıkmak, sahada ileriye gitmek ve rakip takımın ağlarına bir gol göndermek isterler. Ne var ki, o düzgün ve küçük kutularına, köşeli oyun bölgelerine kısılıp kalmışlardır: Sonuçta, iyi bir görev yapıyorsunuzdur, bunu bu noktada bırakmak, kendi konumunuzun üstünde fikirlere kapılmamak gerekir. Kaleciler, rakip takımın ağlarına gol yollamaya bir tek penaltı atmalarına izin verildiğinde kalkışırlar: Ara sıra yaptığı bütün imalara karşın, Reliables tarafından kendisine hâlâ bir nokta atışı yapma görevi verilmemişti.

Bununla birlikte, bir kalecinin gol atabilmesinde bir tuhaflık vardı: Duffy bunun böyle olduğunu bir kez televizyonda görmüştü. Kaleci, kendi bölgesinin kenarına kadar ilerlemiş ve topa güçlü bir tekme savurmuştu; top rüzgâra kapılıp falso almış ve herkesin tahmin ettiğinden daha da ötelere sürüklenmişti; savunma oyuncularını aldatmış, zıplamış, rakip kaleciyi kale çizgisinden çok uzaklaşmışken yakalamış ve başının üzerinden geçip ağlarla buluşmuştu. Elbette, inanılmaz derecede talihli bir olaydı bu: Topun gol olması güçlü bir vuruşa, yardımsever bir esintiye, uyuşuk bir defansa ve gözünü budaktan sakınmayan bir golcüye bağlıydı. Ama olabiliyordu. Duffy'nin şu anki işinde ihtiyaç duyduğu şey de bu türden bir gelişmeydi; buna gerçekten çok ihtiyacı vardı.

Cumartesi günkü sakatlıklar hafifti: Ciddi bir kasık zedelenmesiyle hafif bir diz burkulması olmuştu.

"Sezonun bu vakti için fena sayılmaz" diye yorumda bulundu kulüp doktoru Reg Palmer. "Normalde, özellikle daha yaşlı oyuncular arasında, çok sayıda küçük sakatlıklar ve sıkıntılar oluyor." Bir orta saha oyuncusunun dizine bandaj bezi sardı. "Nedense bütün sakatlıklar da sahadan uzakta oluyor gibi."

Duffy etrafta dolandı, iki oyuncunun tedavileri bitene değin bekledi ve sonra Reg Palmer'la sohbete koyuldu. Palmer yaşını belli etmeyen, bir hayli formda, zayıf, tel gibi bir adamdı. Otuz yıldır bu kulüpte çalışıyordu. Her şeyi görmüştü. Menajerler gelmiş geçmiş, bir üst kümeye çıkılmış, küme düşülmüş, iyi oyuncular, kötü oyuncular, yurdun dört bir yanında sahalar, vücudun her yanında yaralanmalar görmüştü. Onun zamanında, çeşitli yönetim kurulları da gelip geçmişlerdi.

"Bay Prosser gelmeden önce nasıldı durum?"

"Aa, iyiydi. Biraz karışıklık yok değildi; emirleri kimin verdiğini hiç kimse pek bilmiyordu. Bay Prosser'ın başkanlığında biraz daha netleşti durum."

"Değişiklikler yaptı mı?"

"Şey, Jimmy'yi kulübe aldı işte. Kulübe yeni birinin gelmesi her zaman iyi bir şeydir, öyle değil mi? Bir coşku olur, özellikle de başlangıçta. Bana her türlü makineyi getirtmeyi önerdi –bilirsiniz işte, birtakım sonik aygıtlar, enfrarujlu aletler, bunun gibi şeyler–. Ben isteseydim, muayene odasında bir hayli vakit geçirmekten mutlu olurdum. Ama 'Hayır' dedim, ben Tanrı'nın bana verdiği iki elim ve çantamla yetineceğim. Yine de, hoş bir öneriydi."

"Peki Başkan –bilemiyorum bunu– çok şeye karışır mı?"

"Karışmak mı? Böyle bir şeyi fark etmedim ben. Her zaman yaptığı tek şey bana her pazar öğleden sonra, saat dörtte telefon etmek ve hangi oyuncuların tedavi gördüğünü ve nasıl olduklarını en ince ayrıntısına değin sormaktı. Çoğu başkan böyle bir şey yapmaya tenezzül etmez, ama Bay Prosser böyle biri değil. Adlarını doğru dürüst bilmeyebilir, ama onların nasıl olduklarını sorar."

"Sevilen biri midir?"

"Evet, sevilen biridir. Yani, her kulübün bir başkanı olması gerekir, öyle değil mi? Ben çok başkan tanıdım ve çok daha kötülerini de tanıdım. Hayır, Bay.. adınızın ne olduğunu bilmiyorum." Reg Palmer Duffy'ye sertçe baktı; "benden Bay Prosser'a karşı hiçbir şey duymayacaksınız."

"Bunu soruyor değildim, Bay Palmer. Sadece merak ettim. Aynı zamanda, daha öncekilere göre bir ilerleme olup olmadığını da merak ettim, çünkü kulübün durumu daha kötüye gidiyor, öyle değil mi?"

"Şey, takımı o kurmuyor, öyle değil mi? Takımı kuran ve çalıştıran o değil."

Ya da belki de Duffy, topu umutla sahanın ilerisine şutlamayı, topun rüzgâra kapılıp rakip kalecinin kafasının üzerinden sıçramasını beklemiyordu. Belki de, yüzüne kapanmasını tam vaktinde engelleyebilmek için yarı açık bir kapıya dayanmayı beklemiyordu. Belki de bütün bunlar bir mücadele ortaya koyma, kişilikli oynama

ya da mangal gibi yüreği olma meselesi değildi. Belki de, bir duvarda küçük bir yarık görme, onun içine bir keski, bir tornavida ya da onun gibi bir şey sokma, birazcık iteleyip çekiştirme ve sonra da bütün duvarın aşağı inişini seyretme meselesiydi. Piazzaları, çeşmeleri, beton bloklar içinde ağaçları, feneri, iskelesi, havaalanı, yarış sahası ya da daha bilmem neyi olsun ya da olmasın, bir alışveriş merkezinin, bir dinlenme kompleksinin ve içinde bürolar ve daireler bulunan bir apartman blokunun tüm bir ön duvarı aşağı inecekti.

Pazartesi günü Hess Ev Holding'e telefon etti. Kibar bir ses tonu gerektiriyordu bu.

"Ben Jeremy Silverlight. Acaba Bay Magrudo bugün bürolarında olacaklar mı? Çok acil lütfen."

"Lütfen hattan ayrılmayın, efendim."

Duraklama oldu.

"İki buçuğa doğru burada olabilir. Bir mesajınız var mıydı?"

"Hayır, ben yine ararım. İki buçuk mu, demiştiniz?"

"Evet, efendim."

İkiyi on geçe Hess Ev Holding'e yeniden telefon etti ve Charlie Magrudo'nun sekreterine bağlanmayı istedi. Charlie'nin bir sekreteri olup olmadığını bilmiyordu, ama bunun hiç önemi yoktu. Bu tür yerlerde genellikle hemen bir "sekreter" uyduruveriyorlardı, özellikle de hattın öteki ucundaki kişi paralı biri gibi gözükmüşse. Tabii, "Ah, ne yazık ki Bay Magrudo'nun sekreteri yok, aslında firmanın durumu da buna müsait değil, Bay Magrudo'yla yattığını düşündüğümüz bir kızcağız var ama o, şu anda koridorda tırnaklarına oje sürüyor, işini bitirdiğinde onu çağırırım" diye bir şey söylemezlerdi. Hayır, böyle bir şey yapmazlardı. Söyleyecekleri şuydu:

"Sizi bağlamaya çalışıyorum."

Ve bir iki dakika sonra (belki de tırnaklarına oje süren kız):

"Bay Magrudo'nun ofisi" demişti.

"Ben Jeremy Silverlight. Anladığım kadarıyla Bay Magrudo birazdan sizinle olacak."

"Evet, bekleniyor."

"Aslında elime geçirmek istediğim Charlie değil. Şey, onunla iki çift lakırdı etsem fena olmazdı, ama bekleyebilir. Konuşmak is-

tediğim Mel Prosser. İzini bir türlü bulamıyorum herifçioğlunun. Ofisindekiler Charlie'yle birlikte Hess Ev Holding'e gitmekte olduğunu düşünüyorlardı. Bir bilginiz var mı bu konuda?"

"Maalesef yok."

"Hımm! Bakın, sizleri rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama belki de Charlie'nin not defterine bakabilir ve bu öğleden sonra Mel'i bekleyip beklemediğini söyleyebilirsiniz?"

Duraklama oldu.

"Not defterinde hiçbir şey yok, efendim. Tabii, bu zorunlu olarak şey anlamına gelmiyor..." Kız hem çaresizdi hem de yardımcı olmaya istekli gözüküyordu.

"Hayır, tabii o anlama gelmez. Aslı aranırsa, başka bir yere gidip ofisine Charlie'yi görmeye gittiğini söylemek tam da Mel'den beklenebilecek bir şey. Ne hinoğluhindir bizim Mel. Ancak ben sizi ihtiyar kurt Mel'in işlerini nasıl yürüttüğü meselesinin sonu gelmez ayrıntılarıyla sıkmak istemiyorum. Yoksa, ta gece olana kadar telefonda konuşabiliriz." Lafı kasten dolaştırmıştı ve bunun yol açtığı soru az çok zorakiydi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

"Bakın, umarım meramımı anlatabilmişimdir. Yani, demek istiyorum ki, yanlışım varsa düzeltin beni, ama Charlie, Mel'i bir hayli görüyor, öyle değil mi?"

"Aa, evet efendim. Her zaman geliyor buraya. Şey, her zaman değil, ama son zamanlarda çok sık geldi. Hep uğruyor. Bu yüzden numarası defterimizde yazılı değil."

"Tabii, bir defter varsa" diye düşündü Duffy.

"Şey, şayet uğrayacak olursa, 205 3637 numarasından beni bir aramasını söyler misiniz? Adım sizde var, değil mi?"

"Silverlight, evet efendim."

"Eğer bu öğleden sonra uğramazsa zahmet etmeyin demek istiyorum. Onu akşamleyin evde yakalayabilirim."

Of! Telefonda kibar rolü yapmak Duffy'ye her zaman çok zor geliyordu. Ve aynı zamanda da içinde bir tatminin doğduğunu hissediyordu. Duvardaki yarık bu muydu? Eğer öyleyse, keskiyi hangi yöne döndürmeliydi?

On dakika sonra, telefon çaldı. Duffy, Melvyn Prosser olduğunu beklercesine, yerinden sıçradı. Bir bakıma, sırf eğlenebilmek

için, gerçek numarasını bırakmış olmayı arzu ediyordu.

"Küçük kuşu seyret."

"Anlayamadım?"

"Tık, tık, küçük kuşu seyret."

"Aa, sen misin, Geoff! Özür dilerim, dikkatim dağınıktı."

"Beni mercekler konusunda uyarmalıydın."

"Geoff, onu en iyi kendi başına yapabileceğini düşündüm de."

"Şey, bana bir fikir verebilirdin. En azından 200'lük, hatta büyük bir olasılıkla 400'lük bir zoom'a ihtiyacım vardı, oysa ben 35 ile 80 arası küçük bir zoom'la yetinmek zorunda kaldım. Bir karar vermem gerekiyordu: Çekecek miydim, zoom'u değiştirecek miydim? Hiçbir şey yapmamaktansa bir şey yapmanın daha iyi olduğunu düşündüm, bu yüzden çektim."

"Bunun doğru karar olduğunu düşünüyorum."

"Bu yüzden bazı başlangıç fotoğrafları aldım. Sadece bir değil, üç kamera gerektiğini biliyorum. Sanırım, bir bakıma benim de senin kadar suçum var."

"Ben sana uğrarım, Geoff."

"Bak, seni uyarıyorum, fotoğrafları büyütmekte biraz güçlük çektim. Eğer bana dairelerin batıya baktıklarını söylemiş olsaydın..."

"Çok özür dilerim." Duffy bazen Geoff'un kendisinden daha da kuruntulu biri olduğunu düşünüyordu.

Fotoğraflar, elbette, tam da Duffy'nin istediği gibi, neredeyse mükemmeldiler. Fotoğraflarda bir apartman blokundan çıkan, çevresine bakınan ve bir sokaktan aşağıya inen, sarışın bir kız görünüyordu. Ne yazık ki siyah gözlük takmıştı kız. Maggie Coleman'ın nasıl biri olduğunu bilmiyordu, ama siyah gözlük takmanın, tanınmamak için en aptalca yol olduğunu düşünmüştü hep. Size bu, kabinede yer alan bir bakanın gayri meşru ilişki kurduğu hafifmeşrep bir kadın ya da bir boşanma davasına tanık olarak gelmiş bir yıldız görüntüsü veriyordu. "Ve burada, Acton, Twyford Caddesi'ndeki apartman blokundan ayrılırken, Maggie Coleman'ı görüyoruz; Coleman, bir doktor olan kocasına öldürücü dozda yosun ilacı vermekten sanıktır, kocası ise Marbella'da ufak tefek onarımlarla uğraşan Pedro adlı biriyle tatil yaptıktan sonra İspanyol gümrük yetkilileri tarafından uçakla İngiltere'ye geri gönderilmiştir."

Bunlara karşı olarak, kızın taktığı gözlük, yüzünün neye benzediğini görmeyi güçleştiriyordu. Duffy fotoğrafları önüne koydu ve onlara dikkatle baktı.

"Ah, şunu çektim, ama odaklama yapacak vakti bir türlü bulamadım, şu mercekleri ayarlama işi..."

Gözlüklerini yukarıya kaldırmış olan Maggie Coleman'ın net ve iyi odaklanmış bir resmiydi bu. Gözlerini yine de göremiyordunuz, çünkü yere, fotoğraf dışındaki bir şeye doğru bakıyordu. Ama bu, tam da Duffy'nin istediği türden bir fotoğraftı.

"Onu tam vaktinde çekmişim. Mercekleri önceden, onu izlemeden önce değiştirdiğim için talihliyim. Ancak yine de arabayı iki kamyonet arasına park edip fotoğraf çekmem tam bir şans. Manavdaki bazı meyvelerin olgun olup olmadıklarını görmek için gözlüklerini çıkardı."

"Ona benziyor mu?" diye sordu Duffy.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun iyi bir benzerlik olduğunu söyleyebilir misin, diyorum?"

"Bak, özür dilerim ama, eğer Lord Snowdon'u istediğini bilmiş olsaydım..."

"Bağışla Geoff, bağışla. Müthiş bu fotoğraflar, tam istediğim gibi."

"Tam istediğin gibi olabilirler, ama müthiş falan değiller. Teknik olarak, tamamen üçüncü kümelik fotoğraflar."

Geoff'la birlikteyken her zaman biraz böyle oluyordu. Geoff, bir politikacının hafifmeşrep kadın arkadaşının mı, bir çocuk katilinin mi ya da hatta sokaktaki bir kızın mı fotoğrafını çektiğine hiç aldırış etmiyordu. O sadece, birazcık daha dursun mu, yoksa negatifte yeterince yoğunluk var mı, bununla ilgileniyordu. "Bak Geoff, işte sana üzerlerinde hiç giysi olmayan tüm Kraliyet ailesinin bir resmi." "Sanırım, biraz daha yandan ışık vermeleri gerekirdi, Duffy, bu fotoğraf çok kötü."

"Teşekkürler, Geoff. Pazar görüşüyor muyuz?"

"Deplasmana gidiyoruz."

"Biz de öyle. Özür dilerim."

Duffy önce Albion'a gitti, çünkü Brendan'ın Maggie'yle tanıştığı yer orasıydı ya da polis yahut Brendan'ın tarafını tutan, ender

Athletic'in taraftarlarından biri oluşunuza bağlı olarak aynı şey tersinden de söylenebilirdi. Brendan Domingo'yu anımsayamayan barmen Maggie Coleman'ı da anımsayamadı. "Yok, zaten sürekli gelen bir müşteri olamaz, çünkü müdavimleri anımsıyorum ben." Ama kız buraya sürekli gelen biriyleydi: Brendan Domingo'yla birlikteydi. "O kim?" "İki hafta kadar önce size sorduğum futbolcu Brendan Domingo, birlikte içki içtiği yağmurluklu adamı soruyordum." "Ah, siyahi adam mı? Doğru. Hayır, o zamandan beri buraya gelmedi. Ne, yağmurluklu adam mı? Hayır, siyahi adam, adı Brendan olan şu kişi, sizin gelip bana onu soruşunuzdan beri, buraya bir daha uğramadı. Niçin soruyorsunuz, bir şey, bir şeyler mi yaptı?"

Umutsuzdu Duffy. Arabaya atlayıp Athletic'in sahasına gitti, antrenman bitene değin bekledi, Jimmy Lister'dan izin istedi, o da istemeye istemeye izin verdi: Duffy gençlere fotoğrafları gösterdi.

"O mu ? Bren'ı yapan kız?"

"Bren'ın yaptığı demek istiyorsunuz, herhalde."

"Fıstıkmış."

"Bana pek çekici gelmedi."

"Demir parmaklıklar arkasına bir iki yıl girmeye değer."

"Brendan bu tipleri hep kendine çekmiştir."

"Kız nerede oturuyor, Duffy? Adresi var mı sende?"

Bir bakıma, şaşırmış değildi Duffy. Futbolcular çok duygusal, ama aynı zamanda da oldukça katıydılar. Başarılı olmaları gerekiyordu. İlk takıma giren futbolcular ilk takımda olmayan futbolcuları bir türlü düşünemiyorlardı. Sağlıklı futbolcular bacakları kırılmış, sırtları sakatlanmış, tendonları kopmuş futbolcuları bir türlü düşünemiyorlardı. Formda olan futbolcular, formda olmayan futbolcuları bir türlü düşünemiyordu. Birinci takımda oynayan bir futbolcu olmak başka birçok şey olmamak anlamına geliyordu –tıpkı mor bir sandalyeye oturup bacağını yukarı atmış biriyle, köşesinde bir kovanın durduğu bir hücrede oturan kişi gibi– ve bu öteki şeylerin sizi alt etmelerine izin veremezdiniz.

Kennie Hunt, Maggie Coleman'da aşina bir yan bulunduğunu düşünen tek kişiydi.

"Onu anımsayamıyorsun, öyle mi, Kennie? Bütün talihli kişileri unutmuş olamazsın."

"Sanırım, ona benzeyen birini gördüm."

"Kennie'nin niyeti resmi sadece elinde tutmak. Onu biraz arzuluyorsun, öyle değil mi Kennie?"

"Onu nerede görmüş olabileceğine ilişkin hiçbir fikrin yok mu?" diye sordu Duffy.

"Karanlıkta senin için hepsi aynıdır, öyle değil mi, Kennie?"

"Emin değilim. Belki de Knight Spot'ta gördüm."

"Resmi ona verin, Bay Duffy, peşinde olduğu şey o."

"Bunlardan birine iyice bak. Anımsamana yardım edip etmediğini gör."

"İstediği de bu onun. Hadi, bir kez daha bak, Kennie."

Duffy, Knight Spot'a gitti ve zili çaldı. Şişko Frankie, içtiği biralar yüzünden kuşkusuz hâlâ uyuyordu, ama Vince erkenden kalkmış, deftere bir şeyler yazıyordu. "Evet? Ah, Jimmy'nin dostu, Athletic'in de dostudur." Vince, Athletic'in sezon sonunda dördüncü kümeye düşme olasığı konusunda kaygı duyabilecek biri kadar kaygılıydı. Üçüncü küme oyuncuları için hiçbir sorun yoktu, gözlerinizi bir kapattınız mı, onlar adeta ikinci kümede oluveriyorlardı ve bu klas bir şeydi. Ama ya dördüncü küme? "Hey, benim harika ve gözde Batı Londra kulübüme gelip de kendilerini sezon sonunda küme düşürmek için kaşınıp duran budalalara şöyle bir bakar mısınız? Kendinizi, dördüncü kümenin kaymak tabakasına tavlatın kızlar!" Vince'e pek de yapılacak bir şey gibi gelmiyordu bu.

"Resimler mi? Doğrusu, buraya gelen çok kız oluyor. Kızlar konusunda sorun şu ki, bizim için bir şekilde uygun olmadıkları sürece onları aslında fark etmiyorum. Bilirsin işte, ya çok klas ya da çok paspal oluyorlar. Yoksa, hepsi de aynı gözüküyorlar. Nedeni saçlar ya da bir şeyler olmalı –bilirsin işte, hepsi de aynı şekilde giyinip saçları da aynı olsa, onları birbirlerinden ayıramazsan. Belki ben yaşlandığım için böyle konuşuyorum. Olabilir. Sözgelimi bu, bana gösterdiğin, çok tanıdık." "Tanıdık mı?" "Evet, çok tanıdık, çünkü bin tane başka kıza benziyor. Ne çok paspal, ne çok klas. Bütün gün onunla dört beş kez vakit geçirsem bile yine de tanımazdım onu. Tanımazdım gerçekten. Sence Athletic'in kümede kalma şansı var mı?"

İşin kötü tarafı şuydu ki, sorulacak en iyi yerlerin nerede oldukları konusunda hiçbir fikri yoktu Duffy'nin. Referansları hiç de ha-

kiki olmayan birinin Maggie Coleman'ı sorup soruşturduğu polislerin kulağına gider diye Twyford Caddesi'ne fazla yaklaşmak istemiyordu. Ama Twyford Caddesi'nden uzakta kalacak olursa da, nereye bakabilecekti? Kız Brendan'la Albion'da tanışmıştı, ama bu, onun zorunlu olarak pub'lardan hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Durum böyle olsa bile, Bell'i ve Clapper'ı, Doğan Güneş'i ve Cambridge Dükü'nü denemişti. Hiçbir sonuç alamamıştı. Sonra Benny'nin Yeri'ni denemiş, burada Brendan'ı anımsamışlar, ama kızı burada daha önce hiç görmemişlerdi. Derken, son bir girişim olarak, Palmiye Ağacı'nı denemiş ve burada da, uykulu görünüşlü iki Batı Hint Adalı başlarını sallayıp, "Brendan Domingo mu? Onu bir iki yıldır görmedik, eskiden az çok sürekli gelirdi, ünlü olduğundan beri beyazlarla düşüp kalkmaya başladı. Şurada köşe başında oturmasına karşın, hâlâ beyazlarla birlikte olmayı yeğliyor" demişlerdi.

Bu yüzden Duffy, beyazları ya da en azından onlardan birini görebilmek için köşe başına gitti –Danny Matson'dı bu beyaz–. Mor sandalyeli ufak odaya girerken kendini biraz sıkıntılı hissediyordu Duffy. Danny hâlâ oradaydı, ayağı yine taburenin üzerindeydi; neşeli olmaya çalışıyordu ve Duffy'yi gördüğüne memnun görünüyordu; ama yine de bulunduğu ortamda sıkıntılı bir hava vardı. Ortam sıkıntılıydı, çünkü karşısında futbol oynayamayan bir futbolcu vardı. Maggie Coleman'ın fotoğrafı gösterildiğinde Athletic oyuncularının duygularını anlattı Duffy. "Bu işi şakaya almayın, çocuklar, böyle bir şey sizin de başınıza gelebilir. Her an her şey olabilir, bunu aklınızdan çıkarmayın. Formda kalın, iyi oynayın, başınızı belaya sokmayın ve biraz talihiniz varsa otuz beş yaşınıza gelinceye kadar yedek kalmaktan uzak durun. Ama otuz beşinize varıncaya değin işe yaramayan sürü sepet genç oyuncular da vardır, bunu iyi bilin." Duffy futbolcuların niçin kaygılanmaları gerektiği kadar kaygılanmadıklarını anlayamıyordu. Ya da belki de, kaygılanmak insan için kötü olan bir başka şeydi: Eğer kaygılanırsanız, sonunuz kuruntuculardan oluşan yedeklerin arasına girmek oluyordu, çok fazla düşünüp taşınarak kendi şansını ortadan kaldıran kararsız futbolcuların yedek takımına girmiş oluyordunuz. Belki de, bazı güçlü karakter özelliklerine sahip olarak– kararlılık, dayanaklılık, acımasızlık– ve başka her şeyi görmezden gelerek üstlere tırmanabilir

ve üstlerde kalabilirdiniz.

"Bu bir şaka mı, Duffy?" dedi Danny Matson, ciddi görünerek.

"Ha?"

"Bu bir şaka mı?"

"Yeniden gelmek mi?"

"Bren'ın ırzına geçtiğini düşündükleri kız mı bu?"

"Evet. Maggie Coleman."

"Aa! Maggie Coleman, ha? Bana adının Denise olduğunu söylemişti."

Duvara bir keski sokup onu bükmenin sorunlu yanı, keskinin ağzının kırılabilecek olmasıydı elbette. Bu ise büyük bir zaman kaybı olabilirdi.

"Bay Prosser mı?"

"Ah! Hâlâ bizimle birlikte misiniz Bay Duffy?"

"Bir iki lakırdı edip edemeyeceğimizi merak etmiştim."

"Genellikle bir iki lakırdıdan fazla sürer bu tür konuşmalar? Ne kadar süre istiyorsunuz?"

"On dakika olur mu?" Duffy gerçekte yirmi ya da otuz dakika konuşmak istiyordu.

"Bu genellikle yirmi otuz dakika demektir." Prosser gülümsedi. "Eğer Kuzey Londra'dan geriye kendi başınıza dönüş yolunu bulabilirseniz arabaya atlayıp benimle birlikte gelseniz iyi edersiniz."

"Teşekkürler."

"Arkanıza dönün."

Duffy arkasını döndü.

"Ayaklarınızı kaldırın."

Duffy, ayakkabılarının tabanlarını Bay Prosser'a göstererek önce bir ayağını, sonra ötekini kaldırdı.

"Tamam. Çok iyi. Atlayın arabaya. Günümüzde etrafa yayılan köpek pisliklerinden ötürü ne kadar dikkatli olursanız olun, boşuna." Duffy, Melvyn Prosser'dan oldukça.hoşlanıyordu. Şey, belki de onu onaylıyordu, demek istemişti. Şey, belki de onunla aynı duyguları paylaşıyordu. Şey, belki de nevrotik birini gördüğünde onu tanıyordu, herhalde gerçeğe en yakın olan buydu.

"İçki?" dedi Melvyn Prosser, Duffy Corniche'in arkasındaki ge-

nişliğe hâlâ hayretler içinde bakarken. İçerisi bir otel süiti kadar genişti. Hiç kuşku yok ki Danny Matson'ın odası kadar büyüktü. Yerde güzel bir halı vardı. Araba altın renginde bir döşemeyle kaplıydı. Telefonu vardı. Bay Prosser'ın kol mesafesinde düğmeli bir kontrol paneli göze çarpıyordu. Hoştu. "Toplumumuzda bu arabalardan birine birkaç kişinin ayağına basmadan sahip olamıyorsun." Prosser böyle demişti. Kimin ayaklarıydı bunlar acaba?

"Tonik de lütfen. Motoru çok iyi."

"Teşekkürler. Bakalım, bir tonik."

"Kilo aldırmayan bir içkiniz var mı?"

Melvyn kesme camdan bir bardağa tonik koyarken, Duffy uzun uzun halıya baktı. Üzerinde kahverengi lekeler olan, bej bir halıydı. Küçük, kahverengi lekeler. Acaba Kaposi Sarkomu da buna mı benziyordu?

"Daha şimdiden iki dakikanız geçti."

"Bu akşam gençlerin şanslarının ne olduğunu düşünüyorsunuz?" Kendi sahalarında, puan cetvelinin ortalarında bulunan Wigan'la oynayacaklardı. Güç bir maç olabilirdi bu. Sezonun başında deplasmanda dört-sıfırlık bir hezimete uğramışlardı. Gençlerin bunu hatırlamaları gerekiyordu. Jimmy Lister böyle demişti.

"Bana bunu sormak için mi arabama bindiniz?"

"Sizin değeriniz ne kadar, Bay Prosser?"

"Ha, ha! Evet. Keşke ben de bilsem bunu. Ama, korkarım, şöyle eski bir deyiş vardır: Ben parayı kazanıyorum ve onu saymaları için başkalarına para ödüyorum."

"Ama biz altı rakamlı tutarlardan söz ediyoruz, öyle değil mi, Bay Prosser? Yani, yedi rakamlı da olabilir."

"Çok cömertsiniz."

"Başarılı biri olmaya bir hayli alışık olmalısınız, öyle mi?"

Melvyn Prosser kıkırdadı.

"Faturanızı kendim ödemediğime çok memnunum, Bay Duffy. Jimmy Lister'ın size paranızı ödeme fikri sanırım çok komik. Yani, başkanın Corniche'ine binmek ve ona kılçıklı sorular sormak için günde elli sterlin artı masraflar. Evet, başarıya alışığım ve kibirli ve kendimden hoşnut görünüyorum. Derken siz, benim hiç de beklemediğim bir şey söyleyiveriyorsunuz. Ve ben de içimi döküp Boston Canavarı, Karındeşen Jak ve Albay Kaddafi olduğumu itiraf

ediyorum."

"Size kılçıklı sorular soruyor falan değilim. Sadece neler yaptığınızı öğrenmeye çalışıyorum. Sözgelimi siz, zengin ve başarıya alışık bir adamsınız ve kendinizi birdenbire Athletic gibi kaybetmeye mahkûm bir takımın sahibi buluyorsunuz. Bu biraz çelişik değil mi?"

"Buna dikkat çekmeniz hoş. Hiç kuşku yok ki, takımın kazanç getirmesini yeğlerdim. Ama sorunuzun iki yanıtı var. Birincisi, sanırım benim gibi işadamlarının çalışma tarzlarına ilişkin çok yüzeysel fikirlere sahipsiniz. Bizler başarılı görünüyoruz, çünkü başarılı görünmek başarılı olmanın bir parçası. Ama bunun için sihirli bir formülümüz yok. Her zaman kazananları desteklemiyoruz. Suların üzerine çok ekmek atıyoruz ama bu ekmekler suda şişip martılara yem oluyorlar. Bu kısmen, neyin içine girdiğinizi ve kısmen neyin dışına çıktığınızı bilmek meselesi. Ve kısmen de yaptığın şeyi biliyormuş gibi görünmek meselesi.

Ve ikincisi, bu kulübü para kazanmayı istediğim için satın almadım. Elbette, puan cetvelinin tepesinde olmayı ve iki haftada bir Juventus ya da Borussia Munchengladbach gibi takımları konuk etmeyi, yeni tribünler yaptırtmayı ve bunun gibi şeyleri yeğlerdim. Ama sermayeme sermaye katmayı düşünmüş olsaydım, onu Athletic'e yatırıp batırmazdım. Ben bu oyun için deli oluyorum, işin gerçeği bu. Siz hiç, bir futbol kulübüne sahip olmayı istemeyen bir çocukla karşılaştınız mı? En çılgınca düştür bu."

"Siz eskiden bu oyunu oynardınız, öyle değil mi, Bay Prosser?"

"Oynamayı istiyordum. Oynamayı istiyordum. İnanmayabilirsin ama, çocukken çok şişmandım. Çok şişman ve çok kafalı bir çocuk."

"Ben kaleciyim" dedi Duffy. Kimi zamanlar Reliables'ın kalecisi olmaktan yaşamındaki başka her şeyden daha çok gururlandığını düşünüyordu. Doğrusu, pek de şaşırtıcı bir şey değildi bu: İki numaralı gurur kaynağı ne olabilirdi?

"Bir kaleci için biraz kısasınız" dedi Bay Prosser. "Aynı zamanda da –nasıl diyeyim– bir kaleci için biraz tıknazsınız. Bu yüzden mi şişmanlatmayan içkileri yeğliyorsunuz?"

"Demek yedi rakamlı bir zenginsiniz ve Athletic'e para akıtıyorsunuz..."

"Akıtmıyorum, Bay Duffy. Biraz sızıntı oluyor. Defterlerin şurasında burasında bir kaybın ne kadar yararlı olabileceğine ilişkin hiç fikriniz yok sizin."

"Ve kesinlikle hiç düşmanınız da yok."

"Ne budalaca bir sözcük bu!"

"Baştan başlayabilir miyiz, Bay Prosser?"

"Nereden isterseniz. Zavallı James'e benzin harcatmadığınız sürece. Özellikle Londra trafiğinde biraz fazla benzin yakabiliyor Corniche."

Duffy toniğinden bir yudum aldı. Bay Prosser şişmanlatmayan içkiler hakkında iğneli bir laf etmişti. Ama o sadece antrenman yapıyordu. Yılın on iki ayı antrenman yapıyordu. Şişmanlamama antrenmanı.

"Pekâlâ. Demek bir futbol kulubümüz var. Üçüncü Küme'de oynuyor, durumu biraz sallantılı. Durumu oldukça sallantılı. Düşme hattının ta diplerinde. Puan almak için çırpınıyor. Hasılat düşüyor, turnikelerden içeri fazla para girmiyor. Yeni menajer bu çürümeyi durduramıyor. Gerçi, bazı umut ışıkları da var, özellikle genç Danny Matson'ın oyunu ve Brendan Domingo'yla uyumlu birlikteliği. Ancak, henüz tehlike hattından çıkmış değiller, daha kat edilecek uzun bir yol var, ama menajerin sürekli dediği gibi de tünelin ucunda küçük bir ışık var.

Derken, ne oluyor? Takımın yeniden canlanmasının önderliğini yapan bu akıllı ve ufak tefek orta saha oyuncusu bir yeraltı otoparkında fena halde tekmeleniyor. Şayet sadece otuz sterlinle bir Barclay kartının peşinde idiyseler, bunun için biraz fazla kişi tekmeliyor onu. Arabasını bile almıyorlar. Sadece, uzun süre futbol oynamasını engelleyecek şekilde onu tekmeliyorlar.

Tam da biraz canlanmaya başladıkları bir zamanda, kulüp için çok talihsiz bir olay bu. Ancak, krizlerin insandaki en iyi yanları ortaya çıkardığı söylenir. Peki, bundan sonra ne oluyor? Genç Brendan Domingo daha fazla sorumluluk yükleniyor, takıma başka gençler alınıyor ve Danny Matson'ın yokluğu o kadar fazla da çekilmiyor. Tünelin ucunda biraz daha fazla ışık değil mi bu? Olabilir. Ama Albion'da birisi gelip Brendan'a yanaşıyor ve Athletic'in küme düşmesi için ona para vermeyi öneriyor. Elbette, olabilecek en usturuplu şekilde. Koca Bren ona, o parayı alıp uygun yerine

sokmasını söylüyor ve sonra ne oluyor? Birkaç gün sonra Bren son derece akıllıca bir ırza tecavüz oyununa getiriliyor. Sonunda başarıya ulaşmayabilir bu tezgâh, ama onu sezonun sonuna kadar, belki de gelecek birkaç sezon da sahalardan uzak tutmaya yetecek bir numara bu. Danny olmayınca, Brendan olmayınca, Athletic de olmayacak demek.

Ve kulüp için bu da yeterli değilmiş gibi, saha dışında da birtakım saldırganlık vakaları oluyor. Birdenbire, kendi takımlarının yıldız oyuncularından birine karşı tavır alan, şu iğrenç holiganlar güruhu gibi. Kimin tarafından parasal destek aldığını bilmediğimiz bir Neo-Nazi kaçığın örgütlediği iğrenç bir holiganlar güruhu gibi. Bunların dışında, bir sebeple kulübü dava edip Layton Road girişini kapatmayı kafalarına koyan yöre sakinlerinden gelen bir başka saldırganlık daha var. Bu şekilde, holiganların rakip taraftarların arasına daha fazla karışma şansı yaratılmış oluyor, kulüp polisler için daha fazla para harcamak zorunda kalıyor ve sıradan bir taraftar karısını ve çocuklarını maça götürmeden önce iyice düşünüp taşınıyor. Bu noktaya kadar nasıl yorumum?"

"Jimmy Lister'ı dinlemek gibi. Bir başka şişmanlatmayan içki ister miydiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

"Muhtemelen akıllıca bir karar bu. Şey, yorumunuz bana pek bir şey ifade etmiyor, Bay Duffy. Hiçbir şey ifade etmiyor. Benim kulübün sorunlarıyla daha çok ilgilenen biri olmam gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Ne kadar ilgili biri olduğunuzu bilmiyorum, Bay Prosser?"

"Kulübün küme düşmesi beni çok ilgilendiriyor. Ama siz bana ne söylüyorsunuz? Son birkaç hafta içinde oyuncu kadrosunda bulunanlarla ilgili iki suç olayının patlak verdiğini. Bu olayların meydana geldiği doğru ve her ikisi de polis tarafından uygun bir gayretle inceleniyor. Gerçi, suç olaylarının anlattığınız gibi meydana gelmiş olması, bana kuşkulu görünüyor. Matson her zaman delişmen biriydi ve olay sırasında sarhoş olduğunu itiraf etti. Bu yüzden bir kavgaya karışmasından daha doğal bir şey olamaz, öyle değil mi? Sonra, ona saldıran düzinelerce kimliği belirsiz kişi olduğunu nereden biliyoruz? Belki de sadece bir kişi vardı. Bu olayın Matson'ın içinde bulunduğu koşullarda olabilmesi için, bir kişi yeterdi.

Hatta bu bir kız öğrenci bile olabilirdi. Kuaföre gitmek ya da başka bir şey yapmak için otuz sterline ihtiyaç duyan bir kız öğrenci.

Domingo'ya gelince, sadakatinizin onu etkileyeceğinden eminim ve bu hikâyenin iki veçhesi olduğundan da eminim. Ancak bana öyle geliyor ki, hikâye mahkemede anlatılana değin polisin görüş açısını kabul etmemiz gerekiyor. Ben şahsen, Domingo'yu her zaman sevmişimdir, hem bir oyuncu hem de bir insan olarak. Tabii, onu çok iyi tanıyor değilim, ama sizden çok daha iyi tanıyorum. Ve gelişigüzel tahminlerde bulunduğumuza göre, size kendi tahminimi söyleyeyim: Brendan cumartesi günü bütün öğle sonrası boyunca, Layton Road tribünü taraftarlarınca fena halde yuhalanmıştı. Derken, bize galibiyet golünü kazandırmış ve onu sadece yöneticiler locası alkışlamıştı. Haftalarca ona böyle davranıldı –benim iki hafta önce programda bazı sözde taraftarların kaba davranışlarını kınadığım notumu da görmüş olabilirsiniz–. Brendan hep bu olayın onu etkilemediğini ileri sürdü, ama insan kendi üzerinde ne kadar kontrole sahip olabilir ki? Bu yüzden, en hafif deyimle söylersek, bütün bir öğle sonrası boyunca, istenmeyen bir kişi olduğu hissettirildi kendisine. Ve bize kazandırdığı maçtan sonra da kafayı çekmeye gitti, onu kendi evine davet eden bir kızla tanıştı ve tam da beyazların ona karşı olmadıklarını düşündüğü bir anda, kız birdenbire ona karşı dönüverdi, bir kadının seçme hakkından falan dem vurmaya başladı. Çocuk ne de olsa bütün kadınları elde eden bir kahraman falan değil; goller atan, tekme yiyen, alay edilen ve küçümsenen iriyarı siyahi bir adam sadece. Ve böylelikle ilk kez kendisine atılan tekmelere karşılık vermiş oluyor, kendi üzerindeki kontrolünü yitiriyor ve bu talihsiz durum ortaya çıkıyor.

Böylece geriye ne kalmış oluyor bizim için? Holiganlar. Eminim ki holiganların sadece bu kulübe özgü olduklarını söylemezsin. Hatta Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi'ne özgü. Millwall'da da benzer bir şeyin olduğunu biliyorum ve başka yerlerde de olduğunu sanıyorum. Biz kulüp başkanları, holiganizmle çarpışmak için her zaman yeni stratejiler düşünmeye çalışıyoruz, sana bu konuda güvence verebilirim.

Layton Road sakinleri mi? Şey, bazı sözde taraftarlarımızın davranış şekillerini göz önünde tutarsak, onları kınadığımı söyleyemem. Bu kadar uzun zamandır sıkıntı çekmeleri beni şaşırttı. Öte-

ki şey, rüşvet olayı mıydı? Elbette, üzülünecek bir şey, ama alışılmamış da değil. Her zaman klas oyuncu azlığı sıkıntısı vardır, şimdi de para azlığı sıkıntısı var. Eğer üçüncü bir kişi kendine bir şeyler kazanmak istiyorsa hiçbir kulüp başkanı buna burun kıvırmayacaktır."

"Demek her şeyin bir rastlantı olduğunu söylüyorsunuz, öyle mi?"

"Diyorum ki bir kulüp ya da bir iş veya bir evlilik, yahut herhangi bir şey sıkıntıdaysa, o zaman sadece yağmurun yağmadığını, bu yağmurun sağanağa dönüştüğünü fark edersiniz."

"Ama eğer tepede bulutlara yol açan biri varsa?"

" 'Komplo teorisi' deyimini kimin icat ettiğini keşke bilmiş olsaydım. Bu deyim birçok aptalca düşüncenin sorumlusu olmuştur."

"Kızı tanıyor muydunuz?"

"Hayır. Tanımam mı gerekiyordu? Resimler çok iyi. Senin bir fotoğrafçı olduğunu bilmiyordum Duffy."

"Kızın adı Maggie Coleman. Ya da en azından, bazen o adı kullanıyor. Brendan'ın ırzına geçtiğini düşündükleri kız. Ama her zaman bu adı kullanmıyor. Bazen Denise oluyor adı. Adı Denise iken Knight Spot'ta Danny Matson'la tanıştı, akşam boyunca öteki kızları yanından uzaklaştırdı, Danny Matson'ın onunla çıkmasını sağladı, kendi kulüpte beklerken onu yalnız başına otoparka gönderdi ve onu dövdürdü."

"Gerçekten de aynı kız mı?"

"Aynı kız."

"Şey, futbolculardan hoşlanıyor olmalı."

"Biraz rastlantı değil mi bu?"

"Öyle mi? Futbolculardan hoşlanan kızlar *vardır*, Duffy, bunu bilirsin. Demek istiyorum ki, oynadığın takımın yeterince ünlü ve deyim yerindeyse, kızları çekecek kadar seksi olup olmadığını bilmiyorum, ama futbol liginde ender görülen bir olay değildir bu. Sanırım, hem Matson hem de Domingo kadınlara çekici gelen erkeklerdi. Sırf her ikisi tarafından da onu evlerine götürmelerine izin verdi diye kızı ahlaken kınamamız gerektiğini sanmıyorum. Aslında belki de, yerel takımın yıldızlarıyla geçirdiği romantik akşamların hiçbirinin de plana göre gitmediği göz önünde tutulursa, ona sempati bile duymamız gerekebilir."

"Bu akşamlar Danny ve Brendan için de plana göre geçmedi."

"O zaman hepsine sempati duymamız gerekiyor."

"Kızın Danny'yle tanıştığında siyah saçlı olmasını ve kendini Denise diye tanıtmasını, Brendan'la tanıştığında ise sarışıp olup kendini Maggie diye tanıtmasını şüpheli bulmuyor musunuz?"

"Duffy, bu genç kadının davranışından ben sorumlu değilim. Kuaförüne, annesine, psikiyatrına, bilmem neyine sor..."

"Ona para veren kim?"

"Bilmiyorum. Kızın kendisine sor."

"Sormak isterdim. Ancak böyle yaptığım için içeriyi boylardım."

Duffy bardağı elinden bıraktı ve daha zor olan soruyu sormaya girişti. "Sonra, planlama izni sorunumuz var."

"Planlama izni mi? Ah, Magrudo'nun şakası. Bunun ne ilgisi var şimdi?"

"Size bir hikâye anlatabilir miyim, Bay Prosser?"

"Anlat bakalım."

"Ama alınma, gücenme olmayacak, tamam mı?"

"Böyle olmayacağına söz veremem."

"Çok doğru. Peki, şöyle bir hikâyeyi deneyelim: Kulübü iki yıl önce satın aldınız, öyle değil mi? Bir hayli kötü durumdaydı kulüp, para kaybediyordu, seyirci gelmiyordu, yıllardır hiçbir şey kazanmamıştı. Herkes de, 'İşte kurtarıcı geldi!' diye düşündü. O yörenin kahramanı, kulübe para pompalayacak, taze kan olacaktı. O tür şeyler –bunları gazetede kendim de okuduğumu anımsıyorum–. Onların yanıldıkları nokta, kulübü kurtarmayı hiç düşünmemenizdi. Aslında, tam tersini amaçlıyordunuz. Öyle biri gibi görünmekte usta olsanız da, futbolla ilgilenmiyorsunuz. Kulübü bulunduğu kötü durumdan kurtarmaya çabalar gözüken, ama aslında tam tersini yapıp onun altını oyan başkan rolünde çok başarılı oldunuz."

"Gerçekten mi? Peki nasıl yapıyordum bütün bunları?" Ses tonu ılımlı, nazik, ilgiliydi. Melvyn Prosser, "Boston Canavarı" olduğunu itiraf etmeye hiç de hazırlıklı görünmüyordu.

"Nasıl mı? İlk iş olarak Jimmy Lister'ı görevlendirdiniz. Çok iyi bir oyuncu, nazik bir insan, kokuşmuş bir yönetici. Onun iyi bir ikinci küme takımı vardı ve onu ne yaptı: Birkaç yıl içinde az daha küme düşürüyordu. Sonra bir yıl süreyle görevden alındı. Buna kö-

tü talih denmez, çünkü Jimmy Lister adı etrafında birtakım fısıltılar dolaşmaktaydı. Onun ahlaki yanı üzerine hiç yorum falan yapmıyorum; çünkü takımdakiler kulüp doktorlarının karılarını kendilerine hiç dert etmiyorlardı. Bahse girerim ki bu bir yıl içinde, ligde olmayan bir takımı çalıştırması için bile teklif gelmedi ona. Onu işe aldınız, çünkü kulüpleri küme düşürmekte üstüne adam olmadığını biliyordunuz. Ve kafasına, kalabalığa toplar atmak, dizlerine tavşankızlar oturtmak ve bunun gibi birçok budalaca fikri soktunuz. Eğer yükseklerden uçuyorsanız bütün bunlar iyi hoş da, eğer yükseklerde değilseniz çok acıklı oluyor. Ama bu tür şeyler insanları bir kulüpten daha çok şey beklemeye itiyor. Bu yüzden, onun bunları sürdürmesine izin verirseniz ve kulüp de sahasında başarılı olamazsa, o zaman menajer aklı evvelin teki olur ve kulüp de daha budala görünür."

"Olup bitenleri böylesine derinlemesine düşündüğümü bilmiyordum" dedi Melvyn Prosser. Duffy'ye gülümsüyor ve sanki kendisine daha önce hiç duymadığı harika bir hikâye anlatılıyormuşçasına, dikkatle izliyordu.

"Meseleyi bu kadar yükseğe koyduğumdan emin değilim" dedi Duffy. "Ama siz gerçekten de ileriye bakıyorsunuz. Sanırım bu işe ilk girdiğinizde meselenin nasıl sonuçlanabileceğine ilişkin bir fikriniz vardı. Onu nasıl sonuçlandırabileceğinize ilişkin bir fikir. Bir futbol sahasına bakan çoğu kimse sadece bunu görür. Futbol oynanan koskoca bir yerdir orası. O zamanlar birazcık harap görünse de orada her zaman bulunmuş ve her zaman bulunacak olan bir şey. Bir kiliseyi nasıl yıkamazsanız, bir futbol stadyumunu da yıkamazsınız."

"Günümüzde kiliseleri yıkıyorlar."

"Gördünüz mü işte! Gördüğünüz bu sizin. Harap bir görünüşü vardı ve 'Eğer onu satın alırsam, ondan harika bir şey yapabilirim' diye düşündünüz. Bu yüzden kulübün altını oymaya başladınız. Ve kulüp kötüye gittikçe, size daha bağımlı oldu. Faturaları ödemeye aldırış etmiyordunuz çünkü biri çıkıp da onu satın almakla ilgilenecek olursa defterlere şöyle bir bakacak ve masraflarının ne kadar büyük olduğunu görüp kaçacaktı. Bu kulübü satın aldınız ve ona kan nakli yapacağınız yerde onun boğazını kestiniz."

"James, ücretlerini ödediği kişinin kendi mesleki niteliklerini bu

kadar küçümsediğini duyduğu için üzülecek."

"Sanırım siz ve ben, Bay Prosser, Jimmy Lister konusunda aynı görüşe sahibiz."

"Peki bundan sonra ne yapıyorum?"

"Şey, bundan sonra Magrudo'nun yer için genel planlama izni almasını sağlıyorsunuz."

"Onu yıllardır görmememe karşın."

"Hess Ev Holding'in elemanları gibi çeşitli kişilere onu yıllardır görmediğinizi söylemeyi unutmanız dışında onu yıllardır görmemenize karşın."

Melvyn Prosser kıkırdadı. Gerçekten kıkırdadı.

"Özür dilerim. Sizinle konuştuğumda bunları söylememeye yeminli olduğumu kavrayamadım."

"Sonra izni alıyorsunuz ve her şey rayına oturmuş oluyor. Bir tek Jimmy Lister'ın, kulübü yeterince çabuk mahva sürüklememesi dışında. Elinden geleni yaptı, ama küme düşeceğinden emin olamazsınız. Bu yüzden her şeyi hızlandırmaya karar veriyorsunuz. Danny, Brendan ve Layton Road sakinleriyle birlikte. Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi hakkında pek bilgim yok; o bir rastlantı bile olabilir."

"Birdenbire rastlantı diye bir şey olduğunu itiraf ediyorsunuz demek?"

"Evet."

"İyi, pekâlâ." Melvyn fotoğrafları ona geri verdi. "Ve şu benim karım, unutmadan söyleyeyim" diye ekledi alaycı bir tonda.

"O zaman sanırım –işten sizin kadar anlamadığım için– sanırım Charlie Magrudo'yla birlikte bir tezgâh hazırladınız. O perde önünde olan adam, siz paraya sahip olan adamsınız; ona sahayı yok pahasına satıyor ve sonra, ondan yeniden satın alıyorsunuz. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum..."

"Ona kuşku yok."

"Ama belki de bir teşekkür hediyesi olarak onun inşaat şirketine iş sağlıyorsunuz. Dinlenme merkezi ya da bilmem neresi için ona bir ihale veriyorsunuz. Talihin yüzüne her zaman gülmediği bir şirket için küçük bir koltuk çıkma."

"Anlıyorum. Böyle mi acaba?"

"Evet. Aşağı yukarı böyle."

"Peki ayrıntılı planlama izni alma şansımı nasıl değerlendiriyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Ve ne çeşit bir kazanç elde etmeyi beklediğimi?"

"Bilmiyorum."

"Aman Tanrım, ne kadar da hayal kırıklığı yaratan bir şey bu! Peki, ben size bir hayal dünyasında yaşadığınızı söylersem ne derdiniz?"

"Size inanmazdım."

Bir duraklama oldu. Camden Town'ın kuzeyinde bir yerlerdeydiler; Duffy neresi olduğundan tam emin değildi. Melvyn Prosser'ı hiç anlamıyordu.

"Bir başka şişmanlatmayan içki alabilir miyim?"

"Elbette. Kendiniz alır mıydınız? Ben hep ilk içkiyi ikram ediyorum ve sonra konukların kendilerinin almalarını söylüyorum."

Duffy toniğini bardağına koydu.

"Evet. Bir kaleci için kesinlikle çok kısasınız diyebilirim. Sizin de dikkatle belirttiğiniz gibi, bu oyundan, sizden daha az anlasam da bu böyle."

"Ben aslında oldukça iyi bir kaleciyim" dedi Duffy. "Niçin kızmıyorsunuz?"

"Kızmak mı? Ben kızmam. İşte kızmam. İş dışında bile kızmam. Kızgınlığın.. hiçbir şeye yaramadığını düşünürüm."

"Ama ben sizi az önce, başkalarına ciddi vücut hasarı vermek ve adaletin işlemesini çarpıtmaya kalkışmakla suçladım."

"Evet, bunu düşünüyordum. Keşke aradaki cam bölme inik olsaydı ve Hobbs da bizi dinleseydi, sizi iftira atmaktan mahkemeye verebilirdim."

"Ama ben her şeyi karımın adına yaptım" dedi Duffy. "Charlie Magrudo gibi."

"Gerçekten mi? Ne kadar ilginç! Bilmem neden, ben sizin hep bir ibne olduğunuzu düşünmüştüm. Çok özür dilerim." Melvyn Prosser kolunun dayandığı konsolda bir düğmeye bastı ve cam bölme indi.

"Hobbs, iki yüz elli metre kadar ötede durur musun?"

"Pekâlâ efendim."

Cam bölme yeniden yukarı kalktı ve Corniche düzgünce durdu.

"Sizi burada bırakırsam, Bay Duffy, sanırım tam da iki metro istasyonunun ortalarında bir yerinde olacaksınız. Maalesef sizi daha öteye götüremeyeceğim."

"Arabanıza aldığınız için teşekkürler. Maçta görüşürüz."

Duffy, Tufnell Park ile Archway metro istasyonları arasında bir yerde ıslak bir kaldırıma çıkıp yürümeye başladı. Melvyn Prosser'dan niye hoşlanıyordu, bilemiyordu. Bu hoşlanma duygusunun önünü almaya uğraşmalıydı. Tuhaf bir duyguydu bu: Keskiyi duvara sokup büküyordunuz ve hiçbir şey olmuyordu. Keskiye hiçbir şey olmamıştı; duvar yerinden bir santim oynamamıştı, her şey aynıydı.

"Şerefe ahbap!" dedi yoldan geçen biri.

Duffy elinde hâlâ içinde şişmanlatmayan tonik bulunan kesme cam bardağı tutmakta olduğunu fark etti.

Duffy uyandı ve bir ritüel haline getirdiği lenf düğümü kontrolünü yaptı. Kasıklar, koltukaltları ve boyun. Görebildiği kadarıyla her zamanki küçük şişkinlikler ve yumrular vardı, ama gerçekte şiddeti artan bir gelişim yoktu. Gece terlemeleri? Ereksiyonlar? Hayır, skor hâlâ aynıydı. Uzatmalardan sonra da skor, ereksiyonlar 2, gece terlemeleri 2 idi. Hiç kuşku yok ki Binyon, Duffy için bütün bunlara bir açıklama getirebilirdi. "Gece terlemelerin oluyor, Duffy, çünkü AIDS'e yakalandın, AIDS'e yakalandın çünkü ibnesin. Ereksiyonlar sadece, kendini normal biri ya da en azından –senin o tuhaf ifaden neydi?– biseksüel de olabileceğine inandırmak için tasarlanmış histerik bir tepki. Terlemelerin sana gerçeği söylüyor, kamışınsa uyumakta." Böyle bir şey olabilirdi açıklaması.

İşin kötü yanı şuydu ki, eğer Binyon Timsah Kulüp'te yanı başındaki bar taburesinde oturuyor olsaydı, ona inanabilirdi Duffy. Ama o anda böyle bir açıklamayı yapan kişi sadece kendisiydi. Bu yüzden, bütün bir geceyi tek başına geçirmeyi başarmış birinin kazandığı gözü peklikle, gece terlemeleri geçirdiğine –sonuçta, sadece iki kez– çünkü bir şeyler için kaygı duyduğuna karar verdi Duffy. Gerçekte kaygı duyduğu şey gece terlemelerine uğramaktı. Bunda alışılmadık hiçbir şey yoktu; bir bakıma histerik gebelik gibi bir şeydi bu... Ve ereksiyon konusuna gelince, "En basit açıkla-

ma tarzını benimsemeliyim" diye düşündü. Carol'la yatakta ereksiyon oluyordu, çünkü onu arzuluyordu: Bunda karmaşık olan hiçbir şey yoktu, öyle değil mi? Peki Carol'ın kaldığı son iki gece niçin hiç ereksiyon olmamıştı? Şey, ikinci gece birbirimize biraz mesafeli davrandık çünkü onu bilgisayarda şu adlara bakmaya zorlamıştım; ve ilk geceyse... İlk gece mi? Bilmiyorum, belki de başım falan ağrıyordu. Aa, evet? Gidip bunu Binyon'a söylemeliydi.

Önceki akşam, Athletic Wigan'a iki sıfır yenilmişti. Duffy maçı, holiganların öteki taraftarlar arasında itişip kakıştıktan sonra hâlâ toplaştıkları Layton Road tribününden seyretmişti. Durumda insana cesaret verecek hiçbir şey yoktu. Bu kez, bir üst kümeye çıkma ya da küme düşme tehlikesi gibi bir şey olmadığı için sahada daha rahat olma ve durumu tehlikede olduğu için aşırı endişe etme meselesi falan yoktu. Sadece, bir takımın ötekinden daha iyi olmasıydı: Daha çabuk, daha akıllı, orta sahada mücadele etmeye daha istekli ve daha iyi sonuç alan. "Hiçbir özrümüz yok" dedi Jimmy Lister *Chronicle* muhabirine, "bu gece daha iyi olan onlardı."

"Her şeyi sil baştan mı yapacaksın, Jimmy?" diye sordu Ken Marriot (gerçek Ken Marriott)

"Hayır, her şeyi sil baştan yapacak falan değilim. Sezonun bu noktasında bize hiç kimse silgi milgi vermez. Paniğe kapılmayacağız. Bu sadece bir mücadele meselesi. Gençler yapmaları gereken şeyi biliyorlar ve başkanla yönetimin de arkalarında olduğunu biliyorlar."

Gençler yapmaları gereken şeyi biliyorlardı: Bütün maçları kazanmak zorundaydılar. Aynı zamanda da üstlerindeki öteki takımların puan kaybetmeye devam edeceklerini ummak zorundaydılar. Ve yarım düzine ufak tefek orta saha oyuncusunu sakatlamak ve yarım düzine hünerli siyahi forvet oyuncusunu tezgâha getirmek için ülkenin dört bir köşesine dayak mangaları gönderemeyecekleri için de, bunu gerçekleştirmenin belli bir yöntemi yoktu.

Ken Marriott aynı zamanda Athletic'in başkanıyla kısa bir görüşme yapmıştı. Evet, mücadele eden gençlerin arkasındaydı. Hayır, gelecek sezon Athletic sahasında üçüncü küme futbol maçlarından umudunu kesmemişti. Şey, öteki olasılıktan söz etmek istemiyordu, çünkü gençleri daha fazla bir baskı altına sokmak istemiyordu; ama herkes kulübün büyük kayıplar yaşadığını biliyordu. Ve

başkan sezon sonuna kadar o kaybı karşılamaktan mutluluk duymakla birlikte, eğer Athletic küme düşecek olursa, kendi konumunu ve gerçekte kulübün bütün geleceğini, yeniden gözden geçirmek zorunda kalacaktı.

"İşte bu yeterince açık" diye düşündü Duffy. Aynı zamanda da biraz akıllıcaydı: Gençleri daha fazla baskı altına sokmamayı istediğini ileri sürerken, aslında tam da onu yapıyordu Prosser: Eğer küme düşecek olurlarsa canlarına okuyacağını söyleyerek. Ve gerçekten de yapardı bunu. Bu konuyu ilk kez ağzına almıştı ve Duffy, onun söylediği her sözcükte ciddi olduğunu biliyordu. Melvyn Prosser kulübün boğazını keserdi.

Peki Duffy bu konuda ne yapabilirdi? Takımı yeniden oynatamadıkça hiçbir şey yapamazdı. Ne de olsa, Athletic bir şekilde üçüncü kümede kalmayı başarırsa, bu Prosser için büyük bir sıkıntı yaratırdı. Jimmy Lister'ı kovabilirdi; eğer Jimmy Lister'ı öncelikle hiçbir şeye yaramadığını düşündüğü için seçmişse, bu da büyük bir olasılıkla onu hiçbir yere götürmezdi. Lister'ı kapı dışarı etmek ve kulübü orta sıralarda güvenli bir yere itecek gerçek bir menajer bulmak. Ama Duffy takımı nasıl oynatabilirdi ki? Danny Matson'ın bacağını süper bir yapıştırıcıyla onaramazdı, Brendan Domingo'nun hücresini dinamitleyip onu dışarı da çıkaramazdı.

Gerçi, uğraşıp her şeyi biraz harekete geçirebilirdi.

"Kurtçuk mu?"

"Ev-vet."

"Pazar günkü maça hazır mı? Vizyonunu mu keskinleştiriyor?"

"Bazen dalga geçtiğini düşünüyorum, Duffy. Gerçekte, cumartesi günkü fikstür için daha kaygılıyım. Eğer yine kaybedecek olurlarsa, her şey olabilir."

"Ev-vet. Söyle bana, Kurtçuk, ben sadece toy bir muhabirim, söyle bana" Duffy sanki gerçekte emin değilmiş gibi görünmeye uğraşıyordu. "Eğer Athletic'in sahasını yıkmak ve üstüne bir alışveriş merkezi inşa etmek için planlar varsa, bundan bir hikâye çıkar mı?"

"Sanırım, sansasyonel bir haber olurdu bu. Yine dalga mı geçiyorsun?"

"İnan, geçmiyorum. Bu konuda kendim küçük bir çalışma yaptım." Kurtçuk'un homurdandığını işitti. "Hayır, son kez olduğu gi-

bi değil. Yani, ben bendim ve *Chronicle*'dan da değildim."

Duffy genel planlama izni hakkında açıklamalar yaptı. Eğer hem Prosser hem de Magrudo, bunun bir şaka olduğu konusunda onu temin ediyorlarsa, her ikisine de niçin bir heyecan yaşatmasınlardı ki? Duffy, Ken Marriott'un karşısında biraz toy muhabir rolünü oynadı, ama tavsiyeler vermekten de geri kalmadı. Prosser ile Magrudo'nun eski dost ve iş ortağı olduklarını ve Hess Ev Holding'deki personelin bir muhabire iki adamın son zamanlarda birçok toplantı yaptığını onayladığını mutlaka söylemeliydi. Duffy Kurtçuk'un, Melvyn Prosser'ın Bayan Charlie Magrudo'nun eski bir arkadaşı olduğunu ima edip etmeyeceğini merak etti. *Chronicle*'ın bu noktaya kadar uzanacağını sanmıyordu, ama yine de konuyu çıtlattı. Hem Athletic'in başkanının hem de Magrudo İnşaat'ın yöneticisinin bütün bunların bir şaka olduğunu ileri sürecekleri konusunda Marriott'ı uyardı. Hatta Duffy, kulübün şu anda içinde bulunduğu zor durum göz önüne alınırsa, Athletic oyuncularıyla Athletic taraftarlarının durumdaki kara mizah dolu yanı görebilecekleri konusunda bir şeyler yazmasını da önerme gözü pekliğini gösterdi.

Haber cuma günü çıktı. İç sayfanın manşetinde "ATHLETIC SAHASI İNŞAATA MI AÇILIYOR?" yazıyordu. Bunun altında, "İTALYAN ÜSLUBU PIAZZA GÖRÜNÜŞÜ" ibaresi vardı ki, taraftarların yurtseverlik duygularını kışkırtacağından Duffy bundan çok hoşlandı. Ve onun da altında, daha küçük harflerle ama yine göze çarpacak şekilde "BAŞKAN KULÜBÜN İFLAS ETTİĞİNİ YADSIYOR" yazıyordu. Ken Marriott işini çok iyi yapmıştı: Prosser ile Magrudo'nun bütün bunların bir "şaka" olduğuna ilişkin iddiaları tam zamanında basına yansıtılmıştı. Buysa onların, ya su katılmamış birer yalancı ya da en iyi olasılıkla, çok çarpık bir mizah anlayışına sahip kişiler olduklarını gösteriyordu.

Cumartesi günü, Athletic kendi sahasında Bristol Rovers'la oynayacaktı ve Melvyn Prosser tribündeki yerini alırken orta tribündekiler onu yuhaladılar. Duffy, Domuzlar tribününden, bıyık altından tebessüm etti. Öte yandan, durum o kadar da komik değildi: Sergilenen tutum, Athletic taraftarlarının sadece terbiyeli olan kesiminin kulübe bir şekilde saldırma eğlencesine katıldığı anlamına geliyordu. Brendan sahada olsaydı holiganlar onu yuhalarlardı;

ama sahada değildi, bu yüzden sezonluk bilet alanlar başkanı yuhaladılar. Dışarıdan gelen bir kimse bütün stadyumun döküldüğü izlenimine kapılabilirdi ve bu durum ev sahibi takımın özgüvenini hiç de pekiştirecekmiş gibi gözükmüyordu. Bristol Rovers orta sahada onları akıllıca çözdü, haftaymdan hemen önce bir serbest atış tuzağıyla faka bastırdı ve hiçbir zaman oyunu kaybedecekmiş gibi de gözükmedi. Skor bir-sıfır oldu, Athletic sondan ikinci konumuna düştü ve yuhalanmış olmasına karşın, tribünlerdeki Melvyn Prosser bunu kendisi için ödüllendirici bir gün olarak görebiliyordu. Duffy, *Chronicle*'la birlikte kurduğu tuzaktan yüzünün akıyla mı çıkacağını, yoksa faka mı basacağını bilemiyordu.

Bir pazar sabahı kapısının zili çaldı. Kendini sinirli hissediyordu Duffy. Onu o zamana kadar hiç kimse dövmeye çalışmamıştı. Kendisini hiç kimse ırza tecavüz suçlamasıyla oyuna getirmeye çalışmamıştı. Prosser, *Chronicle*'da çıkan haberin ardında Duffy'nin olduğunu anlamış olabilirdi. Belki de birtakım belalı tipler göndermişti. Kapı zili yine çaldı.

"Kim o?"

Amerikan aksanlı biri, ona dışarıdan yüksek sesle bağırdı:

"Kapıyı açsana, geri zekâlı, yoksa elimdeki baltayla kıracağım kapıyı."

"Ohh!" Duffy, içinin rahatladığını hissetti ve kapıyı hemen açtı.

"İçime gerçekten de kaygı saldın, kapıyı öyle çalarak. İçeri gel."

Geoff yavaşça içeri girdi ve Duffy'nin dairesinin her köşesine gizli mikrofonlar yerleştirilmiş olduğunu bekliyormuş gibi çevresine bakındı.

"Buradaki yaşama şeklinden hoşlanıyorum, Duffy. Etrafta fazla eşya yok. Seni bir oyuna getirmelerine meydan okuyor gibisin."

"Bilirsin, Geoff, bütün olasılıkları düşünmekten hoşlanırım."

"Dikkatini çekerim, Duffy, senin o kapı netameli. Aklı başında hiç kimsenin öyle kapısı olmaz. Yani diyorum ki, dışarı çıkarken onu ardına kadar açık bıraksan da olur."

"Bu işin bir icabına bakacağım. Söz. Sohbet etmek için mi uğradın?"

Duffy'nin çok iyi bildiği gibi, Geoff hiçbir zaman sohbet etmek için falan uğramıyordu. Aslında Geoff Bell'in sosyal yaşamında ne yaptığı –yani, iki haftada bir pazar günleri Reliables'ın kendi saha-

sındaki maçlara gelmek dışında– Duffy için tam bir esrardı. Bunu Geoff'a bir gün soracaktı, ama Geoff soruyu anlamayabilirdi de.

"Şunları görmek isteyebileceğini düşündüm."

Elinde aşağı yukarı iki düzine kadar siyah-beyaz fotoğraf vardı ve Duffy onlara şöyle kısaca bile bakmadı. Çünkü bakmış olsa Geoff'un aydınlatma koşulları, lensler, alan derinliği ve film hızıyla ilgili bir sürü uzun açıklamaya girişeceğini adı gibi biliyordu. Ancak en üstteki fotoğraf anında dikkatini çekti. Fotoğraftaki kişi Maggie Coleman'dı ya da yine siyah saçlı olduğu göz önünde tutulursa Denise'di; omuzlarını bir duvara dayamış ve kalçasını, yanağını okşadığı yağmurluklu bir adama doğru çıkarmıştı. Yağmur yağıyor gibiydi, ama Maggie'nin kendi yağmurluğu önden düğmelenmemişti ve eteği çok kısaydı.

Geoff, zayıf ışıkta 200 milimetrelik lensler kullanırken film hızını seçme güçlükleri üzerine uzun uzadıya konuşup dururken, Duffy yavaş yavaş fotoğrafları inceledi. Maggie Coleman'ın sadece çarpıcı bir moda duygusuna sahip, dost canlısı ve sıradan bir kız olmadığını anlayabilmek için, Soho'da üç yıl çalışmış bir polis olmanıza gerek yoktu. Maggie arabalara binip inerken (Geoff çekimlerin bir ikisinde plaka numaralarını da ekleyerek yararlı bir şey yapmıştı), Maggie müşteriye yaklaşırken, Maggie herhalde kendisine *o* kadar para etmeyeceğini söyleyen bir müşteriye ortaparmağıyla o ayıp işareti yapıp bağırırken fotoğrafları vardı. Burnu kırıldıktan sonra bu kadar çabuk mu dönmüştü işine? Maggie Coleman'ın bakması gereken çok sayıda kır saçlı annesi ya da fena halde paragöz pezevenkleri olmalıydı. Öte yandan, bu kadar şaşırtıcı da değildi. İşini sürdürmesi için burnuna ihtiyacı yoktu Maggie'nin. Orospular öpüşmezlerdi.

"Bunlar nerede çekildi, Geoff?"

"Arkada yazılı."

Zamanlar, tarihler, yerler, hepsi de düzgünce yazılmışlardı.

"Biliyor musun, senin için çektiğim o ilk fotoğraflardan gerçekte memnun değildim. Senin de memnun olmadığını söyleyebilirim, Duffy. 'Bunların iyi benzerlikler olup olmadıklarını bilmek istiyorum' gibi bir şey söylediğini anımsıyorum senin. Doğrusu şu ya, bunlar iyi benzerlikler."

Duffy, Bell'in şaka yapıp yapmadığından emin değildi. Onu ta-

nıdığı kadarıyla, büyük olasılıkla yapmıyordu.

"Benim için bir dizi fotoğraf daha çekmen acaba mümkün olur muydu, Geoff? Saat on ikide maçımız olduğunu biliyorum."

"Saat on ikide *maçınız* var demek."

"Özür dilerim." Geoff'un hâlâ, deplasman maçlarında da takıma dahil edilmesi gerektiğine inandığını Duffy'nin anımsaması gerekirdi. Gözetim hünerlerinden dolayı değil, sahadaki hünerlerinden dolayı.

"Şey, bunu isteyebileceğini düşünmüştüm" dedi Geoff, bir başka büyük, kahverengi zarf çıkararak.

"Harikasın, Geoff, bunu biliyor muydun? Muhtemelen ne düşündüğümü de söyleyebilirsin bana."

"Acaba deplasman maçları kadrosuna alınmadığına gerçekten aldırış ediyor mu, diye düşünüyorsun. Buna yanıtım şu ki, gerçekte de aldırış ediyorum. Savunmada Kurtçuk kadar iyiyim ve onun gibi kaçıkça düşüncelerim de yok."

"Tamamıyla yanılıyorsun, Geoff. Maggie Coleman'ın, müşterilerinden kaç para aldığını merak ediyordum ben."

"Yalancı."

"Harikasın sen, Geoff."

"Harikayım ha!"

Duffy arabasıyla maça giderken, fotoğrafları düşündü. Elbette insanı sonuca tümüyle götürmüyorlardı. Bu işte hiçbir şey onu sonuca tümüyle götürmemişti. Ama yine de ekstradan bir şeydiler. Melvyn Prosser'ın, Maggie Coleman'ın futbolculardan hoşlanan hoş bir kızdan başka bir şey olmadığı yolundaki kuramına az da olsa ışık tutuyorlardı. Tabii, Geoff Bell'in fotoğraflarındaki bütün beyefendilerin futbolcu olmadıkları varsayılırsa geçerliydi bu kuram. Elbette, diye düşündü Duffy, Birinci Küme'nin bütün oyuncuları bir otobüs gezisine çıkmışlardı.

Elbette, Maggie ve Denise Coleman'ın hafifmeşrep iki kız olmaları, polislerin Brendan'a karşı yöneltilen suçlamaları reddedecekleri anlamına gelmiyordu. Yargıçlarla polisler artık bütün kadınların gizliden gizliye ırzlarına geçilmesini arzu ettiklerini, kız otostopçuların başlarına gelen her şeyi hak ettiklerini ve fahişelerin hukukun koruması dışında olduklarını düşünmüyorlardı. Ev kadınlarının ırzına geçildiği gibi, fahişelerin de ırzına geçiliyordu: Polis-

ler bile bunu kabullenmeye başlıyorlardı. Öte yandan bu, polisleri, fahişelerin iyi ve dürüst mizaçları olan, son derece yanlış anlaşılmış kızlar oldukları gibisinden duygulara da sevk etmiyordu; sözgelimi, bir kız bir müşteriyle pazarlığa girişti̇ğinde, polislerin araya girip de, "Yok, bu kız ondan daha fazla eder; gerçekte, isteğinden daha fazla eder. Hadi, Maggie, fiyatını yükselt, sen özel birisin" demeleri falan söz konusu değildi. Hayır, polisler daha bir süre bunu yapmayacaklardı.

Eğer bu fotoğrafları görecek olurlarsa yapabilecekleri şey, Maggie Coleman'ın getirdiği kanıta daha bir yakından bakmak olacaktı. Ve eğer Danny Matson'dan, Maggie'nin aynı zamanda Denise olduğuna ilişkin bir ifade alacak olurlarsa yapabilecekleri şey, kızın davranış saiklerine, sosyal çevresine ve iş ortaklarına daha da yakından bakmak olacaktı. Matson davasıyla Domingo davasını bir araya getirip araştırmaya başlayabilirlerdi ve bunu, Duffy'nin sahip olduğu kaynaklardan biraz daha fazla kaynakla yapabilirlerdi. Ve eğer Jimmy Lister'ın avukatı uyanık biri çıkarsa, eğer mümkün bir komplo konusunda patırtı eder ama bunu uygun bir dille ortaya koyarsa ve eğer Brendan'ın lekesiz geçmişi kanıt olarak gösterilirse ve eğer polis avukatları kefaletle serbest bırakılma konusunda itirazlarını çekmeye ikna edilirlerse, işte o zaman yargıçlar da, gelecek çarşamba günü tutukevinin kapılarını açıp Brendan'ın gün ışığına çıkmasına izin vermeye pekâlâ ikna edilebilirlerdi. Irza geçme için kefaletle serbest bırakılma nazik bir karardı, ama eğer yargıçlar kendi sorumluluklarını polis avukatlarının sırtına yükleyebilirlerse, altından kalkılabilirdi. Bunun, durumu değiştirip değiştirmeyeceğini ise bilmiyordu Duffy. Jimmy Lister o genci oynatmaya cesaret edebilir miydi? Her halükârda, ufacık bir hücrede on gün boyunca bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra Brendan'ın formundan geriye ne kalmış olabilirdi?

Reliables, o pazar iyi oynadı ama maçı tek golle kaybettiği için talihsiz sayılırdı: Kurtçuk'un vizyonu onu kendi ceza sahasında paralel bir pas yapmaya kışkırttı ve derken, pas kesilince, rakip oyuncuyu sertçe tırpanlayıverdi. Penaltı şutu Duffy'nin uzağına gitti, ama o kötü duygulara kapılmadı: Penaltı atışlarında kaleciler hiçbir zaman suçlanmıyordu. Aptalca bir duruma düşebiliyorlar, ama asla suçlanmıyorlardı.

Pazar akşamı Carol geldi ve yine pizza yediler.

"Biberleri yerleştiriş tarzından hoşlanıyorum" dedi Carol. "Onları aynen geçen seferki gibi yerleştirmişsin. Bunun farkında mısın, Duffy?"

Duffy homurdandı.

"Bu sefer sadece küçük bir eleştiride bulunacağım, olmaları gerektiği kadar gevrek değiller. Biraz yumuşaklar."

Duffy yine homurdandı. Yatağında yarım bir pizzayla uyumaktan hoşlanmıyordu o. Bunu hiç kimse anlayamıyor muydu Tanrı aşkına? Başka insanlar ne yapıyorlardı acaba? Buzdolabını yatak odasına sokup, sırf eşlik olsun diye çarşafların arasına birkaç paket dondurulmuş bezelye mi atsaydı?

"Benimki iyi" dedi Duffy.

"Lezzetli" diye mırıldandı Carol. Pizzanın kabuğunu acaba niçin böyle yapmıştı Duffy? Ona soramayacağı şeyler listesine giriyordu bu da.

Carol, West Central'da sakin bir gün geçirmişti; Duffy'nin ondan istediği adları "check" edecek kadar sakin bir gündü. Ne yazık ki, fazla yardımı dokunmayacaktı. Melvyn Prosser ile Charlie Magrudo temiz çıkmışlardı. Maggie Coleman, aşağı yukarı bir yıl önce, Shepherd Market'te birini taciz etmekle suçlanmıştı. "Kız o zaman kötü yollara düşmüş" diye düşündü Duffy. "Aa! iyi" her küçük şeyin bir yardımı oluyordu; bunların kendilerine anımsatılmasına itiraz etmezdi polisler.

Pazartesi günü Duffy, sanki ayağının üzerinden geçmek isteyebilirlermiş gibi görünen altın renkli Cornicheleri dikkatle gözeterek Athletic'in sahasına gitti ve Jimmy Lister'a, Maggie Coleman üzerine hazırlanan dosyayı gösterdi. Derken onu konuşmaya zorladı. Onu bir hayli sıkıştırmak zorunda kaldı. Jimmy Lister polislerden çekiniyordu, avukatlardan da çekiniyordu ve Duffy ona, bir hayli kararlı bir tavırla şunu anımsattı: Kulüp avukatın parasını ödediğine göre, avukatın yaptığı şeylerde kulübün bir diyeceği olmalıydı.

"Pekâlâ, pekâlâ, bunu yaparım" dedi Jimmy sonunda. "Ama genci oynatmak bir başka mesele."

"Formda olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, kilit altında tutulmakla çok şey kaybetmiş olduğunu sanmıyorum. Bazen sezonun bu noktasında toptan uzak kalmak on-

ları daha da biliyor."

"İşte gördün mü ya!"

"Ama genç için adil bir şey olur muydu bu? Yani, adil olur muydu, demek istiyorum? Tribünlerden onu nasıl topa tutacaklarını bir düşünsene."

"Onu zaten topa tutuyorlar. Bu sahada topa ne zaman dokunsa yuhalanıyor. Deplasman maçlarında yuhalanıyor. Aradaki fark nerede?"

"Taraftarlar çok iğrenç olabilirler, biliyorsun."

"Brendan'ın ne yapmak istediğini düşünüyorsun?"

"Oynamak ister, elbette ister."

"O zaman oynasın. Onun mesleği bu."

"Evet, ama bir menajer olarak çocuğu gözetmem gerek. Onun uzun vadeli çıkarlarını düşünmem gerek."

"Uzun vadeli çıkarlar da neymiş?" diye sordu Duffy.

"Nasıl yani?"

"Bir seçme imkânın olduğunu sanmıyorum. Takım şu anda küme düşüyor, bundan hiç kimsenin kuşkusu yok. Alabileceğin bütün puanları alman gerekiyor. Son üç maçtan dokuz puan toplarsan düzlüğe çıkarsın. Altı puan alırsan, iş başka bir takımın maçına kalır. Üç ya da daha az puan alırsan, işin bitik demektir. Dördüncü kümeyi boylarsınız ve bütün çocukların alacakları paralar düşer; yani, eğer bütün stadyum yıkılıp da dümdüz edilmezse tabii. Jimmy Lister yavaş bir uçakla Abu Dabi yollarına düşer, gel gör ki Abu Dabi'den bir teklif de geleceğe pek benzemiyor. Ve eğer küme düşecek olursanız, seninle ilgileneceklerini falan sanma, kulüp Brendan'ı kaybeder. Bir ikinci küme takımıysa onu mutlaka kapar. Onu oynatırsan kümede kalma şansın olabilir –ve Brendan'ı kaybetmeme şansın–. Onu oynatmazsan kaybedersin ve belki başka her şeyi de: Takım, iş, saha."

"Demek böyle, Duffy..."

"Evet?"

"Ama ben hâlâ taraftarlar için endişeliyim. Biliyorsun, Duffy, en acımasızca şeyleri söyleyebiliyorlar. Düşünebileceklerini hayal bile edemeyeceğin şeyler."

"Kulak tıkacı" dedi Duffy kestirmeden. "Kulak tıkacı."

Jimmy Lister polisleri görmeye giderken, Duffy arabasıyla, ad-

ları Geoff Bell'in fotoğraflarının arkasında yazılı olan beş sokağın sakinlerini bulmak üzere yola koyuldu. Pazartesi günlerinin öğle vakitlerinde işler her zaman biraz kesattı –müşteriler hafta sonunun temposundan çıkmakta ağır davranıyorlardı– bu yüzden kızı bulma şansı oldukça yüksekti. Arabasını yavaşlatıp sağa sola kaçamaklı bakışlar atarken, bir polis memuru taklidi yapmanın günümüzde ne kadar sık gerçekleştiğini merak etti.

Hazırlık olarak arabasının pencere camını indirdi. Sonra, gözleri kâh yolda, kâh yüksek ökçeli ayakkabılarıyla kaldırımı topuklayıp duran şu uzun figürlerin üzerinde, yukarı aşağı, meydanın her yerinde gezdirdi. Bir kez daha yukarı aşağı, her tarafa bakındı: Tevekkeli değil, sokağın sakinleri itiraz ediyorlardı. Sorun sadece müşteriler tarafından saygıdeğer hanımefendilere uygunsuz tekliflerde bulunulması değildi; sorun aynı zamanda çocuklarınızı egzoz dumanından geçilmeyen bir atmosferde yetiştirme zorunluluğuydu. Şimdi, bir kez daha bakındı, acaba... *İşte* oradaydı kız.

"Çalışıyor muydun?" Hiç kuşku yok ki Duffy'nin şimdiye değin sorup soracağı en gereksiz soruydu bu; ama kendi referanslarını belirtmek istercesine, rutin bir şekilde sormuştu bunu. Maggie –yine siyah saçları olduğuna göre belki de Denise– arabayı incelemeye başlamıştı bile: Arabanın döşemesine gizlenmiş ikinci bir müşteri daha var mı acaba diye arkayı ve psikopatın teki olup olmadığını anlamak için de sürücüyü inceliyordu.

"Yirmi beş" dedi kız. Kentin en şık semti değildi burası. Shephard's Market'te fiyatı kaça indirirdi acaba? Dört kez daha mı düşük olurdu? Ya da altı kez? Belki de on kez; özellikle de yanaştığı bir Arap'sa. Maggie Coleman kötü yola düşmüştü.

"İçeri atla, tatlım."

Kız, arabayı hava temizleyen sprey kokusu gibi bir kokuyla doldurarak, çabucak içeri atladı. Şu an düşüp kalktığı müşteriler göz önünde tutulursa, belki de gerçekten bir hava temizleme spreyiydi. Elini Duffy'nin uyluğuna koydu ve "Twyford Caddesi, biliyor musun orayı? Para peşin ha" dedi.

"Elbette, tatlım" dedi Duffy. "Adın ne senin?"

"Sharron."

Duffy arabanın, kızın atlayamayacağı kadar hız kazanmasını bekledi ve sonra, "Pekâlâ, Sharron, eğer bir sakıncası yoksa sana

Denise" diyeceğim diye mırıldandı.

"Canın ne isterse, de."

"Ya da belki sana Maggie derim."

"Eğer hoşuna gidiyorsa istersen Saba Melikesi de."

"Ve sen de bana müfettiş yardımcısı Hawkins diyebilirsin."

Kız en azından buna tepki gösterdi.

"Hadi siktir, orospu çocuğu, bunun için mi alıyorsun beni arabana? Aynasız! Lanet olası *aynasız!* Etrafımda lanet olasıca aynasız kokusunu alacağımı düşünüyordun, değil mi?" Duffy hafifçe güldü. "Bunun için mi alıyorsun beni arabana? Gelip *istedin*, aynasız. Eğer bir aynasız penceresinden cobunu sarkıtıp da gelirse bu taciz olmaz, tamam mı."

"Şey, belki de seni arabama almam, Maggie."

"Anlıyorum. Biraz serbest stil mi takılmak istiyorsun sen? Dinle, siz aynasızlara o kadar serbest stil iş bağlıyorum ki ben, bir gün gelip sizin o karakolda da yapabilirim. "

"Fena bir plan sayılmaz bu."

"Bak dinle, şu bebek kız var bende..."

"Bırak bunları şimdi." Duffy arabayı durdurdu. "Şu karşıda kimin oturduğunu biliyor musun?"

"Nereden bileyim, aynasız."

"Danny Matson."

"Kim?"

"Ayağı bir taburenin üzerinde bütün gün sandalyesinde oturuyor."

"Bir kıza falan mı ihtiyacı var? Sen mi bakıyorsun ona?"

"Seni gördüğüne çok memnun olurdu."

"Bir otuz işler, sakatlara özel tarife."

Duffy genelde fahişelerden çok hoşlanıyordu. Ama bunu daha az çekici bulmuştu.

"Danny Matson'ı faka bastırdınız. Brendan Domingo'yu oyuna getirdiniz. Paraları kim ödedi?"

"Senin arkadaşların değil mi onlar? Onları ben hiç duymadım."

"Kim ödedi?"

"Ne demek istiyorsun sen? Müşteriler ödüyor. Bu işi sadece aynasızlar bedava yapıyor, aynasız."

"Danny ömür boyu top oynayamayacak, Brendan beş yıl içeri-

de yatacak, söyle kim ödedi?" Duffy arabanın direksiyonunu sımsıkı tutuyordu; zira diğer durumda onun yerine başka bir şeyi sıkabilirdi. Sözgelimi, birinin soluk borusunu.

Sessizlik oldu.

"Prosser mıydı? O muydu? Magrudo muydu?"

Sessizlik sürdü.

"Pekâlâ, seni suçlamam gerekecek, Maggie."

"Beni suçlayabileceğin hiçbir şey yok, aynasız."

"Taciz, ciddi vücut hasarı, adaletin gidişini saptırmaya teşebbüs."

"Beni güldürme."

"Jüri kime inanır görürüz –sana mı Brendan'a mı?– İkinizden biri için beş yıl."

"Sen kıçı kırık otuzbircinin tekisin, aynasız. Beni korkutamazsın. Jüri bir orospuya mı inanır, yoksa bir palavracıya mı? Bize siktirip gitmemizi ve bir dahaki sefer düzüşürken bu kadar gürültü yapmamamızı söyler onlar."

Kız aptal değildi; buysa üzülünecek bir noktaydı. Kız aptal değildi ve korkmuyordu. Duffy başka bir saldırı yöntemi düşünmeye uğraştı. Başarısızlığa uğradı. Kız pes etmiyordu.

"Ama tacizde bulunduğumu kabul ederdim. Bunu yapardım. Kendimi jürinin merhametine teslim eder ve çok, gerçekten çok üzgün olduğumu, bunun bir daha asla olmayacağını ve bu kadar çok serbest stil isteyen polis gençleri durdurmak için bir şey bulunup bulunmadığını söylerdim?"

"Arabadan in, Maggie."

"Sen kıçı kırık otuzbircinin tekisin, aynasız, bunu biliyor muydun? Kıçı kırık bir otuzbirci."

"Şerefe" dedi Brendan Domingo, polis onu serbest bırakıp kefalet koşullarını açıkladığında. "Şerefe" dedi Brendan Domingo, Jimmy Lister onu ilk maçta riske edeceğini, durumu bir göreceğini ve son iki maçta da bir karar vereceğini söylediğinde. "Şerefe" dedi Brendan Domingo, Duffy ona kulak tıkaçları konusundaki fikrini açıkladığında.

Newport'la kendi sahalarında, Hull'la deplasmanda ve Pres-

ton'la kendi sahalarında oynayacaklardı. Bütün maçları kazanırlarsa, küme düşmekten kurtulmak için gerçek bir şansa sahip olacaklardı. Bir maçtan fazla kaybederlerse küme düşeceklerdi. İkisi arasında bir şey olursa her şey öteki takımların alacakları sonuçlara bağlıydı.

Duffy Newport maçında, Layton Road girişi tribünündeydi ve holiganlar azgınlık ediyorlardı. İş hecelemeye gelince konsantrasyonları tam anlamıyla yerinde olmayabilirdi, ama kesinlikle hepsi de okuyabiliyorlardı. En azından, bir yerel gazetenin başlıklarını okuyorlardı. En zararsız tezahüratlarından birisi: "YARAMAZ-YARAMAZ, YARAMAZ-YARAMAZ, YARAMAZ-YARAMAZ BRE-HENDAN." Ötekiler daha özeldi; Brendan'ın rengi, Afrika cangılı ve orta bacağının işleviyle ilgiliydiler. Top Brendan'ın ne zaman ayağına gelse, birkaç yüz holigan yuh çekiyor ve birkaç yüz holiganın yumruğu havaya kalkıp otuzbir çekme jesti yapıyordu.

Kulaklarında tıkaç olan Brendan hiçbir şeyin farkında değildi. Duffy, gürültülerin öteki Athletic oyuncuları üzerinde yaratacağı etkilerden daha çok kaygı duyuyordu; ama onlar da durumun farkında görünmüyorlardı. Brendan'ı yeniden yanlarında görmek onları rahatlatmış gibiydi ve rakip takım oyuncularının da kafaları kesinlikle tatillerindeydi. Kırk dakika sonra Athletic, Newport ceza sahasının kenarında bir serbest vuruş kazandı. Brendan iyice bir gerildi ve topu dosdoğru barajın üstüne şutladı. Top, bir savunma oyuncusunun omzundan sekti, havaya yükseldi, aldatıcı bir zıplamayla gol bölgesini aştı, bir Newport savunma oyuncusunun kramponundan kurtulup bir Athletic oyuncusunun göğsüne geldi ve oradan da, durdurmak mümkün olamadan, kaleciyi aşıp filelerle buluştu. Gerçek bir sezon sonu golüydü bu. Bir-sıfırlık skorla üç puan alındı.

"Sanırım bu işi başarabiliriz, Duffy" dedi Jimmy Lister maçtan sonra. "Bu işi başarabileceğimizi gerçekten de düşünüyorum."

"Brendan nasıl karşıladı sonucu?"

"Aa, biraz süngüsü düşük, sen de biliyorsun ya. Sanırım sadece maçı düşünüyor."

"Polisler ne dediler?"

"Bir hat-trick yap, suçlamalardan vazgeçelim, dediler. Tuhaf bir mizah anlayışı, doğrusu."

"Evet, onlar öyledir." Öyleydiler; Duffy, polislere tuhaf gelen bazı şeyleri anımsamıştı. "O zaman, iki galibiyet daha var, Jimmy, öyle mi?"

"Babaannemin başı üzerine yemin ediyorum. Söz, kazanacağız."

Şu var ki, Jimmy Lister'ın hem babaannesi hem de anneannesi öleli bayağı olmuştu ve hafta ortasındaki Hull deplasman maçı bunu doğruladı. Haftaymda, iki-sıfır, elli dakika sonra ise üç-sıfır yenik durumdaydılar. Jimmy bir orta saha oyuncusunu çıkardı ve yerine bir kanat adamı koydu; Brendan kulak tıkaçlarını çıkardı ve onları kendi takım kulübesine doğru attı; ama her iki hareket de hiçbir değişikliğe yol açmadı. Athletic orta sahasında çok az adam vardı; kanat adamı varlık gösteremedi ve Hull bir gol daha attı. "Daha iyi oynayan taraf kazandı" diye yorum yaptı Jimmy Lister *Chronicle* muhabirine. "Ancak sezon, son düdük çalana değin asla bitmiş sayılmaz."

Ertesi gün İngiltere'nin kuzeyinde gelişen olaylar Athletic'in durumunu beklenmedik bir şekilde kolaylaştırdı ya da kolaylaştırmasa bile, en azından daha fazla açıklığa kavuşturdu. Port Vale sezonu büyük bir hezimetle tamamladı ve böylelikle Athletic'in sadece iki puan üstünde bir konuma yerleşti. Eğer Athletic son maçını kaybederse ya da berabere kalırsa, küme düşeceklerdi; eğer küçük bir farkla da olsa kazanırlarsa, kümede kalacaklardı. "Çocuklar yapmaları gereken şeyi çok iyi biliyorlar" dedi Jimmy Lister. "Şimdi her şey bizim ellerimizde."

Preston maçının oynanacağı günün sabahında, Duffy Carol'a bir kez daha sırtına baktırdı.

"Hâlâ orada, Duffy, geçen sefer baktığımdaki gibi."

"Teşekkürler."

Duffy banyoda, tıraş olmadan önce, lenf düğümü kontrolünü yaptı. O cephede hiçbir hareket yoktu. Bacaklarında da hiç leke yoktu. Gece terlemeleri de olmuyordu artık. Güvende olduğuna ne kadar zaman sonra güvenebilirdi? Altı ay mı? Bir yıl mı?

Banyodan döndüğünde ıslık çalıyordu. Carol ona gülümsedi. Ona niçin durmadan sırtını kontrol ettirdiğini merak ediyordu. Duffy'nin önceki gün pişirmiş olduğu pizzanın niçin öncekinden daha yumuşak olduğunu merak ediyordu. İki gariplik arasında bir

bağlantı var mıydı? Duffy gevrek pizzaların vücutta lekelere yol açtığını mı düşünüyordu? Tuhaf biriydi Duffy, buna hiç kuşku yoktu. Hep bir şeyler için endişe ediyordu. Hep hareket halindeydi. Niçin zaman zaman başka insanlar gibi sabahleyin yatakta kalmıyorlardı?

"Duffy, bir gün bana yatağımda uzanmışken kahvaltı getirecek misin?"

Duffy'nin yüzünden şaşkın bir ifade geçti ve sanki, çarşafları arasındaki tost kırıntıları aklına gelmiş gibi bunu bir dehşet ifadesi izledi.

"Elbette getirmeyeceğim" dedi. "Asla getirmeyeceğim."

"Aa, pekâlâ. Getireceğini sanmıyorum. Peki ya bir otelde, ne dersin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir otelde hiç oda servisi yaptırdın mı sen, Duffy?"

"Elbette yaptırmadım." Amma da gülünç bir fikir!

"Ben de hiç yaptırmadım."

Duffy'nin kafası karışmıştı. Carol'ın lafı nereye getirmek istediğini bilemiyordu. Belki de bir şey istemişti.

"Benimle birlikte maça gelmek ister misin?"

"Ne, Reliables'ın maçı mı?" Duffy'nin oynadığı maçları seyretmek genelde Carol'a yasaktı; bunun kendisini heyecanlandırdığını ileri sürüyordu Duffy.

"Hayır. Athletic'in maçı. Preston'a karşı."

"Athletic mi? Preston'a karşı mı? Elbette ki gelmem. Benim kendime göre bazı standartlarım var, Duffy."

"A-ha." O zaman, Carol'ın istediği şey o olamazdı.

Duffy stata giderken kısa bir süre oyalandı ve Layton Road'daki 37 numaralı evin kapısını çaldı.

"Bay Bullivant."

"Ah, koca kalemli ve küçük beyinli oğlan gelmiş."

"Bay Bullivant, acaba sizden Athletic sahası için önerilen yeni projeyle ilgili bir iki sözcük alabilir miyim?"

"Böyle bir şeyi niye istiyorsun anlamıyorum? Defterine kaydettiğini hatırladığım benim şu daha önceki sözlerimden birini kullanamaz mısın yani?"

"Ama sokak sakinleri önerilen projeden memnunlar mı?"

"Bu, karşında durmakta olan özel sakine vız geliyor tırıs gidiyor, oğlum."

"O niyeymiş?"

"Çünkü gelecek sezon evimden kısa bir süre için uzaklaşıp Tottenham Hotspur adında klas bir takımı izleyeceğim de ondan."

"Taşınıyor musunuz? Evinizi mi satıyorsunuz?"

Bay Bullivant gözünü kırptı. "Onu iki ay evvel sattım, oğlum." Ve sonra kapısını kapayıverdi.

Preston maçı kolay olmayacaktı. Duffy istediği şeyi biliyordu –Brandan'ın hat-trick yaptığı üç-sıfırlık bir galibiyet– ama bu sonucu alma şansının ne kadar az olduğunu da biliyordu. Öte yandan, Preston kulübünün yönetimi, as oyuncu sayısının gelecek sezon azaltılacağını da duyurmuştu. Her mevki için kıyasıya bir kapışma olacaktı.

Kalabalık, kendi sahalarında oynadıkları son on maçtaki kalabalıktan daha büyüktü. Küme düşme ve Athletic sahasının dümdüz edilme olasılıkları bir araya gelince, turnikelerden fazladan bir iki yüz seyirci geçmesine yol açmıştı bu. Bir ölüme tanıklık etmeye hevesli iki yüz gulyabani.

Domuzlar tribünü oldukça coşkuluydu, ama kalabalığın geri kalan kısmı suskunluk içindeydi. Sıcak bir bahar güneşi futbol oyununu gerçekdışı kılıyor ve vakit çabuk geçiyordu. İki korner, bir serbest atış, birkaç taç atışı oldu ve hakem, ilk yarının bittiğini ilan eden düdüğü çalıverdi. Skor sıfır-sıfırdı. Athletic için hiç de iyi değildi durum. Neler yapabileceklerini gösteren bir işaret de yoktu görünürde. Brendan'ın süngüsü biraz düşüktü; dikkatli oynuyordu, ama süngüsü düşüktü. Duffy, Melvyn Prosser'ın neler düşündüğünü merak etti. Şeye... Charlie Magrudo'nun buldozerlerinin gelmesine kırk beş dakika vardı.

Athletic ikinci yarıda Layton Road tribününe doğru oynuyordu; gerçi oyunun çoğu sıkışık orta sahada cereyan ediyordu. Öyle görünüyordu ki, Preston yavaş yavaş Athletic'i öğütmeye başlıyordu. Tehlikeli pozisyonlarda iki serbest atış ve bir de korner kazandılar. Brendan, iriyarı Preston santrhafı ve Preston kalecisi dışında herkes Athletic'in yarı sahasında kapışıyordu. Kavisli bir korner atışı kullanıldı, Athletic kalecisi çok erken çıktı ve topu izleyeyim derken kalesinden gitgide daha çok uzaklaştı. Neyse ki, penaltı noktasına

yakın bir yerde topu yakaladı ve herkes derin bir "Oh" çekti. Üç uzun adımla kendi bölgesinin kenarına döndü ve sonra, topu yerde zıplatarak dibine sertçe vurdu. "Hadi, ardına düşün bakalım, deyyuslar!" der gibiydi ve on sekiz oyuncu topun ardına düştüler. Bununla birlikte, iki oyuncu, topa otuz metre kadar uzaktan atak yaptılar. Ya da daha doğrusu, birdenbire, sadece biri atak yaptı: Bu Brendan'dı. İriyarı Preston oyuncusu, her nasılsa, takılıp düşmüş –olup biteni gören biri olmuş muydu acaba?– ve şimdi santra yuvarlağının yakınında sırtı üstü yatıyordu. Brendan tek başına son hızla Preston kalesine doğru gidiyordu, topun ona doğru inişini seyrederken başını sallayıp duruyordu. Kaleci, kendi santrbekini yerde görünce, hızla çıktı. "İndir onu aşağı!" diye kendi kendine mırıldandığını fark etti Duffy ve Brendan'la değil, kaleciyle konuşuyordu. Her iki oyuncu da, paldır küldür birbirlerine girdiler ve elleri kolları sarmaş dolaş halde kendilerini yerde buldular; top, yavaşça, yere yığılan vücutlarının üzerinden zıpladı ve hiçbir şey engellemeden, ilerlemesini sürdürerek, gidip Preston ağlarına takıldı. Skor bir-sıfır olmuştu.

Hiç kimse nereye koşacağını bilmiyordu. Athletic takımının yarısı kalecilerine; yarısı Brendan'a koşuyordu. Preston oyuncularının çoğu, ofsayt olduğunu, santrbeke ya da kaleciye faul yapıldığını ileri sürerek, hakemin çevresini sardılar. Birkaçı yana hakeme doğru gitti ve hakemin görüş yeteneği, annesinin iffeti ve hakemin cinsel alışkanlıkları konusunda kuşkularını dile getirdiler. İki oyuncu, yerde yatan ve ustalıkla sakatlanma numarası yapıp gelecek sezon as takıma girip giremeyeceği için endişe eden kalecinin üzerine eğilmişlerdi. Skor bir-sıfır olmuştu.

Preston takımı, hiç de sürpriz olmayacak bir şekilde, yediği gole içerlemiş görünüyordu ve şevkle yeniden atağa geçti. Brendan kendini, az önce esrarengiz bir biçimde yere düşmüş olan, iriyarı santrbekin yakın takibi altında buldu. Bu pazar sabahı hatırı sayılır berelenmeler olacağa benziyordu. Ancak Athletic eline geçen bu fırsatı harcamaya niyetli gözükmüyordu. Her yana koşup duruyorlar, toplara canla başla giriyorlar, cansiperane oynuyorlardı; atmış oldukları ilk golle şevke gelmiş olan kalecileri de, boylu boyunca atlayışlar yaparak onları iki kez gol yemekten kurtardı. Birdenbire, her şey bitivermişti. Skor bir-sıfırdı. Athletic yakayı sıyırmıştı.

Athletic takımının on oyuncusu Jimmy Lister'ın oturduğu saha kenarındaki kabine doğru koştular. Kucaklaşmalar ve bağrışmalar oldu; bazıları gözyaşı döktü ve sonra hepsi de ortadaki tribüne doğru dönüp alkışlanmayı beklediler. Ne var ki orta tribünün dikkati geçici olarak başka bir noktaya yönelmişti. Onlar Brendan Domingo'yu seyrediyorlardı. Duffy de öyle yapıyordu ve o çok daha yakındı.

Son düdük çaldığında, Brendan olduğu yerde durmuştu. Tokalaşmak için elini Preston takımının santrbekine uzattı ama o, elini sıkmaya yanaşmadı. Derken Brendan kulak tıkaçlarını dikkatle çıkardı ve sonra, Layton Road tribününe doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Preston kalecisinin yanından geçerken ona da elini uzattı, ama tokalaşma önerisini yine geri çevrildi. Yavaş yavaş, kalenin arkasına doğru yürüdü ve holiganların oluşturduğu güruhla yüz yüze geldi. Brendan'ın bundan sonra ne yapacağını merak etti Duffy; ama besbelli ki yapacağı her şeyi planlamıştı o. Holiganlar ona, cangıl ormanlarına geri dönmesini söylemek gibi kibar bir tavsiyede bulundukları için, adeta onlara teşekkür edercesine, holiganları alkışlamaya başladı. Bu tavır holiganların kafalarını karıştırmıştı; ancak Brendan'ın bunu izleyen jestine daha az şaşkınlık gösterdiler. Brendan sırtını Layton Road tribününe doğru döndü, eğildi ve şortunu indirdi. Süspansuvarının iki beyaz şeridi kıçının siyahlığını daha da belirgin kılıyormuş gibiydi. Dört beş saniye böyle kaldı, sonra şortunu yukarı çekti, arkasına döndü ve Layton Road tribünündekileri yeniden alkışlamaya başladı. Yavaş yavaş, kışkırtıcasına. Çevrede birkaç polis olmasına karşın, Brendan'ın son derece cesur olduğunu düşündü Duffy.

Derken, birdenbire, Brendan yere yığılıverdi. Başının üst tarafını tuttu ve güm diye devrildi. Holiganlar kadar şaşalamış görünen polisler, durumu görünce, tribünün içine doğru daldılar. Brendan'ın şovunun sadece sonunu yakalamış olan Athletic takımının öteki oyuncuları hemen oraya doğru koşturdular. Orta tribünde bulunan taraftarlar Layton Road tribünündeki holiganları yuhalamaya başladılar. Herhalde bir madeni para ya da tuğla parçası falan atılmış olmalıydı. Kulüp doktoru koşup geldi ve Brendan'ın üzerine eğildi. Polis canla başla holiganları sezon sonu elvedasına davet ediyordu. Orta tribün yuha çekmeyi sürdürüyordu ki, bir iki dakika

sonra, Brendan yavaş yavaş ayağa kalktı; derken orta tribündekiler alkış tutmaya giriştiler. Jimmy Lister'la diğer on oyuncu bir şeref turuna başlarken, Brendan, kolunu kulüp doktorunun omzuna atmış olarak, sarsılmış bir halde tünelin yolunu tuttu. Hemen herkes ne olup bittiğini biliyordu. Yani, Duffy dışında herkes.

Bir saat kadar sonra Duffy, Athletic'in yönetim kurulu odasında, elinde şişmanlatmayan bir tonikle ayakta durmuş, orada olup olmaması gerektiğini merak ediyordu. Ancak Jimmy Lister ısrar etmişti. "Seni son davet edişim olabilir. Kim bilir, gelecek sezona belki de burada olmam? Abu Dabi'ye mi giderim, bilemiyorum?" Abu Dabi'nin, ıskartaya çıkarılmanın kibarcası olduğu her ikisi için de ortadaydı. Jimmy Lister, takımı küme düşmekten kurtardığı için yönetim kurulunun ona bir kahraman gibi mi davranacağını, yoksa onları sıkıntıya soktuğu için onu bir belalı olarak mı göreceğini henüz anlamış değildi. Duffy bu anın, Melvyn Prosser'ın Jimmy Lister'ı işe alma sebebiyle ilgili özel teorisini ortaya atmak için uygun bir an olduğunu düşünmüyordu.

Duffy, şişmanlatmayan içkisini yudumlarken üç konuşma yaptı. Bunların ikisi mesleki konuşmalardı ve son birkaç haftanın olaylarıyla yakından bağlantılıydı; ancak, kafasını en çok kurcalayan ve daha sonra Carol'a söz etmek istediği üçüncü konuşmaydı.

İlk konuşma Ken Marriott'la oldu; Duffy onu orada gördüğüne ne kadar şaşırmışsa Marriot da Duffy'yi gördüğüne o kadar şaşırmıştı. Kurtçuk ona, alçak bir ses tonuyla, sahanın olası yeniden projelendirilmesiyle ilgili makalesi gazetede çıktıktan kısa bir süre sonra, birkaç gedikli kulüp taraftarının bir Reform Grubu kurmuş olduklarını söyledi.

"Bu çevrede pek fazla reform yapma şansı yok, öyle değil mi?"

"Doğrusu, insan emin olamıyor ki. İşin içine her zaman başkalarını taciz etme faktörü giriyor. Onlara spor sayfasında oldukça büyük bir yer vereceğim. Hiçbir şey olmamasından daha iyidir."

"Elbette."

Duffy ikinci konuşmasından sonra o kadar emin değildi. Bir el onu ansızın dirseğinden tutmuş ve 180 derece çevirmişti. Karşısındaki kişi Melvyn Prosser'dı. Üstelik, gülümseyen Melvyn Prosser.

"Sizi burada görmek güzel, Duffy. Görüyorum ki şişmanlatmayan içkinizi yudumlamayı sürdürüyorsunuz. Gençler başarılı oldu-

lar, öyle değil mi?"

"Başarılı oldular, Bay Prosser."

"Brendan'ı dışarı çıkardığınız için size ne kadar teşekkür etsem az. O olmasa şimdi, kulübün içinde ağzımıza alınmamıza izin verilmeyen o yerde olurduk." Dördüncü kümeyi kastediyordu.

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Bizi kurtardınız, Duffy. Bunu teslim etmem gerek. Belki de sizi bordrolu yapmalıyız."

"Heveslisi değilim."

"Hayır, tabii değilsiniz. Neyse buraya gelin lütfen, sizi tanıştırmak istediğim biri var." Prosser Duffy'yi oda boyunca yürütüp, sırtı onlara dönük olan tıknaz, koyu takım elbiseli birine doğru götürdü. Prosser, adamın dikkatini çekmek için yan tarafına bir dirsek attı.

"Duffy, sizi iş ortağım Charlie Magrudo'yla tanıştırmak istiyorum. Charlie, bu sana sözünü ettiğim Duffy. Charlie'yi yönetim kuruluna almayı düşünüyoruz."

"Aa, evet" dedi Duffy. "Kutlarım."

"Daha önce tanışmamış mıydık biz" diye sordu Charlie, elini tutup sarsarak.

"Benim bir erkek kardeşim var" dedi Duffy, "gitmem gerekiyor."

"Bütün bunlar da ne oluyor" diye merak etti Duffy. Bir alay mıydı? Bir güç gösterisi miydi? "Sen beni anlamıyorsun, Duffy ve hiçbir zaman da anlamayacaksın" mı demekti? "Siktir ol git, Duffy" mi demekti. Gerçekten bilemiyordu. Keşke Melvyn Prosser bu kadar sevimli olmasaydı. Bir belalı tip için fazlasıyla gelişmiş bir mizah duygusu vardı.

"Hey, Duffy."

"Brendan. Nasılsın bakalım?"

"İyi, müthiş, daha iyi olamam. Kulak tıkaçları için teşekkürler."

"Futbol şovu için teşekkürler."

"Bir şey değil. Az daha kutlamayı kaçırıyordum."

"Herhalde herkes de öyle düşünüyordu."

Brendan ona dikkatle baktı.

"Ne demek istedin?"

Duffy gülümsedi. "İyi bir eğlence, değil mi?"

"Hayır, demek istediğini sordum? *Demek istediğini*?" Brendan iriyarı kolunu dostça Duffy'nin omzuna attı ve sıktı. Brendan Duffy'den çok, çok uzundu.

"Şeyi diyordum, holiganlara çok yakın ayakta durmuş seni seyrediyordum ve sana hiçbir şey atıldığını görmedim ben."

"Yere devrilişimi görmedin mi, Duffy? Bana bir şey attılar."

"Evet, yere devrilişini gördüm, Brendan. Ceza alanına giren bir ileri oyuncu gibi devrilişini gördüm. Gördüğüm öteki şey ise şu oldu: Eğer bir oyuncu kendi taraftarları tarafından yere düşürülmüşse geriye oynaması gereken kaç yıl kalırsa kalsın, bir kulüp ondan sözleşmenin koşullarına uymasını asla bekleyemez."

Brendan'ın kolu Duffy'nin omzunu biraz daha sıktı.

"Biliyor musun, çok akıllı bir adamsın sen."

"Sen de öylesin."

Brendan derinden gelen bir sesle kıkırdadı.

"Seni önümüzdeki günlerin birinde Palm Tree'ye götürebilirim. Tek sorun, kılığının biraz pejmürde olması."

"Önümüzdeki günlerden birinde seninle gelebilirim. Tek sorun, bütün kızlarını elinden alabilecek olmam."

Duffy, Brendan'ı neyin o kadar güldürdüğünü merak etti.

"Herhalde senin o biçim biri olduğunu düşündü" dedi Carol, Duffy ona konuşmayı anlattığında.

"Ne? Ah! Öyle ya." Herkes onun o biçim olduğunu düşünüyordu. Brendan da öyle düşünüyordu. Melvyn Prosser da öyle düşünüyordu. Binyon da öyle düşünüyordu. "Sen öyle olduğumu düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum, Duffy. Bunu pek fazla düşünmüyorum" dedi Carol, yalan söyleyerek.

"Hayır, ben de çok fazla düşünmüyorum" dedi Duffy doğruyu söyleyerek.

"O halde..."

"Evet..."

"Bulaşık yıkasak iyi ederiz, öyle değil mi, Duffy?"

"Elbette."

Böylelikle bulaşık yıkadılar ve sonra, yıkadıkları şeyleri dolaplara yerleştirdiler, sonra mutfak tezgâhıyla masayı sildiler, sonra Duffy sokak kapısını kilitledi, sonra arka arkaya banyoya girdiler,

sonra yatağa girip ışığı söndürdüler, sonra Carol, Duffy'nin gizli gizli koltukaltlarındaki lenf düğümlerini yokladığını fark etti ve sonra her ikisi de uyumaya çalıştılar. "Çok uzun süre evli olmak bunun gibi bir şeydir işte" diye düşündü Carol.

Ve sonra Duffy'de ereksiyon oldu. Carol bunun önce Duffy'nin kımıldayan eli olabileceğini düşündü, bir yerlerinde yine lenf düğümü aradığını aklından geçirdi. Ama birbirlerine o kadar yakın yatıyorlardı ki bir ele hiç yer yoktu. Çok yavaşça soluk almaya ve Duffy'nin uyanık olup olmadığını anlamaya çalıştı. Onun uyanık olmasını istiyor muydu, istemiyor muydu? Gerçekten bilmiyordu bunu Carol. Önceki sefer bunu hayal edip etmediğinden emin olamıyordu. Ama bu sefer, bu sefer... Duffy'nin soluk alışını işitebilmek için hiç soluk almamaya uğraştı. Dışarıya verilen hiçbir şey yoktu. Ah, çok aptalca bir şeydi bu.

"Duffy" dedi sakince, "Duffy, ben uyanık mıyım?"

Duffy hafifçe kımıldadı.

"Sen uyanıksın" dedi sonunda, "düş gören benim."

UZATMA

İkinci yarının ilk on dakikası biraz canlı geçti. Her iki taraf da bilerek sıkı oynuyordu ve her iki tarafın da dikkate değer özel bir kurbanı vardı. Düdük çaldığından beri biraz gergin gözüken Kurtçuk, iki dakika sonra, kendini en çılgınca içgüdülerine kaptırdı ve pub takımının orta saha oyuncularından birine tekme atmaya kalkıştı. "Ufff!" dedi Duffy, orta saha oyuncusu topu unutup, bir dizini tehlikeye ataraktan Kurtçuk'a sertçe dalınca. Derken, bir iki dakika sonra, ufak tefek hızlı forvet oyuncusu, rakipten açıkça intikam almak niyetiyle, Barney ile Mike Barker arasında ustalıklı bir sandviç yapılarak –oraya da biraz dirsek Barney– yavaşlatıldı. Bu tür saldırganca davranışları görünce, kaleci olmak insanı adeta memnun ediyordu. Ama işin komik yanı şuydu ki, maçın sonunda her-

kes el sıkışacak ve yenilgide cömert, zaferde mütevazı olduğu için, gelecek yıl oynanacak maçı dört gözle beklemeye başlayacaktı.

Bir iki yıl önce, Athletic'in yönetim kurulu odasında, Melvyn Prosser'ın gülümsedikten ve Duffy'nin şişmanlatmayan içkiden yeterince içtiğine kanaat getirdikten sonra, onu "iş ortağı" Charlie Magrudo'yla tanıştırdığında yaptığı şey de bu muydu? Eğer durum buysa, o zaman Prosser ne oluyordu –cömert mi, mütevazı mı?– Duffy'nin Brendan davasında kendisini faka bastırdığını mı itiraf etmiş oluyordu; yoksa, Magrudo'yu onunla o şekilde tanıştırarak "Elinden geleni yaptın seni gidi şişko kaleci bozuntusu, ama ben öyle bir oyun tezgâhladım ki, ne olup bittiyse, ben kazandım" mı diyordu? Bu muydu gerçek? Prosser'ın ona Corniche'in içinde söylediklerini anımsamaya çalıştı. Suyun üstüne ekmek atmakla ve ekmeğin ıslanıp martılar tarafından yenmesiyle ilgili bir şeydi. Ve sonra, iş hayatında yaptığın şeyi bilmesen de bilirmişsin gibi görünmekle ilgili önemli bir başka nokta. Melvyn, Duffy'nin yararına kasten böyle mi davranmıştı?

Haklı olması gerekirdi, öyle değil mi? Kulübü mahvetmeye uğraşan kişi Prosser olmalıydı. Başka hiçbir şeyin anlamı yoktu. Planlama izni, Prosser ile Magrudo arasındaki her ikisinin de yadsımaya çalıştıkları bağlantı, Jimmy Lister'ın işe alınması (bu akıllı bir hareket *olmuştu*), Danny'yi de Brendan'ı da oyuna getirmek için Maggie Coleman'ın kullanılması, Layton Road davası. Evet, Bay Bullivant gözünü kırpıp da ona evini iki ay önce sattığını söylediğinde, tahminini doğrulayan son şey olmuştu bu. Gerçekte, dava mahkemeye gelmeden önce satmıştı evini. Öyle ya, zahmete falan katlanacak değildi.

Kanıt mı? Hep bunu söylerlerdi, değil mi? "Kanıtınız nerede?" Doğrusu, bir kanıtlama diye bir şey ve bir de bilme diye bir şey vardı ki bunlar hukukun gözünde iki farklı şeydi, ama mahkeme salonunda bulunmayan kişilerin gözünde aynı şeydi. Sözgelimi, Reliables maçlarındaki seyircileri ele alın: Her ikisi de koyun derisinden yapılma, kahverengiye çalan ceketlere sarınmış, o orta yaşlı adamla karısı. Eğer ilk yarıyı dikkatle ve sonra da ikinci yarının ilk on dakikasını seyretmiş olsalardı, pub takımının haftaymda Ken Marriott'u, Reliables'ın ise o ufak tefek hızlı oyuncuyu baskı altında tutmaya karar vermiş olduklarını anlarlardı, öyle değil mi? Bu-

nu *kanıtlayamazlardı* ve Geoff Bell'in teknolojisini de anlamazlardı, ama bunu görür ve bilirlerdi. Ve haklı da çıkarlardı, değil mi?

A-ha! Hem hızlı rakip oyuncunun hem de Kurtçuk'un biraz yorulmasıyla, ilk on dakika sona erdi. Şimdi işin nazik kısmı gelip çatmıştı. İki fazladan adam ileriye çıkmış, son darbeyi vuracak golü arıyorlardı. Hataya vakit yoktu, Kurtçuk'un vizyonuna vakit yoktu. Ancak, Reliables takımı beklerini tamamen değiştirmişti ve bu, bir değişiklik yaratmışa benziyordu: Şu sıralar kanatlardan fazla gelmiyorlardı. Biraz daha uzaktan şut atıyor gibiydiler. İşte öyle "Vay!" dedi içinden Duffy, ileriye çıkan iriyarı pub santrbeki topu otuz metreden şutlarken. Santrbek sağa ve altıpasa doğru hareketlendi, ama birdenbire top gözden kayboldu. Top, Geoff Bell'in kalçasına çarpmış ve Kurtçuk'a doğru yön değiştirmişti. Duffy, yerde yattığı noktadan, Kurtçuk'un başını kaldırışını, ilerideki Karl French'i görüşünü, pasını ölçüp biçişini ve topa çabucak vuruşunu seyretti.

French ne demişti? "Büyük vizyonu var. Büyük vizyonu var. Tek sorun şu ki, top istediği yere *yakın bir noktaya asla* düşmüyor." Kurtçuk'un pası elbette çabuk gitti, ama Duffy yeniden ayağa kalkarken, topun isabetli bir şekilde, Reliables'ın öteki forvet oyuncusu Barney'i –Geoff'un duyduğu kadarıyla, şişman ve dalkavuk Barney'i– bulduğunu gördü. Barney yanındakine şöyle bir bakış attı ve topu dalkavuk bir tavırla French'e aktardı. Genç Karl hareketlenirken, "Tanrım! *Gerçekten* hızlıydı" diye düşündü Duffy. İlk on saniyede markajcısından üç metre uzaklaşıvermişti. Otuz metre kadar ilerlediğinde, önünde sadece santrbekle kaleci vardı. Santrbek onu ceza sahasının dışına sürmeye çalıştı –yok, bir blöftü bu sadece–; French birdenbire ortaya doğru daldı ve bekin arkasına dolandı. Kaleciye yaklaşıyordu; Duffy kimi tutacağını bilemiyordu. Bu maçta mesleki dayanışma bahsi kaybetti. "Hadi Karl!" diye kendini bağırırken buldu Duffy. "Hadi şovunu yap!" Adeta oraya bakamıyordu. Karl şovunu yaptı –kaleciyi kendine doğru çekti, atlamasını bekledi ve topu altından kaleye yuvarladı–. Skor bir-bir oldu. "GOOOL!" diye bağırdı Duffy, sahanın seyirci bulunmayan o noktasından: "GOOOL!" Karl French, yerdeki pub kalecisinden uzaklaşmış ve kollarını zafer işareti yaparak yukarı kaldırmıştı. Takım arkadaşları koşup onu kucakladılar. "Galiba buna Fransız öpücüğü,

diyorlar" diye düşündü Duffy. Belki de takımdan bir iki kişi Fransızca dersleri almalıydı.

Ha! Maggie Coleman mı? Olayı onun sayesinde çözmüştü. Elbette ki dişli bir fahişeydi Coleman, bunu önceden bilmesi gerekirdi. Fahişeleri o kadar kolay enseleyemezdiniz. Bunca yıldan sonra polis rolü oynamaya hâlâ istekliydi Duffy. Elbette, bazı mazeretleri olmuştu –Jimmy Lister kendilerine Geoff Bell'in fotoğraflarını vermiş olsa gerçek polisler Maggie'yi hemen içeri alırlardı– ama o, önce kendi sıkıntılarını ortadan kaldırmak istemişti. Şimdi görüyordu ki, yaptığı şey, her iki tarafı da faka bastırmaktı. Maggie ona kimin para ödediğini söylememekte diretmişti ve sonra, gerçek polisler onu yakalayamadan, ortadan kaybolmuştu. Apar topar kaçmıştı; Twyford Caddesi'ne yakın dairesinden birkaç eşya almış ve kirişi kırmıştı. Bir daha hiç görülmemişti. Kim bilir? Belki de Doğu'ya gitmiş ve adını değiştirmişti. Bu elbette, Brendan'a yöneltilen suçlamaların resmen geri çekilmiş olduğunu anlamına geliyordu; ama bunu yapmanın öncelikle daha tatmin edici yolları olmalıydı. Sözgelimi, Maggie'yi adaletin gerçekleşmesini engellemek amacıyla komplo kurmaktan mahkeme önüne çıkarmak ve Melvyn Prosser'ı da onunla birlikte mahkûm ettirmek.

Duffy'nin arkasındaki esinti artıyordu. Sağındaki ve solundaki köşe bayrakları taç çizgisine doğru dönüyordu. Pub tarafının top hâkimiyetini biraz engelliyor olmalıydı bu. Eğer ilk yarıda rüzgârı arkalarına almamışlarsa hiçbir taraf ikinci yarıda sert bir rüzgârla karşılaşmaktan hoşlanmazdı: İçinizde derinlerden gelen bir adalet duygusu size karşı çıkıldığını hissettirirdi. Ancak, yine de bu şey gibi gözükmüyordu... "Vay canına! Yine o hızlı herif, ahh, ahhh..." Duffy soluna doğru dalış yaparken bileğine bir darbe aldı ve top kornere çıktı.

"Kaleci kurtardı!"

"Duffy, müthişti!"

En uzun pub savunma oyuncusu Duffy'nin tam önünde durmuş, korner köşesini görmesini engellemeye uğraşırken Duffy kale çizgisinde zıplayıp duruyordu. Kavisli bir top atıldı; böyle olacağını baştan beri biliyordu Duffy. Topa çıktı, rüzgâr topu alıp götürdü ve Duffy kaleden bir hayli uzağa sürüklenmeye başladı. Kalecilerin nefret ettikleri "ya hep, ya hiç" toplarından biriydi bu: Sonunda ya

bir kahraman oluyordunuz ya da bir budala. Arada bir şey yoktu. Topu yaklaşan bir pub oyuncusundan kaparken, "Budala değilim" diye düşündü Duffy, "*budala değilim.*" Dört adım atıp kendi bölgesinin kenarına gelmişti. Athletic'in geçen sezon oynadığı son maçın anısı bir an zihninde beliriverdi. Rüzgârı arkasına alarak, topu zıplatıp dibine sertçe vurdu. "Kahretsin!" Bazen budalanın teki oluyorum galiba" diye düşündü. Vururken top hafifçe falso almış ve orta alan çizgisine yakın dosdoğru taça çıkmıştı. "Bazen budalanın teki oluyorsun, Duffy, bazen oluyorsun. Ama anlıyorsunuz ya, bunları hayal ediyorum işte."

Mel Prosser şeyi hayal etti.. bir servet sahibi olmayı. Charlie Magrudo bir park dolusu buldozere sahip olmayı ve külüstür Granadası'nı daha sık değiştirmeyi hayal etti. Jimmy Lister, Athletic'i üçüncü kümenin daha alt kategorilerinde klas bir takım gibi oynatmayı hayal etti. Brendan Domingo top ayağına her gelişinde yuhalanmamayı hayal etti. Bay Joyce, Brendan Domingo'nun hiç yerinin olmadığı bir ülkede yaşamayı hayal etti.

Peki ya Bay Joyce'la Kırmızı Beyaz ve Mavi Hareketi neydi? Duffy'nin, sadece bir rastlantı olduğunu kabullenmeye hazır olduğu bir meseleydi bu. Uygunsuz bir rastlantıydı, ama pekâlâ bir rastlantıydı işte: İşin başından beri, Prosser'ın, Bay Joyce gibi psikopatların işine bulaşmayacak kadar akıllı ve dikkatli biri olduğunu düşünmüştü. Peki, bu kadar akıllı biri miydi Prosser? Bir keresinde, Timsah Kulüp'te Duffy'nin yanına gürbüz görünüşlü bir gazeteci yaklaşmış ve ona şöyle demişti: "Rakiplerinin gücünü asla abartma." O zamanlar bu söze sadece gülüp geçmişti, ama bu sözde bir gerçek payı vardı. Sonuçta, Prosser'ın kendisi de, meselenin, yaptığın işi bilirmişsin gibi görünmek olduğunu söylemişti ya. Ve bu söz konusu olduğunda, Prosser kendi esas tutkusunda başarılı olamamıştı: Sahip olduğu kulübün mahvına yol açmakta yani. Bunu herkesin yapabileceğini mi düşünürdünüz siz? Belki de o kadar akıllı biri değildi Prosser?

Bu sezonun başlangıcında Melvyn Prosser, Jimmy Lister'a güven duyulması yolunda bir hayli atıp tutmuştu. Belki de Jimmy Lister'ın Athletic'i ikinci kez küme düşürme yeteneği konusunda ona tamamen güven duyduğunu söylemek istiyordu. Böylelikle Jimmy sezona patron olarak başladı, önceki yıldakinden biraz farklı bir

patrondu tabii. Hatta *Chronicle*'a şöyle bir demeç vermiş olduğu biliniyordu: "Ben takımımda çıtkırıldım oyuncu falan istemiyorum. Maçları ancak çok çalışarak kazanabilirsiniz." Demek oluyor ki Jimmy Lister için İngiltere B kategorisinde oynayan hiçbir kültürlü oyuncu yoktu.

Sezonun ortasına kadar sıkı çalışma Athletic'in puan cetvelinin ortalarında bir yere yerleşmesine yardım etmişti. Jimmy kendine altı çift yeni beyaz ayakkabı satın almış ve Melvyn Prosser da stattaki bütün yerleri satabilmişti. Her zaman sahneye çıkan yeni oyuncular olduğu gibi, iş dünyasına adım atan yeni işadamları da vardır. Ve Melvyn Prosser, bir bakkal dükkânları zincirine sahip olan ve bir futbol takımına sahip olmanın yapılabilecek en İngilizvari iş olduğunu ileri süren, Ricky De Souza'yla tanıştı. Ricky De Souza, Melvyn'i saldırganlık gösterileriyle açıkça taciz eden Reform Grubu'yla anlaşmaya vardı ve bir pazarlık yapıldı.

Bütün bu işin en ironik yanı, Melvyn kulübü Ricky'ye devreder devretmez, Athletic dibe doğru kaymaya başladı. Bir iki sakatlanma, en üstteki takımlarla yapılan bir dizi deplasman maçı, pekâlâ iki-birlik zaferler de olabilecek iki-birlik yenilgiler ve derken kulüp kendini birdenbire sondan altıncılıkta buluvermişti. Ve bu kez, Jimmy Lister'ın elinde takımı toparlayabilecek olan Brendan Domingo da yoktu. Brendan'ın bir gece kulübünde sergilediği davranışlar ona umduğu şeyi kazandırmıştı: Sözleşmesinin koşulları artık geçerli değildi. Brendan şimdi, ikinci kümede, puan cetvelinin ortalarında bulunan bir kuzey takımında top koşturuyordu ve takımının as kadrosunda iki tane daha siyahi oyuncu vardı. Üstelik yörenin holiganları bile onun hünerlerini takdir ediyorlardı. Sevecenliğe yakın bir hitapla, ona "Siyah İnci Domingo" demeye başlamışlardı.

Bu yüzden bu kez, Athletic ve Ricky De Souza için ciddi olabilirdi durum. Duffy onların bu sezonki son on maçlarının sonuçlarını daha bir ilgiyle izleyecekti. Ama şu anki gidişlerini sürdürürlerse, gelecek yıl bu zamanlar Athletic dördüncü kümede olacak, Jimmy Lister yavaş bir deveye binip Abu Dabi yolunu tutacak, Ricky De Souza çok boktan bir kulübü satın almış olduğunu düşünecek ve Melvyn Prosser da yaptığına çok çok pişman olacaktı.

Her zaman bazı avuntuların olması tuhaftı. Maçları çoğu kez

beş-sıfır kazanmıyor ve beş-sıfır da kaybetmiyordunuz. Maçlar sık sık berabere sona eriyordu. Duffy'nin Melvyn Prosser'la yaptığı maç bir çeşit berabere sonuçla bitmişti. Bir-bir diyebilirdiniz. Hatta bunu şu anki maçla ilgili olarak daha bir kesinlikle söleyebilirdiniz: Pub'cılara karşı Reliables. Teknik olarak, daha oynanacak birkaç dakika vardı, ancak hakem daha şimdiden topa doğru koşuyordu ve bu akşam eve biraz erken gitmeye hiç aldırış etmeyecekti. Derken, düdüğünü çaldı ve televizyondaki hakemlerin yaptıkları gibi kolunu başının üzerinde büyük bir daire çizerek döndürdü. Oyuncular çıkış tüneline doğru yöneldiler ve Ken Marriott rakip takımın o hızlı forvet oyuncusuyla el sıkıştı. "Yarım şişelik viskiyi de göz önünde tutarsak, hiç de fena bir maç olmadı bu" diye düşündü Pub'cılar. "Ve bizi *o* kadar da baskı altında tutamadılar, ancak yediğimiz o balık gole şaşıyoruz. Gerçek bir balıktı. Duffy ise, "Eğer o hızlı oyuncu olmasa, çarşafımızı kirletmezdim" diye düşündü..

"İyi bir iş oldu, Geoff" dedi Bell'le birlikte yürürken.

"Gerçekten de öyle oldu, teşekkürler. İkinci yarıda çalışma kapasitemin doruğuna çıktım." Duffy aslında Geoff'un haftaymda yaptığı iyi işi kastediyordu, ama şimdi iltifat etmek istemiyordu.

"Bir kaleci için fazla kısa olduğum yolundaki o şeyi gerçekten de söylediler mi?"

Bell başıyla evetledi.

"Maalesef öyle, Duffy. Üzgünüm. Uydurduğum tek şey Karl French'le ilgili olan hususu."

"Ne, onun boyunu aşan şeylere kalkışmış biri olduğuyla ilgili nokta mı?"

"Evet, o. Şey, onu kızdırabileceğini düşünmüştüm bunun. Birinci yarı pek de bir şey yapmamıştı, öyle değil mi?"

"Seni gidi kurnaz numaracı!" Duffy ona gerçekten hayranlık duyuyordu.

"Görüyorsun işte, sadece bir bebek-yüz değilim ben."

Soyunma odasına giden iki taş basamağı çıkıp, buharın, bağırıp çağırmanın, şaklayan ıslak havlu seslerinin, sahte çığlıkların egemen olduğu, ilk sigaraların yakılıp arka ceplerden yassı içki mataralarının çıkarıldığı ve Duffy'ye anlık bir ürperti vermeyen, ovulan çıplak kıçların göze çarptığı bir atmosfere girdiler. "Tuhaf!" diye düşündü, "çünkü şimdi kuşkulardan uzak olmalıyım: Sonum bir

Gal dağında cüzamlı çıngırağımı çalıp durmak olmayacak." Koltukaltlarını kontrol etti, bir ayine uyarcasına, bakışlarını bacaklarına doğru eğdi ve bütün bunlardan sonra, kesinlikle kuşkulardan uzak biri olduğunu hissetti. "Belki de insanın özgüvenini yeniden kazanması biraz zaman alıyordur" diye düşündü. "Artık erkekleri arzu etmemem diye bir şey mümkün olamaz. Hiçbir şey o kadar çabuk değişmez. Her neyse, umarım değişmez."

Bazı şeyler bazıları için son derece çabuk değişti. Tahta bankın üstüne oturmuş, duş sırasının gelmesini beklerken, gitgide belirginleşmeye başlayan uzun, solgun bir yüzü ve kıvırcık, siyah saçları anımsadı. Danny Matson'dı gözlerinin önüne gelen. As takımda bir düzine kadar maç, mesleki başarı, Knight Spot'a bedava giriş, oyunda Koca Brendan'la çok iyi bir uyum kurma, gazetelerde çıkan fotoğraflar, kızlarla aşk serüvenleri ve derken... *Güm!* Sen başka birinin planlarında küçük bir figürandan başka bir şey değilsindir ve kariyerin çöpe gitmiştir. Hiçbir zaman niçin olduğunu, hiçbir zaman kim olduğunu bilmezsin. Kafanda, futbolun çok acımasız bir oyun ve Trevor Brooking'in odasında katlanmış bir resim olduğuna ilişkin birkaç düşünceyle öylece kalakalırsın. Danny Matson şimdi neredeydi acaba?

Dan Kavanagh, Duffy dizisinin üçüncü kitabı olan *Tekmeyi Yapıştırmak*'ta bu kez kamerasını, artık oluk oluk para getiren bir endüstri haline gelmiş olan futbol dünyasının karanlık iktidar ilişkilerine çeviriyor. Kendisi de bir kaleci olan kahramanımız Duffy'nin çok yakından tanıdığı, zorlu bir dünyadır bu. Ve Dan Kavanagh bu romanında, bir yandan başta kaleciler olmak üzere, değişik mevkilerde oynayan futbolcuların değişken psikolojilerini, özlemlerini, takıntılarını, kendilerine özgü ritüellerini, bireysel yetenekleriyle handikaplarını, daha üst kümelere yükselerek sınıf atlama çabalarını, ırksal farklılıkların yol açtığı dışlanmışlıkları; öte yandan da kulüp patronlarının şeytanın bile aklına gelmeyecek numaralarını, fuhuş âlemiyle ilişkilerini ve bunlarla bağlantılı olarak da gitgide sosyal bir soruna dönüşen ve bir ucuyla neo-faşizme açılan holiganizm olgusunun sürekli ivme kazanmasını, kısacası aşırı rekabete dayalı bu özel dünyanın tüm karmaşık girdisini çıktısını, o kendine özgü ironisi ve gözlem yeteneğiyle inceliyor.

Gitgide puan kaybedip düşme hattına iyice yaklaşan Reliables takımının başına Melvyn Prosser adında yeni bir başkan gelir. Bu yeni sürecin başlamasıyla birlikte, takımın gözde oyuncularından Danny Matson'ın "Aşil tendon"u bir otoparkın karanlık bir köşesinde meçhul birileri tarafından acımasızca koparılır. Artık mavi beyazlı takım son derece zor günler yaşamakta, durmadan yenilmektedir. Takım kümede kalacak mıdır, yoksa düşecek midir? Ve sevgili özel dedektifimiz Duffy, futbol dünyasının şatafatlı görüntüsünün arkasındaki "kara ayrıntılar"ı araştırmaya koyulur...

KARA AYRINTI
ISBN 975-539-325-0
9 789755 393254